

Edebiyat Defteri

Suat Zebu -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
6 Kasım 2020 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

K..

Evinin önündeki bahçesinde uygun bir yer buldu. Bir çukur kazdı.

- Kolay gelsin yeğeeen!

Başını kaldırdı, dönüp baktı; Bilal Dayı.

- Hoş geldin, sefalar getirdin. Sağolasın Bilal Dayı, dedi.

- Ne yapıyorsun?

- Kiraz ağacı dikiyorum.

Mayıs Ayının ortaları falan.

- Ama bu mevsimde dikilen ağaç tutmaz ki.

İçi cız etti, ya tutmazsa. Bozuntuya vermedi, anında bir muzırlık düşündü.

- Tutacak Dayı, bu cins bir ağaç; göreceksin sana kiraz bile yedireceğim.

Aradan günler, aylar geçti. Kiraz mevsiminde gitti çarşıdan birkaç kilo kiraz aldı. Diktiği ağacın dallarına kirazları tek tek bağladı. Sağına soluna geçip iyice kontrol etti. "Bu iş tamam" dedi.

Gitti çağırmaya. Hah işte orada.

- Bilal Dayı, Bilal Dayı, döndü Bilal Dayı:

- Buyur yeğen.

- Gel sana kiraz yedireceğim.

- Ne kirazı?

- O diktiğim ağacın kirazı,

- Verdi mi?

- Verdi, verdi; hem de nasıl, gel sen.

Aldı, götürdü. Bahçede kiraz ağacına biraz uzakça bir sandalye çekip Bilal Dayı'yı oturttu. Kirazın dalları yıkılıyor meyveden. Gidip elindeki sahana ağaçtan kiraz toplayıp getirdi, Bilal Dayı'ya verdi.

- Buyur Dayı ye bakalım.

"Allah Allah bu nasıl olur?" diye düşündü, "Benim bildiğim o mevsimde dikilen ağaç tutmaz, hele hele aynı yıl dikilen ağaç meyve vermez. Buradan gözüm de fazla seçemiyor ya, ağaçta kiraz dolu; ulan bu işte bir iş var sanki, ama herif dalından topladı getirdi. Gidip yakından baksam ayıp olacak. Amaaan Bilal kirazını yemeye bak".

- Nasıl Dayı, beğendin mi tadını?

- Hmmhh, lokum gibi maşallah yeğen.

Kirazı yedi, kafası allak bullak çıktı bahçeden. Kafasında bir sürü soru ile tuttu evinin yolunu. Kel Mehmet arkasından kıs kıs gülüyordu.

O ağaç tuttu mu? Eskiler "Bir ağacın tutup tutmadığının anlaşılması için üzerinden Ağustos geçmesi lazım" derlerdi. Tutmasa bile Ağustos'a kadar yeşil kalır, sonra kurumaya başlar ağaç. Kiraz mevsimi de Ağustos'dan önce tabii. O ağaç tutmamıştı aslında...

Suat Zobu

Peygamberimize Ait Olduğu (!!!) Söylenen Eşya Resimleri

[italik] [alt_cizgi] ARKADAŞLAR LÜTFEN DİKKAT EDELİM: BAZI CAHİLLER BİZLERİ GÜNAHA SOKUYORLAR, ALET OLMAYALIM!... [/alt_cizgi] [/italik]

NASIL MI?

İnternet ortamında ne olduğu, nereden servis edildiği belli olmayan resimler dolaşiyor.

Bu resimler güya Peygamberimizle alakalı (imiş).

"Peygamberimizin ayakkabısı" (!), altında not: "Bakalım peygamberimizi seven kaç kişi paylaşacak".

Başka resim: "Peygamberimizin saçı şerifi" (!) kıvrılmış bir saç demeti. Açsanız 70-80 cm uzunluğunda.

Peygamberimizin 70-80 cm saçı olabilir mi?

Altında not: "Bakalım peygamberimizi seven kaç kişi paylaşacak". Başka bir resmin altında "Paylaşmayanın eli kırılınsın" tövbe, tövbe.

(Bu paylaşımlardan sayısına göre birileri bir şeyler mi elde ediyor? Bu yüzden mi habire paylaşım teşvik ediliyor?)

Be adam:

Ben Peygamberimi sevmeyi senden mi öğreneceğim, senin saçma sapan resimlerinden mi? Peygamberimiz resim yapmayı (kendi resmini) neden yasaklamıştır? İşte bunun için.

Televizyonda görmüştüm: Adam şeyhinin kullanılmış çorabını, arabasının dikiz aynasına asmıştı. Bunu yapabilen bir insan, haşa bu gün Peygamberimizin resmi olsa neler yapardı, bir düşünün!...

(Güya) Ayakkabısına, ayak izine, saçına, hırkasına, terliğine, sarığına tapan, onları kutsal belleyen resmine haydi haydi tapardı Allah muhafaza.

O resimlerden hiç biri Peygamberimizle alakalı değildir.

Peygamberimizle ilgili eşyalar "KUTSAL EMANETLER" adı altında Topkapı Sarayı'nda muhafaza edilmektedir. (Kaldı ki bunlardan bazıları bile sahtedir. Örnek: "Fatıma Anamız"ın seccadesi denen seccade, 17. asır halısı, Peygamber'in teyemmüm taşı olarak saklanan taş ise bir Asur tabletidir!? Bunun gibi daha birçokları var...)

Peygamberimiz bu eşyalara tapmayı önlemek için: "Yâ Rab, benim eşyalarımı tapınak vasıtası yapma!.." demiştir.

İSLAMİYET YÜCE BİR DİNDİR. SAÇTAN, KILDAN, AYAKKABIDAN, AYAK İZİNDEN, BEZ PARÇASINDAN UZAK DURALIM. TEK HAKİKAT KUR'AN-I KERİM...

Allah yolundan ayrılmayalım, saçma sapan işlere alet olmayalım lütfen...

(Lütfen çevremizdeki insanları da bu konuda uyaralım.)

Sevgi ve saygılarımla...

Suat ZOBU

Çocuk Eğitimi

Bizim küçük oğlanı ilkokula başlattık, her gün ya kalemi kayboluyor ya da silgisi. Aradan 1 hafta falan geçti. Bir gün: 8-10 tane kalem, 8-10 tane silgi, 8-10 tane kalemıraşla gelmiş, hepsini annesine teslim etmiş. Bolluk maşallah.

Hanım akşam "Böyleyken, böyle" dedi.

Çocuğu karşıma aldım:

- Oğlum bu kadar kalemi, silgiyi nereden buldun?

- Her gün arkadaşlar benimkini alıyordu, ben de bu gün onlarınkini aldım, dedi.

- Peki, senin kalemin, silgin kaybolunca üzülüyor musun?

- Evet, çok üzülüyorum, dedi.

- Senin bir şeyin kaybolunca üzülüyorsan, o zaman bugün de arkadaşların üzölmüştür!..

Durdu, yüzüme baktı, hiçbir şey demedi. Yutkundu.

- Oğlum senin bir şeyin kaybolursa biz gene alırız. Sen sakın bir daha arkadaşlarını üzme, hem bu iyi bir şey değil, dedim.

Rahatladı.

-Tamam baba üzmem, dedi. Üzmedi de.

Ben o gün "Aferin oğlum çok iyi etmişsin" deseşdim ya da hiç sesimi çıkarmayıp görmemezlikten gelseşdim!..

Sevgiyle kalın...

Suat ZOBÜ

Türkiyemiz

Önünüze bir dünya atlası açın.

Gözünüzü kapatın.

Parmağınızı bu atlas üzerinde bir yere koyun: Tam Türkiye'nin üzerindediniz.

Türkiyemiz dünyanın tam merkezinde; en kıymetli arsa bize ait.

Türkiye'de doğmuşuz, Türkiye'de yaşıyoruz.

Hepimizin iyi kötü bir mesleği, bir işi, bir geliri ve ailesi var.

Peki, doğup büyüdüğümüz, içinde yaşadığımız bu ülkeyi yeterince tanıyor muyuz?

Hep "Geri kalmışız, geri kalmışız" deriz ya; dünyadaki yerimiz ne bizim?

Oturup ağlayalım mı?

Gelin bazı şeylere birlikte göz atalım, gelin ülkemizi kısaca biraz tanımaya çalışalım.

Sonra da kararı kendimiz verelim.

Türkiye, dünya üzerinde Birleşmiş Milletler (UN)'e kayıtlı 192 ülkeden birisidir. Nüfusumuz 1927 yılında 13.648.987 iken, bu gün 74.724.269 kişiye ulaşmıştır. Türkiye bu nüfusuyla dünyada nüfus bakımından 17. durumdadır. Bu nüfus 783.562 km² lik bir alana dağılmış olup toprak büyüklüğü bakımından da dünyada 37. büyüklükteki ülkedir.

Doğal kaynaklar bakımından çevremizde bulunan bazı ülkelere kıyasla zengin bir ülke değiliz. Gerçi şu soruda sorulabilir "Doğal kaynaklar bakımından zengin bir ülke olsaydık dış güçler bu kaynakları bize bırakırlar mıydı?" Veya "Bu kaynakların değerini biz bilebilir, kalkınmamız için mi kullanırdık ya da bazı milletler gibi yan gelip yatmaya mı alıştırdık?"

100 Yıl önce hiçbir şeyimiz yoktu. Avrupalının 150-200 yıllık süreçte elde ettiği sanayi ile ilgili bilgi birikimimiz, sermaye birikimimiz yoktu, savaşlar nedeniyle perişan olmuştuk. Atatürk'ün öncülüğünde Kurtuluş Savaşı vererek kurduğumuz Cumhuriyet rejiminin getirdiği taze kanın ve modernleşmenin de şevkiyle; doğal kaynaklarımızın olmayışı bizi çalışmaya itmiş, belki süper bir güç olamamışız ama bu gün belli bir seviyeye gelebilmişiz.

Türkiye şu anda SGP (Satın Alma Gücü Paritesi)'ne göre 1,119 Trilyon\$, GSYH (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla)'ya göre 1,185 trilyon \$'lık milli geliri ile (ABD , Çin, Japonya, Hindistan, Almanya, Rusya, Brezilya, İngiltere, Fransa, İtalya, Meksika, Güney Kore, İspanya, Kanada'dan sonra) dünyadaki 15. büyük ekonomidir. Bu ekonomik büyüklükle Endonezya, Avustralya, İran, Tayvan, Polonya gibi pek çok ülkenin önündeyiz. Kişi başına düşen milli gelir bakımından dersiniz maalesef bu sıralama epeyce değişmektedir.

2010 Yılında dünyada üretilen her 1000 araçtan 14'ü Türkiye'de üretilmiş, Türkiye araba üretiminde dünyada 1.094.557 Adetle 16. Sırada yer almıştır. Türkiye elektronik eşya, beyaz eşya, inşaat, tekstil gibi sektörlerde de dünyadaki hatırı sayılır ülkeler arasına girmiştir. Demir çelik, bir çok tarımsal ürünler, bazı madenlerin üretimi bakımından da dünya sıralamasının önlerindedir.

Rahmetli Turgut Özal "Türkiye'yi ilk 10 ekonomi arasına sokacağız" derdi. Son zamanlarda dünyadaki ekonomik kutuplar değişmekte, Avrupa odaklı ekonomiler sıralamalarını Uzak Doğu Ülkeleri'ne kaptırmaktadır. Kısa bir süre içerisinde Çin ve Hindistan gibi iki ekonomik güç ortaya çıkarak büyük Avrupa ülkelerini sollamışlardır. Hatta Çin ekonomisi şu anda Amerikan ekonomisini yakalamıştır.

Türkiye'de özel sektör oldukça dinamiktir ve yeterince "BİLGİ BİRİKİMİ"ne sahip hale gelmiştir. Türkiye'nin kısa zaman içerisinde Turgut Özal'ın dediği hedefe ulaşması biraz zor gibi görünebilir. Ancak Türk ekonomisi son 20-30 yıllık süreçte yakalanan kalkınma oranı korunursa 2050'li yıllarda Almanya'dan sonra Avrupa'nın 2. büyük ekonomisi olacaktır. Bu da dünyadaki ilk 10-12 ekonomi arasına girmek demektir.

İsrail'li Gelecek Bilimci Prof. David Passig "2050" isimli kitabında Türkiye'nin 2050'li yıllarda dünyadaki birkaç süper güçten biri olacağını öngörmektedir. Çok fazla kötümser olmamak gerek; milli birlik ve bütünlümüzü bozmadan, istikrarlı bir şekilde devletimizin varlığını sürdürmemiz lazım. Dış güçler Türkiye'nin geleceğini bizden daha net tahmin etmekte ve dünyanın en kıymetli noktasında yeni bir süper güç istememektedir. Pek çokları bölünüp parçalanmamızı istemektedirler ki her zamanki "PARÇALA YUT" ya da "PARÇALA YÖNET" taktiğidir.

Gelin bir olalım, iri olalım, diri olalım. Tahriklere kapılmayalım.

Yarınlarımızın daha iyi olması temennisizle.

Sevgiyle kalın...

Suat ZOBU

Sigarayı Bıraktım !

Kendisini lise 2’de ya da lise 3’te tanıdım.
Arkadaşların “Hele bi tane yak” demesiyle başladım.
Evliliğim dâhil hayatımdaki hiç bir şeyin bu kadar uzun geçmişi yok.
32-33 yıl kanka olduk.
Sağlığımı, paramı yıllarca sömürdü. Ama...

Bıraktım.

Daha önce birkaç defa denedim ama başaramadım.
En uzun ayrılığım 1 ayı geçmedi. Çok zararını gördüm.
Günden güne de zararını iyice hissetmeye başlamıştım.
“Önce beyinde bırakacaksın” derler ya!

Ah yapabilsen...

Ramazanda akşama kadar sabredersen, oruç tutarsın; akşam iftardan sonra beynin “Hadi vakit saat geldi, yak bakalım” der, sabırsızlıkla iftarı zor eder, hemen yakarsın zikkımı.
Sanki akşama kadar tuttuğun orucun tek ödülü “o” imiş gibi tütürürsün.
Aslında vücudun da uyarır, baş dönmesi falan yapar ya; sen anlamazsın, vücudundan gelen isyanları dinlemezsin.
Vücudun uyarır: Nefesin daralır, merdiven çıkamazsın, hırlamaya-öksürmeye başlarsın, koşamazsın.
İçmeye devam, ne varsa!

Bıraktım.

İki oğlum da akılları ermeye başlayınca sigarayı bırakmam konusunda masumane istekte bulundular.
Dinlemedim. Bir yerlerden “Sigaranın 4.000 çeşit zararlı madde içerdiğine dair” broşürler bulup getirdiler, sigarayı bırakmazsam “Beni sevmeyeceklerini” bile söylediler.
“Kendine acımıyorsan bize acı bari” dediler bırakmadım, bırakamadım.
Zaman zaman azalttım.
Günde 4-5 çubuğa düşürdüm.
Bilgisayarda zaman çizelgeleri hazırlayıp, o çizelge üzerinde içme saatlerini işaretledim.
Sonra bu içme aralıklarını uzatmaya çalıştım.
Sonuç değişmedi. İçmeye devam.

..

Geçen yıl bir arkadaşım hanımıyla hacca gitti-geldi, gene sigaraya devam.
“Hacı şunu bırakmak lazım” dedim.
O: “Arkadaş hacda iken ‘Ey Allah’ım beni şu dertten kurtar’ diye dua edemedim” dedi.

..

İnançlı biriyim ama bağnaz değilim.
2011 yılının sonlarına doğru bende müthiş öksürük başladı.
Ben “Ey Allah’ım beni sigara içmekten kurtar” diye dua ettim.
25 Aralık 2011 günü sigara içmedim. Ertesi gün “Allah duamı kabul etti, şimdi ona ihanet etmeyim” diye düşündüm gene içmedim.
Sonraki günlerde de "kendime ve duama ihanet etmeyim" psikolojisi ile içmedim.
Akşam ya da gündüz özellikle yemeklerden sonra canım müthiş sigara istemesine rağmen içmedim.
Bu istek yoğunluğunu azaltarak bir müddet sürdü.
Şimdi; şimdi sigara içme olayı epeydir gündemimde yok...
Sağlığımda düzelmeler oldu.
Kendi kendime geliştirdiğim yukarıdaki yöntemi bir şekilde deneyin lütfen.
Ne kaybınız olacak. Biraz irade lütfen...

OHH BEE 2800 GÜNDÜR SİGARA İÇMİYORUM.

Keşke "Ben hayatımda hiç sigara içmedim" diyebilseydim.

Daha da içmem inşallah...

Suat ZOBU

Suriye Başka Bahara

2 Ağustos 1990 gecesi Irak Kuveyt'i işgal etti.

Amerika Birleşik Devletleri öncülüğünde 28 devletten oluşan ve sayısı 956.600 askere ulaşan Koalisyon Güçleri oluşturuldu. Saddam Yönetimi 28 Ağustos 1990'da Kuveyt'i Irak'ın 19. ili olarak ilhak ettiğini açıkladı.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi 29 Kasım 1990'da Irak'ın 15 Ocak 1991'e değin Kuveyt'ten çekilmemesi halinde kuvvete başvurulmasını öngören bir karar aldı.

Irak Kuveyt'ten çekilmedi. 16-17 Ocak 1991 gece yarısı ABD öncülüğündeki Koalisyon Güçleri "Çöl Fırtınası" adıyla hava bombardımanı başlattı.

24 Şubat'ta Suudi Arabistan'ın kuzeydoğusundan Kuveyt içlerine ve Irak'ın güneyine doğru geniş çaplı bir müttefik kara saldırısı başladı. 100 Saatlik bu kara harekâtında Irak direnişi çökertildi. 28 Şubat'ta ateşkes ilan edildiğinde, Irak direnişi bütünüyle kırılmış bulunuyordu. Ateşkes, Bağdat saatiyle 28 Şubat günü saat 08:00'de uygulamaya konuldu.

KAYIPLAR:

Koalisyon: 392 ölü, 776 yaralı,

Kuveyt: 1.200 ölü, Kuveytli sivil: 1.000+ ölü

Irak: 20.000–35.000 ölü, 75.000+ yaralı, 60.000+ esir, Iraklı sivil: ~3.664 ölü (bombalamalarda)

x

20 Mart 2003'te ABD tarafından, kitle imha silahları olduğu gerekçesiyle Irak'ın işgali başlatıldı. Irak hükümeti ve ordusu üç hafta içinde çöktü. 9 Nisan 2003 tarihinde Bağdat'ın düşmesinden sonra Saddam Hüseyin izini kaybettirdi. 22 Temmuz'da Saddam Hüseyin'in oğulları Uday ile Kusay, Irak'ın Musul kentinde düzenlenen operasyonda Amerikan kuvvetleri tarafından öldürüldü. Saddam da 13 Aralık 2003'te Tikrit yakınlarında bir çiftlik evinde ABD güçlerince yakalandı.

Irak'ta 1,5 milyonu aşkın sivil öldü. İnsanlar işkenceden geçti, kadınlara tecavüz edildi. Kuzey Irak'ta resmen Kürt Devleti kuruldu.

x

Koalisyon Güçlerine açıkça destek veren dönemin Cumhurbaşkanı Rahmetli Turgut Özal "1 koyup 3 alacağız" demişti. Hiç bir şey alamadığımız gibi, 500.000 Kuzey Iraklı mültecinin yükü de bize kaldı. 10 yıllık ticari kaybımız ise 100 milyar Dolar oldu.

x

1991 Yılında Koalisyon Güçleri isteseler, Saddam Hüseyin'i devirip, Irak'ı ele geçiremezler miydi?

Neden 2003'e kadar beklediler?

Şartların olgunlaşması için.

x x x

1981 Ağustos'unda ABD uçakları Sirte Körfezi'nde iki Libya uçağını düşürdü.

1986'da yine ABD uçakları Libya lideri Muammer Kaddafi'nin karargâhını bombaladılar, Kaddafi bu olayda yaralandı.

Libya'ya yönelik bu saldırıların tek sebebi Libya yönetiminin Amerika'ya kafa tutması ve Amerikan politikasını kendi ülkesinde uygulamaya yanaşmamasıydı.

1988 yılında Pan-Am Havayollarına ait 103 numaralı uçak İskoçya'nın Lockerbie kasabası üzerinde düşürüldü. Batılı ülkelerce konuyla ilgili başlatılan soruşturma sonucunda iki Libya vatandaşının olayla ilişkileri olduğu ileri sürüldü. Kaddafi'nin Batılı ülkelerin yargılanmak üzere Hollanda'ya teslimini istediği Libyalıları teslim etmeyerek facianın sorumluluğunu reddetmesi, 1992 yılında Birleşmiş Milletler'in yaptırım kararı almasıyla sonuçlandı. Bu yaptırımların etkisi Libya üzerinde oldukça ağır oldu.

Uluslararası izolasyonun yükünü taşıyamayacak hale gelen Libya, 1998 yılında ABD ve İngiltere'nin şüphelilerin Lahey'de yargılanması teklifini kabul ederek Locker-bie faciasının sorumlularını 1999'da İskoçya'ya teslim etti.

Libya'ya uygulanan yaptırımlar kaldırıldı.

2003 yılında ABD tek taraflı uyguladığı yaptırımları kaldırmış ve 2006 yılında Libya'yı terörü finanse eden ülkeler listesinden çıkarmıştır.

x

Libya'nın en büyük ithalat ortakları: İtalya (%27,8), Almanya (%10,5), İngiltere (%7), Fransa (%5,8), Çin (%10), Türkiye (%9,3), Güney Kore (%6,4) ve Mısır'dır (%5,1).

En büyük ihracat ortakları İtalya (%39,1), İspanya (%13,5), Fransa (%6,1), Çin (%5), ABD (%5), Brezilya (%2,4) ve Tunus'tur (%2).

x

2011 yılında Arap Baharı'nın etkisiyle Libya'da bir iç savaş yaşandı.

23 Ağustos 2011 günü Trablus'un düşmesiyle Kaddafi rejimi yıkıldı.

Kaddafi 20 Ekim 2011 tarihinde, memleketi Sirte'de yakalandı, linç edilerek öldürüldü.

Sol kulak ile göz aralığının ortasında ve sağ alt karın boşluğunda kurşun izleri bulunuyordu.

Kaddafi 25 Ekim 2011 tarihinde Sahra Çölünde kimsenin bilmediği bir yere gömüldü.

x

1990'lı yıllarda Amerika Birleşik Devletleri isteseydi Kaddafi yönetimini devirip Libya'yı ele geçiremez miydi?

Neden 2011'e kadar beklediler?

Şartların olgunlaşması için.

x x x

Şu anda Suriye'de acemice kurgulanmış bir senaryo uygulanıyor.

Bu Amerika'nın, İngiltere'nin planı olamaz.

Maalesef Suriye kabağı da Irak gibi Türkiye'nin başına patladı.

Kuzey Suriye'de, Türkiye sınırı boyunca, güvensiz bir bölge oluşarak PKK'nın Suriye uzantısı PYD'nin denetimine geçti.

Suriyeli sığınmacılar bize kaldı, masrafları da cabası.

Milyonlarca Dolar giderimiz var. Ne katkı yapan başka devlet var, ne çözüm üreten.

Bizi kışkırtan yabancı ülkeler tasını tarağını toplayıp gitti, uzaktan kışkırtıyorlar.

x

Bir zamanlar "Suriye Muhalefetine Dostları" adıyla toplantı üstüne toplantı yapıyorlardı.

Esat rejimini devirmeye kesin kararlıydılar.

Sonra sus-pus oldular. Kimsecikler kalmadı.

x

Yoksa Suriye'de de bu iş kuluçkaya yatırılıp, şartların olgunlaşması için 8-10 yıllık süreç mi beklenecek?

Neden olmasın, ABD hiç acele etmez ki!...

O zaman yandı gülüm keten helva!..

Yıllık 8-10 milyar Dolarlık sınır ticaretine mi yanarsın, yoksa başına kalan sığınmacılara bedavadan yedirip içirmene mi?

x

Aylar önce Amerika Birleşik Devletleri isteseydi Esat yönetimini devirip Suriye'yi ele geçiremez miydi?

Neden bekliyorlar?

Şartların olgunlaşması için mi?..

x x x

Sevgiyle kalın...

Suat Zobu

.

İskilip Neden Bir Safranbolu Olmaz?

İskilip üstünde bir kara bulut,
Ana ben gidiyom, sen beni unut.

.....
Gittik, bir çoğumuz gitti uzak gurbetlere ekmek için.

Analarımız bizleri unutmadı ama gördük ki; İskilipli İskilip'i unutmuş. O bırakıp gittiğimiz şehir yok artık.

* * *

Çocukluk şehrimiz, Yeşil İskilibimiz.

İki-üç katlı, cumbalı; cumbasında ahşap kafesli , o kafeslerin gerisinde nice mutlulukların yaşandığı masal şehrimiz.

İnsana saygılı, doğaya saygılı mimari yapılaşma. Anadolu'da sivil mimarinin gelişebildiği, günümüze aktarılabildiği ender şehirlerden biri.

Daracık, eğri büğrü sokaklarının her dönemecinde farklı bir mimari sürprizle, "ben de buradayım" diyen onurlu başkaldırışı ile karşımıza çıkıveren muhteşem konaklarıyla, Yivlik Suyu'yla, dolması, keşkeği, turşusuyla, bilmem kaç bin yıllık kalesiyle, yoğun gölgeli, tavus kuşlu parkında 25 kuruşa dünyanın en güzel limonatasını içtiğimiz bizim İskilip.

Bedri Rahmi'nin hayran kaldığı şehir. O şehirden ne kadarı kaldı geriye?

70'li yıllarda Meydan Mahallesi'nde ilk 5 katlı apartman yapıldığında herkes yüksekliğine, büyüklüğüne hayran kaldı. Hiç kimse bilmedi ki, o apartman İskilip'in binlerce yıllık kültürel ve mimari birikiminin altına konulan bir dinamit. Sonraki yıllarda o güzelim evler yıkıldıkça yıkıldı, o apartmanlar yapıldıkça yapıldı.

Bizim Safranbolu'dan neyimiz eksikti de güzelim şehrimiz korumaya alınmadı. Beypazarı'nın konakları bizimkilerden daha mı güzel de onlar korumaya alındı, şimdi turizme açılıp Beypazarı, Safranbolu "marka şehir" oldu?

Sayın yetkililer,

Bunca yıkıma, mimarinin, kültürün yok edilmesine göz yumdunuz da, şu Tosya Yolu (Nam-ı diğer Çorum-Kastamonu Yolu)'nun şehrin kalbine bıçak gibi saplanmasına nasıl izin verdiniz?

Bu nasıl bir şehircilik anlayışı, bu nasıl bir imar uygulaması? Bütün şehirlerde transit yollar şehir dışına alınırken İskilip'te neden şehrin ortasından geçer? Şehrin gelişmesine katkı mı sağlayacak? İskilip için ne yapılırsa yapılısın nüfusu buradan öteye gitmez (bunu da kanıksayalım lütfen).

Çayboyu'nun katledilmesi içinizi sızlatmadı mı?

Şehrin dışından gitseydi de Haca'ren (Hacıkarani)'den Uludere'ye gidecek Ahmet Bey arabasıyla 2-3 km fazla yol yapsaydı n'olur du sanki? Ağaç mı kesilecekti? Kaç ağaç kesildiyse sayısınca dikilemez miydi?

Sayın duyarlı kişiler, yaşam kalitenizi yükseltmenize kimse bir şey diyemez. Apartmanınızı, villanızı şehir dışına yapın.

İskilipliler, yetkililer;

İskilip'i neden bir Safranbolu yapmıyoruz, turizme açmıyoruz? Yöresel mimariyi yansıtan, anıtsal nitelik taşıyan yapıları tespit edip korumaya alın. N'olur İskilip'i koruyun, kalanlardan ne kurtarabilirseniz kurtarın. Torunlarımıza miras bir "İskilipçik" kalsın bari.

Lütfen.

Başka İskilip yok, olamaz da geçmiş olsun!..

Sevgiyle kalın.

Mimar Suat ZOBU

Görsel: iskilipliyiz.com

Milliyet Blog: <http://blog.milliyet.com.tr/iskilip-neden-bir-safranbolu-olmaz-/Blog/?BlogNo=375392>

Bilgi Birikimi

[italik] Sakıp Sabancı'nın elinden tüm servetini alsanız,

Bir profesörün tüm diplomalarını iptal etseniz!... [/italik]

* * *

Sonra sıradan biriyle Sakıp Sabancı'yı çağırıp "Ağam kusura bakma tüm servetini elinden aldık, seni beş parasız ortada bırakmaya da gönlümüz razı değil. Şu yanındaki arkadaşına da, sana da azdan az sermaye yapasınız diye 100'er bin lira verelim, bir şeyler yapın" deseniz. Sakıp Sabancı 10 yıl içerisinde bu günkünden daha zengin hale gelir. Diğer sıradan kişi ya o 100.000 Lirayı yer bitirir ya da biraz yeteneği varsa birkaç yüz bin lira yapar.

*

Sonra ilkokul mezunu biriyle o profesörü çağırıp "Hocam kusura bakma tüm diplomalarını iptal ettik, seni böyle ortada bırakmaya da gönlümüz razı değil. Şu yanındaki arkadaşına da, sana da dışarıdan okul bitirme şansı verelim, isterseniz özel hoca, dersane falan destek olalım. Bir şeyler yapın, sınavlara girin, dışarıdan okulları bitirin" deseniz. Profesör birkaç yıl içerisinde gene profesör olur. Diğer ilkokul mezunu kişi ya ortaokulu bitirir ya da biraz yeteneği varsa liseyi bitirebilir.

Bunun adı "bilgi birikimi"dir.

*

"Almanya da, Japonya da iki defa savaşa girdiler, yerle bir oldular, ama gene kalkındılar. Biz kalkınmadık gitti" diyoruz hep. İşte bu kalkınma olayı yerle bir olmayla ilgili değil, bilgi birikimiyle ilgilidir. Bilgi birikimi olan küçük bir fırsat bulduğu anda daha güçlü, daha dinamik olarak ayağa kalkabilmektedir.

Batı bilgi birikimini 150-200 yılda elde etmiştir.

Türkiye'de de bilgi birikimi hızla oluşmaya başlamıştır.

Demokrasi ile ilgili karamsarlıklarımız olsa da ekonomik olarak daha güzel bir geleceğimiz olacağı ümidindeyiz. Bir de olan değerlerimiz ile vatan topraklarımız yabancılarımıza satılmasa keşke...

(Bu arada Sakıp SABANCI'yı da rahmetle anmış olalım. Mekanı cennet olsun.)

Sevgiyle kalın...

Suat ZOBU

Suat Zobu Blog'u: <http://blog.milliyet.com.tr/bilgi-birikimi/Blog/?BlogNo=362979>

Eşekli Kütüphaneci

Yıl 1943.

Genç Mustafa'nın tayini kütüphaneci olarak Ürgüp Tahsin Ağa Kütüphanesi'ne çıkar.

Devlet memurluğu o dönemde süper bir şey, çünkü özel sektör falan yok. Bizimki kütüphanede heyecanla okurları bekler; bir gün olur, beş gün olur, gelen giden yok.

Etraftakilerle konuşur, herkese anlatır:

"Bakin kütüphane bomboş duruyor, gelin kitap okuyun" der. Gelen giden olmaz. Amirlerine durumu bildirir.

- Kardeşim otur oturduğun yerde, maaşını düzenli alıyormusun, almıyormusun?

- Alıyorum.

- Eee, o zaman ne karıştırıyorsun ortalığı, gelen giden olsa maaşın mı artacak? Başına daha fazla bela alacaksın, o kütüphaneye yıllardır kimse gelmez zaten.

23 yaşındaki genç memur "Ne yapayım, ne yapayım?" diye düşünür durur. Sonunda aklına bir fikir gelir, eşine söyler. Eşi önce "Deli misin bey?" der, ama kocasının bir şeyler üretme, işe yarama çabasını yakından görünce fikri kabullenir.

O dönem devletteki amirlerinin çıkardığı tüm engellerin tek tek, binbir güçlkle üstesinden gelir.

Çünkü o zaman da şimdiki gibi, "Aman bir şey yapmayalım da başımıza bir iş gelmesin. Çalışsan da aynı maaş, çalışmasan da" zihniyeti aynen var.

O bıyıklı, kravatlı, asık yüzlü, sigara kokan, arkalarındaki Atatürk resminden utanmayan, ama ülkesine gram faydası da olmayan bürokratları zorlukla ikna eder ve bir eşek alır.

İki tane de sandık yaptırır. İki sandığa, kalınlığına göre 180-200 kitap sığar. Sandıkların üstüne "Kitap İare Sandığı" yazar. Kitapları eşeğe yükler ve köy köy gezmeye başlar.

Kütüphaneye de bir yazı asar:

"Sadece Pazartesi ve Cuma günleri açıyoruz."

Köydeki çocuklar şaşırır.

Eşeğe bir sürü kitap yüklemiş bir amca, o gariban çocukların küçücük ellerine kitapları verir. Düşünün, Noel Baba gibi. Noel Baba yalan, Mustafa Amca ise gerçek. Geyikler yerine eşeği var.

Eşek de daha gerçek, Mustafa Amca da.

"Çocuklar bunları okuyun, aranızda da değişsin. On beş gün sonra aynı gün gelip alacağım. Aman yıpratmayın, diğer köylerdeki arkadaşlarınız da okuyacak" der.

Mustafa artık Ürgüp'teki kütüphanede bir iki gün durmakta, diğer günler eşeği Yüksel'le köy köy gezmektedir.

Köylerdeki çocuklar Eşekli Kütüphaneciyi her seferinde alkışlarla karşılarlar. Kalpleri küt küt atar heyecandan, sevinç içinde yeni kitapları beklerler. Mustafa Amca'nın ünü etrafa yayılır. Diğer devlet memurları makam odalarında sıcak sıcak oturup iş yapmazken, Mustafa'nın eşeği Yüksel yediği otu hepsinden fazla hak etmektedir.

Zamanla insanlar kütüphaneye de gelmeye başlar.

Mustafa bakar ki kütüphaneye kadınlar hiç gelmiyor.

Zenith ve Singer'e mektup yazar:

"Bana dikiş makinesi yollayın, firmanızın adını kütüphanenin girişine kocaman yazayım" der.

Zenith dokuz tane, Singer bir tane dikiş makinesi yollar (ilk sponsorluk faaliyeti).

Salı günlerini kadınlar günü yapar. Kumaşı alan kadın kütüphaneye koşar. On makine yetmediği için sıra oluşur.

Sırada bekleyen kadınların eline birer kitap verir, beklerken okusunlar diye. Okuma-yazma oranının düşüklüğünü görünce halkevlerine okuma yazma kursları vermeye gider. Halıcılık kursları başlatır, bölgede halıcılığı canlandırır. Bu arada valilik Mustafa hakkında dava açar, "kendi görev tanımını dışında davranıyor" diye. 50 yaşına gelen Mustafa Amca baskıyla emekli edilir.

Mustafa Amca köylüler arasında efsane olur, yıllar geçtikçe köylerdeki çocuklarda okuma aşkı yerleşir. 2005 yılında Mustafa Amca vefat eder. Tüm Kapadokya çok üzülür, aralarında toplanırlar. Ürgüp'e Eşekli Kütüphaneci Mustafa Güzelgöz ve eşğinin heykelini dikerler. (Alıntı).

Girişimcilik ne biliyor musunuz?

"Bulunduğun yere yenilik katmalısın."

"Mutlaka adım atmalısın."

Yaptığın iş olduğu yerde durup duruyorsa, sende bir eksiklik vardır arkadaş. İnsan var, dokunduğu yere değer katar; insan var, dokunduğu yere değer kaybettirir.

Bakın Nevşehir'den ve bu ülkeden nice müdür, amir, vali, bürokrat, milletvekili, politikacı geçti; binlercesinin adını kimse hatırlamaz ama Mustafa Güzelgöz ve eşğinin heykeli var.

Sevgiyle kalın...

Suat ZOBU

Suat Zobu Blog'u: <http://blog.milliyet.com.tr/kutuphaneci/Blog/?BlogNo=366723>

Kuyruk

Hiç farkında değiliz ama ömrümüzün azımsan(a)mayacak bir kısmı kuyruklarda geçiyor.

Banka kuyruğu, fatura kuyruğu vb.

Bankaya, hastaneye, postaneye, pastaneye (pardon pastane yok), giriyorsun sıra fişi alıyorsun.

Bekle bakalım.

Gözün, sıra numaralarını gösteren kırmızı rakamlarda.

Her "bip" sesinde sıranın biraz daha yaklaştığını biliyor, kuyruğun bir an önce bitmesi için sabırsızlanıyorsun.

Şimdiki kuyruklarda dijital sıra numaraları var, kuyruğun ne zaman sana gelebileceğini az çok tahmin edebiliyorsun hiç değilse.

x x x

Ya eski kuyruklar; hem de ne kuyruklar.

Kuyruğun babası o zamanlardaydı.

Şeker kuyruğu, yağ kuyruğu, çay kuyruğu, mazot kuyruğu, benzin kuyruğu, aklınıza ne gelirse onun kuyruğu.

Öyle saatlerce değil, günlerce süren kuyruklar.

Bir varil mazot alabilmek için 15 gün iptidai benzinliklerde yatarak sıra beklenildiğini hatırlar çoğumuz.

Kuyrukta sırayı bozmaya çalışanlara tepkiler olurdu:

KLASİK TEPKİ: "Sıraya geç kardeşim"

NEOKLASİK TEPKİ: "Şeker kardeşim sıraya geçiver"

REALİST TEPKİ: "Sıra var"

SURREALİST TEPKİ: "Sallandıracaksın bunlardan ikisini Kızılay`da, bak bir daha yapabiliyorlar mı?"

ROMANTİK TEPKİ: "Beyefendi galiba sırayı görmediniz?"

NATURALİST TEPKİ: "Sırana geç"

MODERN TEPKİ: "Efendim insanımız eğitimsiz. Hâlbuki Avrupa da....."

POST-MODERN: "Sırana geç lan ayı!"

UZLAŞIMCI: "Acelesi olmasa öne geçmezdi; üzmeyin garibi"

DEVİRİMCİ: "Alt yapı sorunları çözülmeyen halkımız sıraya geçmez. Devrim olunca herkes hizaya gelecek"

KADERCİ: "İki dakika fazla beklesek kıyamet mi kopar? Kismetse hepimizin işi görülür"

FELSEFECİ (septik-kuşkucu): "Ön ve arka kavramları görecelidir. O tarafın ön taraf olduğuna kim karar verdi?"

Öne geçtiğini zanneden, aslında arkaya geçmiş olabilir"

x x x

Bazılarının kuyruk acısı da vardır ki, halen içinden çıkmamıştır.

Kimi kavga yapmış, dayak yemiştir; kiminin farkına bile varmadan cüzdanı çalınmıştır.

O kadar uzun süre kuyruklarda bekleyerek alınabilen mal, alınabilen hizmet herkesi mutlu etmiştir.

Şimdilerde hemen gidip marketten istediğin kadar alabildiğin çayın şekerin ne kıymeti harbiyesi var ki?

Oysa akşamdan kuyruğa girip ertesi günü ikindiye doğru alabildiğin bir kilo şekerle, bir paket çay (125 gr)'la demlediğin çayın içimindeki keyif başka olmaz mı?)

x x x

Gene de kuyruksuz günler dilerim.

Sevgiyle kalın.

Suat ZOBU

.

Tarihsel Süreçte Türkler ve Kölelik

[italik]Tarihin başlangıcından beri varmışız ama hiçbir dönemde de bolluk içerisinde yaşamamışız.[/italik]

Hani bir söz vardır: “İki Türk bir araya gelirse devlet kurar” diye.

Kim söylemişse doğru söylemiş. Devlet geleneğimiz binlerce yıl öncesine dayanıyor.

Bilinen askeri teşkilatlanmamızın tarihi Milattan Önce 209 yılından başlıyor.

Tam 2222 yıldır düzenli ordumuz var yani.

Ondan önce?

İlla ki ondan öncesi de vardır; o gün birden bire ortaya çıkmadık herhalde...

...

Nihal Atsız'ın Bozkurtların Ölümü ve Bozkurtlar Diriliyor isimli iki romanı var (İki kitabın bir arada olduğu baskılar da var).

O romanlardan ilkinde Türklerdeki kış yaşamı öyle güzel tasvir ediliyor ki; onlarla birlikte siz de o yoklukları, o açlıkları hissediyorsunuz.

Kıl çadırlardaki soğuğu yaşıyorsunuz.

Hep yokluk içerisinde yaşamış bir milletiz yani.

Bilge Kaan'ın Orhun Kitabelerinde anlattığı gibi hep kıt kanaat yaşamışız.

...

Tüm yokluklara rağmen biz hiçbir zaman köle olmamışız.

Her dönemde bir ya da birkaç devletimiz olmuş.

Biz Türkler aynı zamanda hiç köle de kullanmamışız.

Peygamberimiz dönemi ve öncesi dönem Arap'larında yaygın olarak kölelik sisteminin olduğunu görüyoruz.

Aynı kölelik sisteminin Romalılar, Eski Yunanlılar, daha sonraki batılılar döneminde de olduğunu biliyoruz.

Aynı batılıların yüzlerce yıl Afrika'dan topladıkları yerlilerle köle ticareti yaptıklarını da herkes biliyor.

Ben bu güne kadar Türklerin insanları köle olarak kullandıklarını hiç duymadım, hiçbir yerde bu tür bir şey okumadım.

Biz hiçbir zaman köle kullanmamışız.

Kendi işimizi kendimiz yapmışız.

Eskiden “Hizmetkâr” dedikleri insanlar olurdu.

Bu insanlar köle değil, ücreti ile çalışan insanlardı.

İşleri bitince veya çalışma koşulları hoşlarına gitmezse özgürce ayrılıp gidebiliyorlardı.

Bu yüzden “köle” diye nitelendirilemezler.

...

Batılılar kölelik sistemi ile insanları acımasızca bedava çalıştırmışlardır.

Bedava çalıştırdıkları bu insan güçleri sayesinde inanılmaz servetlere kavuşmuşlar.

Bu sermaye birikimleri ile sanayi devrimini gerçekleştirmişler, büyük sanayi yatırımlarına yönelmişlerdir.

Avrupa tarihini incelediğiniz zaman derebeyler görürsünüz. Bunlar elde ettikleri zenginliklerle muhteşem şatolar, malikâneler yaptırmışlar. Zenginleştikçe bu zenginliklerini koruyabilmek için daha büyük şatolar, kaleler yapmaya, paralı askerler beslemeye başlamışlar, besledikleri paralı askerlerle güçlenerek komşu derebeylikleri ele geçirmiş, krallıklar kurmuşlardır.

Köle çalıştırmanın, bedava insan çalıştırmanın tadını bir kez alan batılılar bununla yetinemez olmuşlar. Büyük gemilerle denizaşırı yerler keşfetmeye başlamışlar. Bu yeni keşfettikleri yerlerin insanlarını, ellerindeki değerli eşyalarını, değerli madenlerini kısaca tüm kaynaklarını sömürmeye başlamışlar. Zenginliklerine zenginlik katmışlar.

Biz? Biz fethettiğimiz yerleri sömürmeyi bırakın, oradaki insanlara hizmet götürmüşüz, oralarda mimari eserler yapmışız. Doğru dürüst vergi bile almamışız.

...

Günümüzde Avrupa'yı dolaştığınız zaman hemen hemen her yerde bu görkemli şatoları, malikâneleri, sarayları, kaleleri görmeniz mümkündür.

Hepsi de sapasağlam ayakta duruyor çünkü Kont bilmem ne sülalesi hala içinde yaşamaktadır.

Ben bir mimar olarak bizde bu tür yapıların neden yapılmadığını, sivil mimarinin neden gelişemediğini, 100 yıldan öteye neden bir sivil yapının gidemediğini kafamda hep sorgulamışımdır.

Sonunda cevabını da buldum galiba; sivil mimarinin gelişmemesi, sivil sermaye birikiminin olmamasındandır.

Devlet kanalıyla ihtiyaçtan kaynaklanarak yapılan, batıya göre pek az sayılabilecek yapı ise günümüze kadar ulaşabilmiştir.

Bunlar da bir kaç cami, bir kaç han-hamamdan öteye gitmez.

[italik] (Devam edecek, kolay okunabilmesi için yazıyı bir kaç parçaya böldüm) [/italik]

x x x

Kendinize bir iyilik yapın ve sigarayı bırakın.

Ben 380 gündür içmiyorum.

Şu an keşke 3800 gündür içmiyorum diyebilseydim.

[italik] BIRAKABİLİRSİNİZ... [/italik]

Bana ait olan "Sigarayı Nasıl Bıraktım" isimli Blog'u (Milliyet Blog) okuyun lütfen, belki faydası olur.

Sağlıklı bir yaşam dilerim.

x x x

Sevgiyle kalın...

Suat Zobu

.

Dinde Kıl Tüy Kıyafet Önemli mi?

Cat Stevens, Roger Garaudy, Jacques-Yves Cousteau (Kaptan Kusto-Hiçbir zaman müslüman olmadığı da söyleniyor-) Müslüman olan Batılılardan en bilinenleri. Şüphesiz tüm İslam Âleminde olduğu gibi, yurdumuzda da böylesine önemli kişilerin Müslüman olmaları, büyük memnuniyetle karşılanmıştır. Bunlardan Cat Stevens adını değiştirerek "Yusuf İslam" adını almıştır.

Yusuf İslam'ı televizyonlarda, basında falan hepiniz görmüşsünüzdür. O meşhur kıyafeti de mutlaka hafızalarınızdadır; uzun kahverengi bir cüppe, başında bir sarık, uzun bir sakal.

Bazıları giyim kuşamı epeyce abartıyor. Böyleleri özellikle dış basında öne çıkarılarak batı ülkelerinde yanlış bir Müslüman imajı oluşturuluyor. "Yanlış bir şablon."

* * *

Ben mimarım.

Diyelim ki Türkiye'de değil de İngiltere'de İngiliz bir mimarım. İngiltere'de mimarlık yapmam lazım ki para kazanayım, karnımı doyurayım. Bir taraftan da Müslüman olmak istiyorum. Bir İngiliz mimar olarak düşünüyorum: "Ben Müslüman olursam sakallı olmam lazım. Cüppeli, sarıklı giyinmem lazım, öyle olunca da bana kimse iş vermez ki!"

Fakat ben bilmiyorum ki Müslüman'ın illa öyle giyinmesi şart değildir.

Anadolu insanı gibi normal kıyafetli, hatta kravatlı Müslüman da olabilir!..

Ve ben bir İngiliz mimar olarak Müslüman olmayı biraz daha düşünürüm, ya da gizli Müslüman olurum, ya da (hâşâ) Müslüman olmam (Tövbe söylemesi bile kötü).

O cüppeli, sarıklı giyim dış ülkelerde İslamiyete fayda mı sağlamıştır, yoksa zararı mı olmaktadır?

Bence zararı.

Yanlış mı?

* * *

Dinimizde tek tip kıyafet sınırlaması olsaydı; Sevgili Peygamberimiz, O Yüce İnsan:

"Ey insanlar, benim kıyafetime bakın ve bunu kafanıza yazın. Bu kıyafetimi örnek alacaksınız ve kıyamete kadar böyle giyineceksiniz!" derdi.

Var mı böyle bir hadis (uydurma değilse tabii)?

Bizim Anadolu insanımız cüppeli falan değil.

Kravatlı olanlarımız var. Medeni giyimliyiz hepimiz.

Yani milyonlarca insanımız (hâşâ) dinsiz mi?

Ya da dini yönden zayıf mı?

Sevgiyle kalın...

Suat ZOBU[*italik*][/italik]

Mimar Osman Özyurt

Konya Mimarlık'ta 5 yıl beraber okuduk. Betonarme dersi ikimizin de baş belasıydı. Konya'nın yerlisiydi, evlerinde ailesiyle kalıyordu.

"Sen gurbete çıkmamışsın azizim" diye takılırdım O'na...

Sınıfımızdaki "Argun Kocadağistan, Osman Özyurt, Suat Zobu, Nezih Fıçıcılar, Osman Bayat" beşlisinden biriydi. Her zaman birlikte olduğumuz için böyle söylerlerdi.

O hariç diğer dördümüzün kaldığı öğrenci evimize sürekli gelir gider, bazen bizim evde yatarı.

Gözündeki gözlük sanki onunla bütünleşmişti, O'nun değişmez aksesuarıydı.

O'nu ne zaman görseniz elinde bir fotoğraf makinesi, "Azizim bir resminizi çekeyim" der, uygun bir pozunuzu yakalar ve resminizi çekerdi. Sonra çektiği resimleri çoğalttırır herkese ücreti mukabilinde birer tane verirdi. O pozlarda kesinlikle yalnız değilsinizdir. Çektiği pozlarda ne kadar çok kişi olursa O'nun için o kadar iyiydi. Şu an O'nun sayesinde okulla ilgili pek çok resmimiz var.

Öyle aktifti ki; hocalarımızla konuşur, 19 Mayıs, 23 Nisan gibi resmi bayramları, özel günleri hiç kaçırmaz, mutlaka bir yerlere hocalarla birlikte gezi düzenlerlerdi. Bu tür aktivitelerde gizli organizatörün Osman olduğunu hepimiz bilirdik. Her gezide, birden fazla olan otobüslere biner, İhlara Vadisi, Silifke'deki Cennet-Cehennem Mağaraları, Akşehir'de Nasrettin Hoca Türbesi, Iğın, Beyşehir gibi yerlerde kendimizi bulurduk.

Gidenler kalabalık olur, Osman'ın elinde makine habire resim çeker o anlarımızı ölümsüzleştirirdi.

Otobüsün içindeki şamata, curcuna bambaşkaydı. Ön koltuklardan birinde oturan Osman bazen bir rehber gibi davranır, tane tane anlaşılır bir dille açıklamalar yapar, çoğu zaman ilk kıtasını söyleyerek neşeli bir türkü başlatır, koro halinde hepimiz söylerdik. Orta koridorda bir kaç kişi oynardı. "Bastım da kırıldı iğdenin dalı" her gezide en az 5-6 defa söylenen bir türküydü.

Okul Yıllığı'mızı da O hazırladı.

Sonra 1985 Yılında Okulu bitirerek her birimiz Türkiye'nin dört bir tarafına dağıldık.

Sınıfımızdan Osman Özyurt ile Rahmi Erdem okulda öğretim görevlisi olarak kaldılar.

1990 Yılında, gene Osman'ın organizasyonunda, Konya Akyokuş'ta ailecek katıldığımız yemekli bir toplantıda, sınıf olarak bir araya geldik. Yedik, içtik, eğlendik. Her 10 yılda bir toplanma kararı alındı.

Ama bir daha toplanamadık. Osman dâhil çoklarıyla da bir daha görüşemedik.

2009 Yılı Eylül Ayında Rahmi Erdem ve Argun Kocadağistan beni aradı. Çekinerek, sakın olmamı söyledikten sonra "Osman Özyurt'u kaybettik" dediler. Beynimden vurulmuşa döndüm. "İkinci namazından sonra Nalçacı'da Musalla Mezarlığı'na defnedeceğiz" dediler. İkinci ezanı okunurken oradaydım.

Ölüm nedeni (Hastalığın ismini bilmiyorum ama) beyine virüs bulaşmasıymış. Grip başlangıcı zannetmiş, sonra hastane ve 1 hafta.

Boğazımda gene o düğüm var...

Ahh Osman'ım, Can Osman'ım, mekânın cennet olsun kardeşim.

O tane tane konuşman gözümün önünde "A-Zİ-ZİM"...

NUR İÇİNDE YAT...

2011 Yılında öbür Osman'ı, Osman BAYAT'ı da kaybettik maalesef. O'nun da mekanı cennet olsun.

Sevgiyle kalın...

Suat ZOBU

Kiraz Ağacı

Evinin önündeki bahçesinde uygun bir yer buldu. Bir çukur kazdı.

- Kolay gelsin yeğeeen!

Başını kaldırdı, dönüp baktı; Bilal Dayı.

- Hoş geldin, sefalar getirdin. Sağolasın Bilal Dayı, dedi.

- Ne yapıyorsun?

- Kiraz ağacı dikiyorum.

Mayıs Ayının ortaları falan.

- Ama bu mevsimde dikilen ağaç tutmaz ki.

İçi cız etti, ya tutmazsa. Bozuntuya vermedi, anında bir muzırlık düşündü.

- Tutacak Dayı, bu cins bir ağaç; göreceksin sana kiraz bile yedireceğim.

Aradan günler, aylar geçti. Kiraz mevsiminde gitti çarşıdan birkaç kilo kiraz aldı. Diktiği ağacın dallarına kirazları tek tek bağladı. Sağına soluna geçip iyice kontrol etti. "Bu iş tamam" dedi.

Gitti çağırmaya. Hah işte orada.

- Bilal Dayı, Bilal Dayı, döndü Bilal Dayı:

- Buyur yeğen.

- Gel sana kiraz yedireceğim.

- Ne kirazı?

- O diktiğim ağacın kirazı,

- Verdi mi?

- Verdi, verdi; hem de nasıl, gel sen.

Aldı, götürdü. Bahçede kiraz ağacına biraz uzakça bir sandalye çekip Bilal Dayı'yı oturttu. Kirazın dalları yıkılıyor meyveden. Gidip elindeki sahana ağaçtan kiraz toplayıp getirdi, Bilal Dayı'ya verdi.

- Buyur Dayı ye bakalım.

"Allah Allah bu nasıl olur?" diye düşündü, "Benim bildiğim o mevsimde dikilen ağaç tutmaz, hele hele aynı yıl dikilen ağaç meyve vermez. Buradan gözüm de fazla seçemiyor ya, ağaçta kiraz dolu; ulan bu işte bir iş var sanki, ama herif dalından topladı getirdi. Gidip yakından baksam ayıp olacak. Amaaan Bilal kirazını yemeye bak".

- Nasıl Dayı, beğendin mi tadını?

- Hmmhh, lokum gibi maşallah yeğen.

Kirazı yedi, kafası allak bullak çıktı bahçeden. Kafasında bir sürü soru ile tuttu evinin yolunu. Kel Mehmet arkasından kıs kıs gülüyordu.

O ağaç tuttu mu? Eskiler "Bir ağacın tutup tutmadığının anlaşılması için üzerinden Ağustos geçmesi lazım" derlerdi. Tutmasa bile Ağustos'a kadar yeşil kalır, sonra kurumaya başlar ağaç. Kiraz mevsimi de Ağustos'dan önce tabii. O ağaç tutmamıştı aslında...

Suat Zobu

Çimento

Geçen gün köye düğüne gittik.

Hüseyin Bıyık, Ağabeyim Burhan Zobu, Mehmet Bıyık falan oturuyoruz; yanımıza Şef (Hüseyin Kemelek)'te geldi. Hüseyin Bıyık iki de bir "Ben deyim yüz teker, sen de yüzelli teker" deyip gülüyor.

"Hele anlat şunu" dedim.

Hüseyin Bıyık anlatmaya başladı (Buradaki abartılara dikkat, süper valla):

Mulla Ahmet'le Keloğlan'ın Hüseyin Ankara'da çalışmaya gitmişler. Etimesgut'ta 1 kamyon çimento indirmişler. Adam birer yevmiyeyi hak ettiniz, Dikmen'de de çimento inecek, onu da indirin ayrıca yevmiye vereyim demiş. Orada da bir kamyon indirmişler, birer yevmiye daha almışlar.

Derken bir TIR çimento daha gelmiş.

Adam bunu da indirin ikişer hatta üçer yevmiye daha vereyim demiş. Şartolsun TIR'ın bir ucu Dikmen'de, bir ucu Mamak'tan yeni çıkmış (iki yerin arası en az 5 km :)). Ben deyim 100 tekeri var, sen de 150 teker. "Lan abi etme-eyleme, biz bunu indiremek" deseler de, adam belindeki silahını göstererek "Lan valla ikinizi de vururum, inşaata da gömerim. Ben şimdi nereden adam bulayım; indireceksiniz, beşer de yevmiye vereceğim" demiş. (Yevmiye bolluğu).

Bi yol kaçabilseler Ulus'u bulacaklar ama kaçamamışlar. Biraz paranın hatırına, daha çok silahın hatırına TIR'ı da indirmişler. Adam söylediği yevmiyeleri de vermiş. Ama ikisi de çimento mu, adam mı belli değil, bi tek gözleri ışıldıyor.

"Arkadaş bi hamama gidip iyice yıkanalım bari" demişler.

Kaç tane hamama gittilerse "Bu çimento bizim hamamı doldurur, donar kalır temizleyemeyiz de" diyerek hiçbiri hamamdan içeri almamış.

"Arkadaş size birer yevmiye, ikişer yevmiye verelim (Hamam parası da yevmiye)" deseler de hamamcılar kabul etmemiş.

En son birisi "Arkadaş şu hamamın dışında hortumla sizi bi yıkayalım ondan sonra hamama girin" demiş.

Öylelikle yıkanabilmişler de kurtulmuşlar.

Suat ZOBU

.

Çok Okunan Yazı Yazmak-Yaşasın Aborjinler

— Aloo, Necmi buldum, bulduuumm!

— Neyi buldun Ekrem?

— Yazacağım Yazı'nın konusunu.

— Neymiş peki?

— “Aborjin’lerin Dini Bayramları.” Yoksa “Resmi Bayramları” mı desem?

— Nerden bulursun böyle konuları bilmem ki. Kesinlikle tutmaz.

— Ne biliyorsun tutmayacağını birader, hemen kestirip atıyorsun. Konu özgün olmalı. Bak göreceksin bu defa 15.000’i patlatacağım, en az 2.000 tane de yorum bekliyorum...

— Geçen sefer de tutmayacağını söylemiştim. “Çöl Aslanlarının Avlanma Mevsimindeki Davranışlarının Psikolojik Yönden İrdelenmesi” peh. Yazının uzunluğu 64 sayfa, başlığı bile nerdeyse 1 sayfa. Toplam 5 kişi okumuştun.

— O “5” te bir yanlışlık var demiştim, aslında “5.000” ama sayaç sıfırları göstermiyor. Hem 5 kişi de olsa sindire sindire okumuşlardır.

— Kimse de yanlışlık yok da sen de mi var, 5 kişi okumuş işte. 64 sayfalık yazı da iyi siner ha. Sana kaç defa söyledim Muzaffer Bey’in yazdıklarını bir oku diye. Adam defalarca konuyla ilgili yazdı, okusan sana çok faydası olacaktı.

— Sen okudun da n’oldu? Hatta onları okuduktan sonra bir de şiir yazmıştın “Tendürek Dağındaki Işık”, Ağrı Dağı bile değil heh he.

— Olsun, ışık var ben de, o şiiri tam 178 kişi okudu n'aber!..

— Bak işte, hep söylüyorum o sayaç yanlış sayıyor diye, o şiirde de fazla sayma var.

— Neyse sen ne istiyorsan onu yaz birader, ben de Site'ye yeni YAZI yazacağım daha. Hadi sana iyi şanslar.

— Teşekkürler, sana da birader. Ben de üzerinde bir iki rötuş yapıp yayınlayacağım. Görüşürüz. Yaşasın Aborjinler...

* * *

Suat ZOBU

Nevruz Bayramınız Kutlu Olsun

Nevruz Türkiye’de Yılsırtı, Mart Dokuzu, Mart Bozumu, Sultan Nevruz, Gün Dönümü, Yeni Gün, Ölüler bayramı, Nevruz isimleriyle bilinmektedir.

AVRASYA’NIN ORTAK BAYRAMI NEVRUZ (21 Mart)

Tabiat ile iç içe, kucak kucağa yaşayan, toprağı “ana” olarak vasıflandıran Türk’ün düşünce sisteminde “baharın gelişi” elbette önemli bir yere sahip olacaktı.

Nevruz, Türk dünyasının kuzeyinden güneyine, batısından doğusuna kadar uzanan engin coğrafyada yaşayan toplulukların pek çoğu tarafından yaygın olarak kutlanan bahar bayramıdır. Bütün bayramların dinî ve millî bir inanıştan, o toplumu ilgilendiren ortak bir hatıradan, geleneklerden, duygulardan ve tabiatın insanlara tesir eden bir olayından doğduğuna inanılır.

Türk dünyasının tamamında ve Türk dünyasına komşu olan coğrafyalarda kutlanan Nevruz, eski takvimlere göre yılın ve baharın ilk günüdür. Yeni takvime göre ise gece ve gündüzün eşit olduğu martın yirmi birine rastlamaktadır.

Coğrafya, tabiat şartları, insan meşguliyetleri takvimlerin oluşmasında birinci derece önemli unsurlardır. Türkler genellikle orta iklim kuşağı veya ılıman iklim kuşağı (30°-60° enlemler arasında) adı verilen bir coğrafyada yaşayan, yirminci yüzyılın başlarına kadar genellikle tarım ve hayvancılıkla geçinen bir millettir. Takvimleri de bu coğrafya, tabiat şartları ve meşguliyetlerinden doğmuş ve gelişmiştir. Doğal olarak Nevruz, bütün Türk devlet ve topluluklarında bilinmektedir. Bir başka ifade ile Nevruz’u tanımayan, yaşatmayan, uygulaması bulunmayan herhangi bir Türk devleti veya topluluğu yoktur. Bu yönüyle Nevruz; birlik, beraberlik ve barışı ifade etmektedir.

Nevruz’un İşlevleri

Bu bayramdaki kutlamalar, Türk toplum hayatında farklı fakat bütünleştirici fonksiyonlara da sahiptir. Bunları şu noktalar etrafında toplamak mümkündür:

- İnsanlar arasındaki karşılıklı sevgi ve saygıyı kuvvetlendirme.
- Dargınlıkları unutturarak insanları kardeşçe kucaklaştırma.
- Milli birlik ve beraberliğin, birlikte yaşama isteğinin güçlenmesi ve dayanışmayı sağlama.
- Geleneklerin, göreneklerin, inançların sergilendiği bir bayram.
- Bolluk ve bereketin işareti, sembolü.
- Huzur ve barış havasının evrensel ölçülerde geliştirilmesi.

Nevruz’un Tarihi Kaynakları

En eski Türk bayramı olan Nevruz, Türkler aracılığıyla Avrasya’ya yayılmıştır. Eski Doğu geleneklerinin devamı olarak yaşamıştır. Çin kaynaklarına dayanarak Hunların milattan yüzlerce yıl önceleri 21 Mart’ta hazır yemeklerle kıra çıktıklarını, bahar şenlikleri yaptıklarını, bugün Nevruz kutlamalarındaki geleneklerin o zamanda da yer aldığını biliyoruz. Aynı gelenekler, Hunlardan sonra Uygurlarda da görülmüş ve bugüne kadar uzanmıştır. Çağdaş Uygur resminde Uygurların Nevruz kutlamalarını temsil eden tablolar yapılmıştır. Nevruz’u İran geleneğine bağlayan Firdevsi’nin Şehnamesi ve diğer kaynaklar yanıltıcıdır. Çünkü Nevruz hakkındaki bilgiler orada XI. yüzyıldan itibaren görülür. Milâttan önceki yıllarda Nevruz hakkında İran metinlerinde herhangi bir iz ve kayıt yoktur. Ancak Hunlarda bu kayıtlar mevcuttur.

Nizamü’l-Mülk de XI. yüzyıl yazarı olarak Siyasetnâme adlı eserinde bu bayramdan söz eder. Bu bayramın aynı zamanda yılbaşı olduğunu belirterek Nevruz geleneklerini anlatır. Aynı zamanın yazarlarından Kaşgarlı Mahmut da Divân-ı Lügati’t-Türk’te Türklerde yıl başlangıcının Nevruz olduğunu ifade eder. Ayrıca, 12 Hayvanlı Türk Takvimi’nin başlangıcının da 21 Mart olduğu bilinmektedir. Selçuklularda Nevruz bayramı eğlencelerinin kutlandığı, şenlikler yapıldığı, özel yemekler pişirildiği, özel hediyeler alınıp verildiği de bilinmektedir. Selçuklularda yılbaşı, güneşin koç burcuna girdiği gün olan Nevruz günü olarak kabul edilmiştir. Osmanlı devrinde de Nevruz, çok canlı biçimde kutlanmaktaydı.

Sonuç olarak NEVRUZ tarih boyunca kutlanagelmiş bir Türk Bayramıdır.

Hepinizin Nevruz Bayramı kutlu olsun.

Suat ZOBU

Ne Şam'ın Şekeri, ne de...

Yukarıdaki harita 23.03.2013 tarihli Milliyet Gazetesi'nde "Genişleme mi dayanışma mı?" başlıklı haberin eşliğinde verildi. Haberin alt başlığında şu ifadeler yer alıyordu:

"Öcalan'ın 'Misak-ı Milli' vurgusunu uzmanlar farklı şekillerde yorumladı: Kızılkaya, 'Ortadoğu Konfederasyonu'na gönderme yaptı', Ergil, 'Sınır değil Osmanlı halkları arasındaki dayanışmaya bir gönderi', Arıboğan ise, 'Bölünme yerine ilerleme vurgusu' dedi"

Şimdi yukarıdaki haritaya tekrar bakalım. İlk bakışta cazip geliyor değil mi? Musul-Kerkük bile bize bağlanıyor. Musul-Kerkük deyince hepimizin yüreğinde bir yerler "cız" ediyor. Oralarda bulunan 2-3 milyon Türk kardeşimiz de Anavatanlarına kavuşmuş olacak. (Hadi bu Suriye-Irak kısmını anladık da, Yunanistan-Bulgaristan kısmından Batı Trakya'yı da katmışlar. 12 Adalar bile var. Daha cazip olsun diye galiba. Oraları nasıl alacaklarsa. "Eh ne yapalım birazı oldu, birazı olmadı" derler herhalde)

Peki haritanın diğer kısımlarında yaşayanlar.

Geçenlerde "Suriye Muhaliflerinin Türkiye'de bazı yerlere yerleştirilmesi düşünülüyor" şeklinde bir haber okumuştum.

Haberin doğru olup olmasını bırakın, düşüncesi bile hoş değil.

O haberin üzerine yukarıdaki haritayı oturtunca durum daha iyi anlaşılacaktır.

Bu haritanın bir an için gerçekleştiğini, o bölgelerde yaşayan insanların Türkiye Cumhuriyeti (O zaman ki devletin ismi ne olursa artık) vatandaşı olduğunu düşünün. Malum olduğu üzere şu anda ülkemizde ikamet sınırlaması yok. İsteyen istediği yerde ikamet edebiliyor. Kuzey Irak'tan, Suriye'nin Kuzeyi'nden gelecek insanların Ege Sahillerine, Akdeniz Sahilleri'ne kendi imkanlarıyla gelip yerleştiklerini bir düşünsenize...

Aman Allah korusun, oralardaki demografik yapımız tamamen bozulacak, kendi ellerimizle ülke toprağımızı başkalarına peşkeş çekmiş olacağız.

Bu kadar kötümser düşünmeyip herkesin kendi bölgesinde ikamet edeceğini ama birleşmenin de gerçekleşeceğini düşünelim. Şu bölgelerdeki nüfus için içine girince herşeyimiz altüst olacaktır.

Bu haritanın yorumundan birinde "önce birleşme sonra ayrılık" diye bir tabir de var. Taşlar yerinden oynadıktan sonra her şey olabilir...

Kendi toprağımız kendimize yeter.

Aman aman ne Şam'ın şekeri, ne de Arap'ın yüzü...

Suat Zobu

.

1 Günlük Askerlik / Anneler Günü

Zengin olabiliriz, fakir de olabiliriz. Sonradan zengin olmuş veya varken işlerimiz kötü gidip fakirleşmiş de olabiliriz.

Peki ya sağlığımız?

Sağlıkta da aynı olay var; sonradan sağlığımızı yitirme veya doğuştan sağlıksız olma durumu...

Bir Şey varken kıymetini pek bilmeyiz ama kaybedince ne kadar önemli olduğunun farkına varırız.

Uzun zamandır kendimi akılsız hissederek komplekse kapıldığım için haberleri pek izlemek istemiyorum. İzlesem bile çoğu haberi anında es geçiyorum.

Kanalları dolaşırken bir haber dikkatimi çekti ki ne kadar etkilendiğimi anlatamam.

Haberin başlığı: "Bir günlük askerlik yaptılar!" Haber Engelliler Haftası dolayısıyla askerliğini yapamamış engelli kardeşlerimizin 1 günlüğüne sembolik olarak askere alındığıyla ilgiliydi.

Maksat yemin töreni de dahil o havayı solumalarının sağlanması. O engelli kardeşlerimizin yüzlerindeki ifadeden ne kadar mutlu olduklarını görmek insanı ne kadar duygulandırıyor.

Aileleri, kendileri.

Normal, sağlığı yerinde insanlar için askerlik yapmak belki zor gelebilir ama engelli kardeşlerimiz için bu bir nimet. Tıpkı gözleri görmeyen bir insanın araba kullanması gibi. Birkaç yıl önce Metin Őentürk'le ilgili böyle bir haber izlediğimi de hatırlıyorum.

Allah'ım verdiğin nimetlere, sağlığa Şükürler olsun. Bizi gördüğümüzden geri koyma yarabbi... (Amin)

Tüm anaların, tüm annelerin "ANNELER GÜNÜ"n kutluyorum.

Suat Zobu

Ülkeme Zarar Vermeyin...! YETERRR...

Önce masumane başladı.

Taksim'de ağaç kesilmesine karşı çıkan çevreci bir yaklaşım.

İnsanlar dolmuştu bir şekilde, toplumdaki müthiş ilgi gördü eylemler. Hızla tüm yurda yayıldı. Mevcut iktidara oy vermeyenlerden, hatta gözü kapalı oy verenlerden bile destek gördü. Hemen hemen bütün kentlerde eline Türk Bayrağı'nı alan meydanlarda aldı soluğu. Polisin kaba davranışını, gaz yemeyi, cop yemeyi bile umursamadı kimse. Akşam saat 21.00 olunca insanlar evlerinde ışık yakıp söndürerek, pencerelerden-balkonlardan tencere tava çalarak, araba kornalarıyla destek oldu.

Ulusal medya haberlerde vermese bile yayıldı bu eylemler.

Ancak...

Ancak her zaman olduğu gibi provokatörler çıktı ortaya. Yaşlı başlı insanların efendice yaptığı eylemlere taşlı-sopalı vur-kır işleri karıştı. Kim oldukları, neci oldukları belli olmayan yüzleri maskeli kişiler çevreye ve insanlara zarar vermeye başladılar.

Otobüs duraklarından, bankamatiklerden, bir internet kafeye ait bilgisayarlardan, işyerlerinden, sokaklardan, kaldırımlardan ne istediler?

Kırıp dökmek mi Taksim'i veya ülkeyi kurtaracak?

Haklı bir eylemi haksız hale getirdiklerinin bilmem farkındalar mı?

Hele hele camiye sığınanlar (!!!). O kutsal mekanda içki içmek; ayakkabılarıyla, inançlı alınların secdeye vardığı halıların üzerinde dolaşmak...

Neyin nesi Allah aşkına?

Bu insanlığa, farklı mezhep anlayışına, farklı din anlayışına ya da dinsizliğe-ateistliğe sığar mı?

Sen kimsin, nesen, necisin, kendini ne sanıyorsun? Entel, dantel, ne idüğü belirsiz oldun da ne oldu?

Bu iktidara oy vermem. Müslümanlığın ne bir partinin, ne de bir grubun tekelinde olmadığına inanan, inançlı biriyim.

Masumane başlayan eylemlerin, maalesef provokatörlerin ön planda olduğu bir ortama doğru sürüklenmesi, vatanını milletini seven bizleri derinden üzmektedir. Duyarlı insanlarımızın bu tür provokatörlere izin vermemeleri, içlerinde barındırmamaları gerekir...

Zira; BAŞKA TÜRKİYE YOK...

Bir şeyleri kırıp dökerek ülkemize zarar vermeyin. Unutmayın ki;

[italik]iktidarlar, partiler, insanlar gelip geçicidir[/italik].

[alt_cizgi]TÜRKİYE CUMHURİYETİ SONSUZA KADAR YAŞAYACAKTIR...

O KADAR...[/alt_cizgi]

Nice güzel, demokratik günlere erişmek dileğiyle...

Suat Zobu

Sabır ve Peşin Hükümlülük

"Öfkeyle kalkan zararlar oturur",

"Zaman her şeyin ilacıdır" gibi atasözlerimiz var.

Bazı olaylar ilk bakışta görüldüğü gibi olmayabilir.

Olaylar bir yerlere gelinceye kadar evveliyatı kim bilir nedir, neler olmuştur?

İşin ayrıntısını, geçmişini, neden ve sonuç ilişkilerini araştırmadan hemen karar vermek doğru mudur?

* * *

Cuma hutbesinde konu: "Sabır ve Peşin Hükümlü Olmamak"tı.

Hoca hutbede küçük bir hikayecik anlattı:

Eski zamanlarda bir babanın oğlu kadı olacakmış.

Bu baba, oğluna şöyle bir nasihatte bulunuyor:

"Evladım, bir kişi sana gelip de 'falanca bir gözümü kör etti' diye şikayet ederse hemen peşin hükümlü olarak karar verme.

İyice düşün ve araştır.

Belki o kişi de diğerinin iki gözünü birden kör etmiştir."

Bu hikayeyi alıp, şablon olarak hayatımızın her kademesine koyabiliriz.

Hiç bir konuda peşin hükümlü olmamak, iyice düşünüp öyle karar vermek, sabırlı olmak gerekir.

Yanlış mı?

Suat ZOBU

"35 Uygur Türkü" Sizden Özür Diliyoruz...

GAZETELERDEKİ HABER ŞÖYLEYDİ:

İSTANBUL, (DHA)[italik] Çin'deki insanlık dışı durumdan kaçarak hayatlarını kurtarma telaşına düşen, aralarında çok sayıda kadın ve çocuğun da bulunduğu 35 Uygur Türk'ü 17 gündür Atatürk Havalimanı'nda Türkiye'ye giriş izini bekliyor.[/italik]

TAV ÖZEL PARAVAN YAPTI, İHTİYAÇLARINI KARŞILIYOR

Çin'den kaçarak Türkiye'ye gelen ve İstanbul Atatürk Havalimanı'nda da günlerdir perişan bir halde Dışişleri Bakanlığı'ndan Türkiye'ye giriş izini bekleyen ve aralarında küçük çocuk ile hamile kadınların da

bulduğu 35 Uygur Türk'ü için, havalimanı işletici firma TAV'ın özel bir paravan yapıp yeme ve içme ihtiyaçlarını karşıladığı öğrenildi.

Hoş geldiniz,

Sefalar getirdiniz.

Peşinen sizden özür diliyoruz. Bu ülkenin tapusuna en az bizim kadar sahip olan sizleri rezil ettiğimiz için, havaalanında sürüm sürüm süründürdüğümüz için sizden özür diliyoruz.

Sizlerden özür diliyoruz. Beş yıldızlı otel konforunda yaşattığımız Suriyelilere gösterdiğimiz ilginin yüzde birini bile size gösteremediğimiz için sizden özür diliyoruz. İster vefasızlığımıza verin, ister korkaklığımıza sayın; Saddam zulmünden kapımıza dayanan Peşmerge'leri bile bağrımıza bastık ama size ilgi gösteremedik özür diliyoruz.

Sizden özür diliyoruz; Hocalı Katliamı'na, Kerkük'ün asimile edilmesine ses çıkaramadığımız gibi sizlere de sanki Afrika'dan gelen sığınmacılarmış gibi (hatta o kadar bile değil) davrandığımız için. Arakan'a, Mısır'a, Filistin'e ağıtlar yaktık ama sizleri insan yerine koymadık, sizleri müslüman yerine koymadık özür dileriz. Sen ey küçük çocuk, sen ey kucağında çocuğu olan bacım, sen ey pirifâni yaşlı babam; sakalına kurban olayım sizden özür diliyoruz.

Hoş geldiniz, sefa getirdiniz; bu ülke bizim olduğu kadar sizin de. Buyurun birlikte yaşayalım. Ama şu havaalanında gördüğünüz muameleyi yüzümüze vurmayın n'olur.

Sizlerden özür diliyoruz...

Suat Zobu

<http://www.mynet.com/haber/guncel/35-uygur-turku-17-gundur-ataturk-havalimaninda-perisan-1170541-1>

Atatürk ve Çiçi Kağan

Çiçi Kağan, Milattan Önce 56-35 yılları arasında kağanlık yapmış bir Türk hükümdarıdır. Engin Türk tarihinin derinliklerinde kalmış, kahramanlardan biridir. Büyük idealleri olan; Türklere batıyı öğreten, Avrupa'nın kapılarını gösteren Büyük Hun Hakanı'dır. Türk tarihi içinde bilinmezlerle karışmıştır. Oysa adı asla unutulmamalıdır. Yaşamında Atatürk'le büyük benzerlikleri vardır.

Kardeşi Ho-han-yeh Çin himayesini kabul edip, halkının bir kısmını Çin'in kuzey sınırındaki Ordos'a gönderirken, Çin'e bağlanmayı kabul etmeyen Çi-çi Yabgu, kendine bağlı boylarla batıya çekildi (M.Ö. 54) ve Çu -Talas boylarında bağımsızlığını ilân etti.

Çi-çi' Yabgu'nun kurduğu Batı Hun Devleti fazla ömürlü olamadı. Çi-çi, Talas Irmağı boylarında kurduğu şehirde kalabalık Çin ordularının muhasarasına maruz kaldı. Meydan savaşına alışkın olan Hun ordusu, kale savunmasında başarılı olamayarak, Çinliler tarafından imha edildi (M.Ö. 35) ve böylece batıdaki Hun devleti yıkılmış oldu. Çi-çi Yabgu'nun Çinliler'le savaşa girmeden önce askerlerini cesaretlendirmek için yapmış olduğu konuşma, bugün dahi etkileyiciliğini korumaktadır.

Kalenin teslimi için Çin elçileri gelir.

Çiçi Kağan'ın Çin'li elçilere söylediği şu sözleri sonsuza kadar Türklere ışık tutacak niteliktedir:

“Boyun eğmeyeceğiz.

Atalarımızdan toprakla birlikte devraldığımız devletimizi / istiklâlimizi feda edemeyiz. Mücadele edecek savaşçılarımız hâlâ mevcut iken devletimizi / istiklâlimizi korumalıyız. Boyun eğmeyeceğiz, çünkü bu, şan ve şerefle yaşamış olan ecdadımıza karşı yapılması mümkün hıyanetlerin en büyüğüdür. Atalarımız bize geniş ülkelerle birlikte hürriyet ve istiklâl emanet ettiler. Savaşçı ve süvari hayatımız sayesinde yabancıları titreten bir millet olduk. Korumakla mükellef olduğumuz bütün bu emanetleri adi bir ömür uğruna feda edemeyiz. Hepinizin de bildiği gibi savaşta yiğitlerin kaderi ölümdür. Biz ölsek de kahramanlığımızın şanı yaşayacak, çocuklarımız ve torunlarımız diğer kavimlerin efendisi olacaklardır.”

İçlerinde çocuk ve kadınların da bulunduğu 1518 kişi Çiçi Kağan ile beraber savaşarak öldüler. (MÖ 35)

Gerçekten de 2000 yıldan fazla bir süre geçmiş olmasına rağmen kahramanlıklarının şanı yaşamaktadır. Çiçi Han Aral Gölü ve Batı Türkistan bölgesinde kurulan Batı Hun Devleti'nin hükümdarıdır. Büyük Hun İmparatorluğu'ndan ayrılma sebebi, kardeşi Ho-han-ye'nin devletin içinde bulunduğu sıkıntıları öne sürerek Çin'in egemenliği altına girmek istemesidir. Çiçi Yabgu başka bir ulusun himayesi altına geçmeyi reddederek kardeşinin hükümdarlığını tanımamıştır. Çin'e karşı mücadelesinde başarısız olmasına rağmen biz Türklere "Başka milletlere köle olmama" ruhunu aşıl原因an kahramanlardan biridir o.

Bağımsızlık, toprağa bağlılık ve toprak bütünlüğü bizim genlerimize işlemiş kavramlardır. M.Ö 35 yılında yaşanan bu olay ve sözler Türk Milletinin damarlarındaki asil kanın temelini teşkil etmektedir.

**

Bu geleneğin devamı olarak aşağıda ulu önder Atatürk'ün Amerikalı generallere söylediği sözleri de okumakta fayda var.

Amerika'dan gelen general Pershing'in kurmay başkanı olan general Harbord Sivas'ta MustafaKemal'le görüşürken der ki:

"Türk tarihini okudum. Milletiniz büyük kumandanlar yetiştirmiş, büyük ordular hazırlamıştır. Bunları yapan bir millet elbette bir medeniyet sahibi olmalıdır. Takdir ederim. Ama bugünkü duruma bakalım. Dördünüz bir arada yapamadığınız şeyi, bu durumda tek başınıza yapmayı nasıl düşünebiliyorsunuz? Fertlerin intihar ettikleri vakit vakit görülür. Bir milletin intihar ettiğini mi göreceğiz?"

Mustafa Kemal generale:

"Teşekkür ederim," dedi. "Tarihimizi okumuş, bizi öğrenmişsiniz. Fakat şunu bilmenizi isterim ki, biz emperyalist pençesine düşen bir kuş gibi yavaş yavaş, aşağılık bir ölüme mahkum olmaktadır babalarımızın oğulları olarak vuruşa vuruşa ölmeyi tercih ederiz."

**

Çiçi Han, Türk'ün; boyun eğmez, esaret ve bağımlılık kabul etmez karakterinin bir timsalidir.

Çiçi Han, Türk Milliyetçiliğinin ilk temsilcilerindendir...

TOPAL HÜSAMETTİN

İki koltuk değneğiyle gerçekten topaldı. Biz Topal Hüsamettin derdik. Ayakları dizlerinin olduğu yerden de pek bükülmüyordu galiba ki oturduğu zaman ayaklarını uzatır hatta kendisi uzanır vaziyette dururdu.

O zamanlar bir radyosu vardı. Ondan ajansları dinlemiş. Gülerек anlatırlardı, bir gece yarısı “Baba, kalk kalk Ali Butto’yu astılar” diye bağırarak babasının kapısına dayanmış. Zavallı adam uyku sersemliği ile “Neee, arılığı mı bastılar?” diye fırlamış yataktan.

Askerlik yapıp yapmadığını bilemem, ama nereden öğrenmişse iğne yapardı. Özel kutusunda bir şırınga takımı vardı. Çocuğu hasta olanlar onu çağırır, o hiç erinmez topal haliyle her yere giderdi. Bazen de hasta çocuğu onun ayağına getirirlerdi. Şırınga kutusundaki iğneyi büyük bir özenle gazocağında kaynatır, hazırlığını tamamladıktan sonra öyle zalim batırırdı ki iğneyi popomuza. Dayardı penisilini.

Yaramazlık yaptığımızda büyüklerimiz bitişikteki Mehmet Amcama haber etmek için elleriyle ahşap yüklük kapağına vururlar, karşıdan da ses gelince tık keserdik yaramazlığı. Ama dozu fazla kaçarsa yaramazlığımızın “Hüsamettin’i çağıralım da bir iğne yapıversin” dediler mi ortalık sütliman olurdu.

Benim penisiline karşı alerjim yok. Bizim orada benden 10 yaş büyük olanlarla 10 yaş küçük olanlarda da Topal Hüsamettin sayesinde penisiline karşı alerji olduğunu sanmıyorum; olanlar çoktan öbür tarafa gittiler.

Biz 5 kardeştik. En küçüğümüz Bekir’di. 2-3 yaşlarında zayıf, çelimsiz, solgun yüzlüydü. Bir gün hastalandı Bekir. 3-4 gün sedirin üstünde halsiz yattı. Rahmetli babamın sevindirmek için yanına bıraktığı bozuk paralar da hiç ilgisini çekmedi. Anam rahmetlinin başucunda ağladığını hatırlarım. Sonra küçücük bedenini bir tahtanın üstünde götürdüler. Galiba Bekir’in penisiline alerjisi vardı.

Biz şimdi gene 5 kardeşiz, sonradan bir kardeşimiz daha oldu...

Suat ZOBU

Hocalı Katliamı – Xocalı Soyqırımı

23 YIL ÖNCE BU GÜN BİR KATLIAM OLMUŞTU, HATIRLADINIZ MI?

Dağlık Karabağ bölgesinin en önemli tepelerinden birisinde olan 2.605 Aile ve 11.356 nüfuslu Hocalı Kasabası Hankendi ile Ağdam'ı birbirine bağlayan yol üzerinde bulunup bölgenin tek havalimanı için de üs konumunda olması nedeniyle Ermeniler için çok önemli bir askeri hedef niteliği taşımaktaydı. Karabağ'ı işgal etme çalışmasını sürdüren Ermeniler Aralık 1991'de Azerilerin yaşadığı Kerkicahan Kasabası'nı alınca Hocalı tamamen Ermenilerin Ablukasında kaldı. Ermeniler tarafından özellikle sivil kesim hedef alınarak sürekli bombalanan Hocalı'daki halk zorlu kış şartlarında aç, susuz, elektriksiz ve gazsızdı. Kasabayı terk etmek isteyen sivil halk Ermeniler tarafından ateş edilerek sürekli engellendi.

25 Şubat'ı 26 Şubat'a bağlayan gece bölgedeki Rus destekli Ermenistan'ın ve 366. Motorize Piyade Alayı'nın desteğindeki Ermeni güçleri tarafından Hocalı Kasabası'nın giriş ve çıkışları kapatılarak Azeri resmi kaynaklarına göre 83 çocuk, 106 kadın, 70'ten fazla yaşlı dahil olmak üzere toplam 613 sivil hunharca öldürüldü, 487 kişi ağır yaralandı, 1275 kişi rehin alındı (Çoğunun akıbetleri meçhuldür), 150 kişi ise kaybolmuştur. Öldürülenler arasındaki 56 hamile kadının karnı yarılmış, pek çok kişinin gözleri oyulmuş, vücut ve kafa derileri diri diri yüzülmüştür.

LÜTFEN BU VİDEOYU İZLEYİN: [alt_cizgi]<https://www.youtube.com/watch?v=285Kpp7H4FE> [alt_cizgi]

"Memorial" İnsan Hakları Savunma Merkezi, İnsan Hakları İzleme Örgütü, The New York Times gazetesi ve Time dergisine göre katliam, Ermenistan'ın ve 366. Motorize Piyade Alayı'nın desteğindeki Ermeni güçleri tarafından gerçekleştirilmiştir. Ayrıca, Karabağ Savaşında Ermeni kuvvetlere komutanlık yapmış bugünkü Ermenistan Cumhurbaşkanı Serj Sarkisyan ve Markar Melkonyan'ın aktardığına göre kardeşi Monte Melkonyan, katliamın Ermeni güçler tarafından yapılan bir intikam olduğunu açıklamıştır.

Oktaç Ekşi'nin aktarımına göre o vahşeti yaşayan ve sonra Beyrut'a yerleşen Ermeni gazeteci Daud Kheriyan, 'for the sake of cross' (haçın hatırı için) isimli kitabında (sayfa: 62-63) şu satırları aktarmaktadır: "...GAFLAN denen ve ölümlerin yakılmasıyla görevli Ermeni Grup, Hocalı'nın 1 kilometre batısında bir yere 2 mart günü 100 Azeri ölüsünü getirip yığıdı. Son kamyonda 10 yaşında bir kız çocuğu gördüm. Başından ve elinden yaralıydı. Yüzü morarmıştı. Soğuğa, açlığa ve yaralarına rağmen hala yaşıyordu. Çok az nefes alabiliyordu. Gözlerini ölüm korkusu sarmıştı. O sırada Tigranyan isimli bir asker onu tuttuğu gibi öteki cesetlerin üstüne fırlattı. Sonra tüm cesetleri yaktılar. Bana sanki yanmakta olan ölü bedenler arasından bir çığlık işittim gibi geldi. Yapabileceğim bir şey yoktu. Ben Şuşa'ya döndüm. Onlar haç'ın hatırı için savaşa devam ettiler."

İnsan Hakları İzleme Örgütü, Hocalı Katliamı'nı Dağlık Karabağ'ın işgalinden bu yana gerçekleşen en kapsamlı sivil katliamı olarak nitelendirmiştir.

Burnumuzun dibindeki Azerbaycan Ermeniler tarafından işgal edilirken, insanlarımız katledilirken maalesef Türkiye'nin sesi hiç çıkmamıştır. Nerede büyük devletlik? "Ulan dur yoksa ben devreye gireceğim" diyemedik. Geçen 23 yılda bir şey diyebildik mi? Diyemedik...

Dağlık Karabağ bölgesinde artık hiç Azeri yaşamıyor. Üstelik Karabağ'dan daha fazlası da işgal edildi Ermeniler tarafından. Şu anda Azerbaycan'ın %20'si Ermeni işgali altında. 9 milyon nüfuslu Azerbaycan'da adına "kaçkın" dedikleri 1 milyondan fazla insan Azerbaycan'ın çeşitli yerlerinde kötü şartlarda mülteci konumunda yaşıyor.

Her yıl sokaklara dökülüp "Hepimiz Ermeniyiz" pankartları taşıyarak gösteri yapanlar iş Azerbaycan işgaline, Hocalı katliamına gelince "DUYMAZ, GÖRMEZ, BİLMEZ" konumuna geçmektedirler.

Haa, birileri daha bu konumdadır; Filistin'e Mısır'a ağıt yakanlar. Çünkü onların nazarında Hocalı'da katledilenler insan bile değildir.

KARABAĞ

Kafkas dağlarının güney doğusunda yer alan 4392 km²'lik Karabağ; Azerbaycan Cumhuriyeti sınırları içinde Kür, Aras nehirleriyle Gökçe Göl arasında batıda Ermenistan, güneyde İran sınırına yaklaşan kuzeyden güneye 120 km, doğudan batıya ise 35-60 km uzunlukta dağ ve ovalardan oluşan bir bölgedir. Bu coğrafyanın üst kısımları, dağlık bir bölge olduğundan Dağlık Karabağ veya Yukarı Karabağ olarak da adlandırılmaktadır. Bölge maden yatakları, mineral suları, orman ürünleri ve tatlı su balıkçılığı ile önemli bir merkezdir. 210.000 hektar tarıma elverişli arazi bulunmaktadır. Alan olarak bütün Azerbaycan'ın %5'i kadardır.

Tarih boyunca Türk boylarının yerleştiği bölgeler arasında yer alan Karabağ; Azerbaycan sahasında hüküm süren Türk devletlerinin de hâkimiyet alanı içerisinde olmuştur. Karabağ'ın da içinde olduğu Revan, Nahçıvan, Gence gibi Azerbaycan hanlıkları 1828'deki Türkmençay Antlaşmasıyla Rusların eline geçti. Bu tarihten sonra Ruslar, İran ve

Anadolu Ermenilerini, Kafkasya'ya getirerek Karabağ'a yerleştirdiler.

1823'de Karabağ'da ahalinin sayısı ve milli terkibi aşağıda gösterildiği gibidir:

Azeri Türkleri Aile sayısı: 15.729 (% 78)

Ermeni Aile sayısı: 4.366 (% 22)

Toplam Aile sayısı: 20.095

1832 yılındaki ilk resmi Rus sayımına göre Karabağ nüfusunun % 64' Azerbaycan Türk', % 34' Ermeni idi. Özellikle I. Dünya Savaşı sonrasında Ermeni gçlerinin çok olması ve bunların Karabağ'a yerleştirilmesi Ermenilerin oranını yükseltti. Böylece Azerbaycan sahasında suni bir Ermeni bölgesi oluşturulmuştur.

Suat Zobu

Atatürk'ün Karnesi

Ankara'da Atatürk Orman Çiftliği'nin içinde Atatürk Evi diye bir ev var. Selanik'te bulunan Atatürk'ün doğduğu evin 1/1 aynısını yapmışlar.

O tarafa yolum düşüp binayı gördükçe hep içini gezmeyi isterdim. Bir gün gezdim.

Ev üç katlı. Giriş katında pek bir şey yok. Sanırım o dönemlerde odunluk, kömürlük gibi müstemilat amaçlı kullanılmış. Üst katta ortada boydan boya bir sofa, sofaya açılan üç oda, merdiven, merdivenin yanında daracık bir mutfak. Plan olarak en üst katta hemen hemen aynı.

Atatürk ile ilgili çeşitli eşyalar var. Eve sanki şu anda da kullanılıyor havası verilmiş. Eşyalar o dönemin yaşam tarzını yansıtıyor.

Birkaç yerde "Resim çekmek yasaktır" yazısı vardı. Ben vaziyeti çaktırmadan ilginç bulduğum yerlerden bir-iki resim çektim. Dolaşa dolaşa en üst kata çıktım. Birden ortalıkta kum gibi küçük öğrenciler kaynamaya başladı. Okul gezisine gelmişler.

En üst katta kuzey doğu kısmına bakan oda Atatürk'ün yatak odasıymış. O odada, camekanın içinde sergilenen Atatürk'ün karnesini görünce ister istemez cep telefonumla resmini çektim ki...

"Resim çekmek yasakmış, siz neden çekiyorsunuz..?" dedi, tiz bir ses. 10 yaşlarında bir kız çocuğu.

"Gık" diyemedim, öyle utandım, öyle utandım. Yumruklar sıkılı, eller böğürde. Gözleri çakmak çakmak. Bir şey söylesem üzerime atlayacak.

Süt dökmüş kedi gibi o merdivenleri nasıl indim, kendimi nasıl dışarı attım anlatamam..

:) Gülmekten yerlere yatıyorum bir taraftan..!!

Binanın önündeki yolda 2 tane otobüs duruyordu. Önlerinde bayraklar, Zonguldak bilmem ne İlköğretim Okulu yazan.

Arabama atlayıp arkama bakmadan kaçtım.

**

Bahtın açık olsun duyarlı kızım. Sizler var oldukça bu ülke asla yıkılmaz.

Gözlerinden öperim..

**

Suat Zobu

Kayıp Ülke, Turcomania..!

Bilindiği gibi Türklerin Anayurdu Orta Asya'dır. Tarihi kaynaklardan da anlaşılacağı üzere Türkler bu bölgeden her yöne sürekli olarak göç vermiştir. Ne yazık ki Türkler yeryüzünde asimile olmaya en müsait millettir. Bu nedenle pek çok yerde asimile olup kaybolmuşlardır. Tarih boyunca varlık gösteren medeniyetlere baktığımızda, yazılı belgelerini incelediğimizde bir çoğunun Türk kökenli olduğunu görebiliriz. Asimile olmadan benliğini sürdürebilenler İslamiyet'i kabul etmiş olan Türklerle Hristiyan Dinine mensup tek topluluk olan Gagavuz (Gök Oğuz) Türkleridir.

Orta Asya'dan Anadolu'ya Türk göçü Milattan binlerce yıl öncesinden başlayıp devam edegelmiştir. Bu göçler İslamiyet'in kabulünden sonraki yıllarda da devam etmiştir. Birinci bin yılın sonlarında Anadolu'nun büyük kısmı artık tamamıyla Türk'tür.

Büyük Selçuklu İmparatorluğu döneminde büyük hükümdar Sultan Alparslan komutasında yapılan Malazgirt Savaşı'yla Orta Asya ve Anadolu bütünlüğü kesintisiz sağlanarak bölgenin tapusu tescil edilmiştir.

Bazı tarihi kaynaklar göstermektedir ki Türklerin Anadolu, Kafkasya, Kırım ve Balkanlardaki varlığı milattan önceki bin yıllara kadar uzanmaktadır. Bölgede en etkin diller Türkçe'nin dışında İranik Diller ve Arapçadır. Bölgede Arapçanın, İslamiyet'in kabulünden sonra etkinliğini arttırdığı kuşkusuzdur. Bin yıl boyunca Türkçe Orta Asya'dan Anadolu'nun en batısına kadar kesintisiz bir dil olmuştur.

Peki, günümüzdeki Kuzey ve Güney Azerbaycan ile Anadolu'daki Türk yerleşim bölgelerinin arasındaki etnik kesinti nasıl açıklanabilir?

Bu soruyu yanıtlayabilmemiz için biraz gerilere gitmemiz gerekmektedir.

Tarihçi Alexander Adam Türklerin bölgeye gelişinden sonra ilk olarak MS. 844 yılında Doğu Anadolu Bölgesindeki toprakların "Turcomania-Turcomanie" olarak adlandırıldığını belirtmektedir. Bu bölgenin sınırları tarihsel süreçte değişkenlikler göstermiştir. Merkezi olarak Erzurum, Van, Diyarbakır çevreleri ile batı kısımlarıdır.

Ünlü seyyah Marco Polo bu ülke batı sınırlarının Konya ve Sivas'a kadar uzandığını kaydetmiştir. Batı kaynaklarında sınırlar Irak-ı Arap, Suriye, Sivas, Karadeniz, Gürcistan (Ermenistan değil. Ermeniler bu bölgeye 1830 yıllarından sonra Ruslar tarafından başka yerlerden getirilerek yerleştirilmiş ve SUNİ BİR ERMENİSTAN oluşturulmuştur)'la çevrilidir. Bu alan Karakoyunlu Devleti'nin sınırlarıyla örtüşmektedir. Karakoyunlu Devleti ise bir Türkmen devletidir.

Kesin olan şudur ki; MS. 844 yılından itibaren tüm batılı kaynaklarda ve haritalarda bölge Turcomania olarak adlandırılmaktadır. Burada nasıl ki Yunanlılardan, Ermenilerden bahsedilmiyorsa İranik dil karışımı başka bir halktan da bahsedilmemektedir.

Bu bölgeye İbranicede 'Tugarmah', Ermenicede 'Turgum' ve Gürcücede 'Targamos' denilmektedir. Bu isim milattan önceki antik çağlarda, dini metinlerde vs pek çok kaynakta bile geçmektedir. Tugarmah Nuh AS'ın oğlu olan Yafes'in büyük oğlu, Rifat ile Aşkinaz'ın kardeşleri, Türklerin de atasıdır.

Bu Türk ülkesi Turcomania'nın gizemli kaybı nasıl olmuştur?

Bunun için gene tarihe gidelim. Safevi- Osmanlı devletleri dönemi..! Bölgede Alevi Türkmenler yaşamaktadır. Osmanlı Devleti Yavuz döneminde Irak'taki Sünni mezhepli Kürtleri Alevi Türkmenlerin yerine bölgeye getirerek yerleştirmiştir. Maalesef Yavuz Türklere en büyük kötülüğü yapmış, böylece demografik yapıyı Kürtlerin lehine çevirmiştir. Bununla da kalınmamış Kürtlere çok fazla imtiyazlar sağlanmıştır. Buna karşılık Türkmenler de o derece horlanmıştır. Resmen zulüm uygulanmıştır. Türkmenler bu devlet zulmünden kurtulabilmek, Kürtlere sağlanan imtiyazlardan faydalanabilmek için bir kısmı Kürtleşmiştir. Örneğin Diyarbakır'ın en büyük aşireti olan Karakeçili aşireti özbeöz Türk olmasına rağmen tamamıyla Kürtleşmiştir. Kürtleşmeyenler ise Azerbaycan taraflarına, İran'ın Kum kentine göç etmişlerdir.

Osmanlı zamanında devlet politikası olarak uygulanan bu asimile ve zorunlu göç nedeniyle Türkmen yerleşimleri arasında toprak bütünlüğü kalmamış dağınık yerleşimler oluşmuştur. Türkiye'nin içlerinde de Alevi Türkmenler dağınık olarak yaşamaktadırlar.

Sonuç; Turcomania maalesef Anadolu Türklüğü ile Azerbaycan ve Orta Asya arasındaki 'Kayıp Zincir Halkası'dır.

Kaynakça :

(1) <http://www.gunaz.tv/?id=4&vmode=1&sID=2814&lang=2> Mahboub AMRAHY

(2) Selçuklular, Cambridge Üniversitesi, Amir Kabir Yayıncılık, 1363, Tahran sayfa 529 İran çalışmaların sayısına İslam) Tarih(3) <http://global.britannica.com/EBchecked/topic/35305/Armenian-language>

(3) <http://global.britannica.com/EBchecked/topic/533602/Seljuq>

(4) Efes, İzmir yakınlarındaki Roma İmparatorluğu döneminde, Helenistik Asya'nın en büyük şehir ve Asya devletlerinin başkenti ve 200 bin kişilik bir nüfusu ulaştı.(7) <http://books.google.co.uk/books?id>

(5) The Travels of Marco Polo/Book 1/Chapter 2

Concerning the Province of Turcomania

In Turcomania there are three classes of people. First, there are the Turcomans; these are worshippers of Mahommet, a rude people with an uncouth language of their own.[1] They dwell among mountains and downs where they find good pasture, for their occupation is cattle-keeping. Excellent horses, known as Turquans, are reared in their country, and also very valuable mules. The other two classes are the Armenians and the Greeks, who live mixt with the former in the towns and villages, occupying themselves with trade and handicrafts. They weave the finest and handsomest carpets in the world, and also a great quantity of fine and rich silks of cramoisy and other colours, and plenty of other stuffs. Their chief cities are CONIA, SAVAST [where the glorious Messer Saint Blaise suffered martyrdom], and CASARIA, besides many other towns and bishops' sees, of which we shall not speak at present, for it would be too long a matter. These people are subject to the Tartar of the Levant as their Suzerain.[2] We will now leave this province, and speak of the Greater Armenia.

In Turcomania Marco perhaps embraces a great part of Asia Minor, but he especially means the territory of the decaying Seljukian monarchy, usually then called by Asiatics Rum, as the Ottoman Empire is now, and the capital of which was Iconium, KUNIYAH, the Conia of the text, and Coyne of jonville. Ibn Batuta calls the whole country Turkey (Al-Turkiyah), and the people Turkman; exactly likewise does Ricold (Thurchia and Thurchimanni)

(6) <http://global.britannica.com/EBchecked/topic/311863/Kara-Koyunlu>

Gülağ Öz. İslamiyet' Türkler ve Alevilik. s. 188, 1999 Ankara

(7) <http://www.gunaz.tv/?id=4&vmode=1&sID=2803&lang>

Bizim Kutsallarımız Vardı

Bazı şeyleri kutsal bilirdik biz. Saygımız sonsuzdu. Bizim için hala da öyle.

Bizim kutsallarımız vardı; mesela Hazreti Muhammed'in ismi geçti mi elimizi kalbimizin üstüne götürür salavat getirirdik. Belki kötü bir söz söyleriz diye millet olarak, çocuklarımızın adını Ahmet, Mehmet, Mahmut koyar, direkt olarak Muhammed koymazdık. Peygamber demeyi yalın bulur, her anmamızda "Peygamberimiz" derdik kendimizden olduğunu vurgulamak adına. Bize Peygamber sevgisi bambaşka verilmişti. Dünyanın başka bir yerinde bizim sevgimizle eşdeğer bir Peygamber sevgisi olduğunu sanmıyorum.

Bizim kutsallarımız vardı. Ayet yazılı bir kâğıdı, Allah ismi yazan bir gazete parçasını yerlere atmayı günah bilirdik. Kur'an'ımız, Dinimiz, Peygamberimiz, Bayrağımız, Vatanımız baş tacımızdı. Pek çoğumuz için hala da öyledir ya...

Son zamanlarda bizim kutsallarımızı kendi basit işlerinde, gösterişlerinde kullanmaya başlayanlar var. Onlar için Vatan, Millet, Bayrak sevgisi hak getire; alay bile edenler var. Bunu zaten kanıksadık. Adamın içinden gelmiyorsa vatanını milletini zorla sevdiremezsiniz ki..! Onlar için varsa da yoksa da Filistin, Mısır, Arap hayranlığıdır. Buna da amenna ve kocaman bir eyvallah.

Alıştık...

Ama son zamanlarda Kâbe şeklinde, Kur'an-ı Kerim şeklinde pasta yapıp gösterişlerle, törenlerle kesenlere ne demeli? Afganistan'dan daha dün gelmiş tipler.

El insaf, bu kadarına da pes valla.

Bizim terbiyemiz pastadan bile olsa bir Kâbe'yi, bir Kur'an-ı Kerim'i kesip yemeyi götürmez. Bizim yetiştirilme tarzımız buna uygun değildir..!

Bunun adı dindarlık mı?

Bunun adı dindarlık falan değil, bunun adı dini değerlerimizi kullanarak gösteriş yapmaktır. Birilerine, bir yerlere (Allah'a değil) yaranma gayretinde bulunmaktır.

Pastadan Kâbe ve Kur'an-ı Kerim yapılması ve törenle kesilmesi ile ilgili olarak Diyanet İşleri Başkanlığı inceleme başlatmış, Diyanet Alo Fetva Hattı da konuyla ilgili açıklama yapmıştır. Başkanlık, Kur'an-ı Kerim ya da Kâbe gibi dini figürlü pastaların yapılmasının çok yanlış olduğunu bildirmiştir.

Ne günlere kaldık. Yazık, çok yazık.

Suat Zobu
23Nisan2015/Ankara

TÜM MİLLETİMİZİN REGAİP KANDİLİ VE 23 NİSAN ULUSAL EGEMENLİK BAYRAMI KUTLU OLSUN.

Yumurta Soyma Makinası

Parkın çapraz köşesinde zulaya yatmış müşteri bekliyorum. Simaen tanıdığım birkaç çocuk geldi, mallarını alıp gittiler. Beni bilip de hariçten gelenler de oluyor tek tük.

Harppadak iki sivil kollarımdan yapıştı. Yüreğim ağzıma geldi birden.

“Sesini çıkarma da bizimle gel” dedi iri yarı olanı. Herifte iki metre boy var.

Zaten çelimsiz biriyim, gelmesem ne yapacağım. İki kişiyle baş etmem mümkün değil. Bu çam yarması bile beni tek başına çığ çığ yer alimallah. Kaçmaya maçmaya fırsat olmadı.

Tin tin birlikte yürümeye başladık. ‘Sokağın köşesini döner dönmez ben bir hamle yapıp kaçayım’ diye düşünürken ekip otosuyla burun buruna geldik. Apar topar soktular arabanın içine.

15 dakika sonra 3 yıldız komserin karşısına diktiler süklüm püklüm.

“Ulan gene mi sen” diye kükredi üç yıldız.

Kem küm ettim. “Bakın başkomserim ben aslında bir şey yapmıyordum. Ben girişimci biriyim. Bir makina yapma peşindeyim, onunla ilgili pazar araştırması ve piyasa gözlemi yapıyordum.”

Girişimcilik dedim de. Hey gidi günler hey.

Bu girişimcilik ruhu bende eskiden beri var. Rahmetli Kör Salih’le birlikte pazarlarda az pire ilacı satmadık. Tuğla tozundan pire ilacı, halis koka koladan öksürük şurubu yapar satardık. Ben o pire ilaçlarını yaparken “Ulan şunun içine azıcık DDT falan katalım hiç değilse” derdim de, Kör Salih dürzüsü direkt tuğla tozunu doldururdu küçük kese kâğıtlarına.

“Ne makinasıymış bu?” dedi başkomser.

“Valla komserim şimdilik ismini vermek istemem. Malum telif hakkı, patent meselesi falan... Ama şu kadarını söyleyeyim her evin mutfağına girecek bir şey. Düşünsene Türkiye’de 15 milyon hane varsa, tanesi 50 Liradan 15 milyon çarpı 50 Lira, ohoo. Paraya bak paraya. Bir de bunun yurt dışı.....”

Küçümser gibi gülümsedi. Sonra ciddileşti.

Sözümü yarım bıraktıracak,

“Ulan sen ne makinasından bahsediyorsun, senin sattıklarınla makinanın ne alakası var?”

“Ne satıyormuşum başkomserim?”

“Ne sattığını bilmiyor musun sen?”

“Yoo..!” dedim.

“Ulan sen benimle dalgamı geçiyorsun?”

“Haşa başkomserim ne haddime” dedim boynumu büküp alttan masumane bir bakışla.

“Ot satıyormuşsun ot” dedi.

Bir düğmeye bastı. Kapıyı açıp hazırolda emir bekleyene “İki arkadaş gönder” dedi.

Beni getirenlerden başka iki görevli geldi. “Sevk işlemini yapın, bu arkadaşını nöbetçi savcılığa götürün” dedi.

Bana döndü “Gitmeden söyle bakalım şu makina ne makinası olacak?” dedi. Baktım artık iş işten geçiyor “Yumurta soyma makinası başkomserim” dedim.

Güldü. “Peki, bu ot satma işiyle makina ne alaka?” Ben de gülümsedim.

“Makina fabrikası için sermaye lazım başkomserim sermaye..! Onun için çalışıyordum, fena yakalandık. Sana söz veriyorum üretince senin eve de bu makinadan 1 tane göndereceğim, hem de ücretsiz” dedim.

“Tamam, bekliyorum” dedi gülerek. Garip bir işaretiyle karga tulumba çıkardılar beni odadan.

“Kesin göndereceğim başkomserim kesiiinn” diyebildim kapının ağzında.

Duydu mu, duymadı mı emin değilim. Ama o makinanın deneme üretiminden ilk ona göndereceğim ki bozulursa da onda bozulsun. Saçını başını yolsun bakalım. Öyle olmaz böyle olur.

Suat Zobu

ANKARAYirmi6Nisan2015

Yumurta Soyma Makinası 2

Ben ilk kez karakola düşmüyordum ki..!

Bul kararı al parayı, boncuklu çubuklar, ne dümenler vardı bizde bee...

Daha önce kaç defa karakolluk olduk kim bilir. Başkomserin "Gene mi sen" demesi boşuna değildi. "Gene ben komserim, parasızlık yüzünden" diyecektim diyemedim. Ayrıca şunu da demeyi çok isterdim "Sen başkomser oldun keyfin gıcır tabii. Koltuğuna kurul, o tarafa dön emir ver, bu tarafa kaykıl emir ver. Sonra aybaşında gelsin paracıklar..." diyemedim valla diyemedim.

İki resmi giyimli beni ite kaka girişe yakın bir odaya götürdüler. Ben dikleşmeye, itiraz etmeye başladım. İlk ifademi alacaklar. Üzerimde bir şey yok ki şu anda. Kalan iki parçayı ekip arabasının koltuk arasına sokuşturdum çaktırmadan.

Bilgisayarda uzun uzun bir şeyler yazdıktan sonra bana döndü "Anlat bakalım" dedi.

"Neyi anlatayım" dedim.

"Otu, ot işini"

"Ne otu" dedim.

"Sattığın otu, hadi bizi uğraştırma da anlat kardeşim" dedi.

"Sen neden bahsediyorsun, benim otla motla işim olmaz" dedim, sahte bir kızmış ve bozulmuş ifadeyle.

"Ulan seni ot satarken suçüstü yakalayıp getirmedi mi?"

"Hayır amirim, kızlara laf atıyor diye ihbar etmişler, ondan yaka paça getirdiler" dedim. "Ulan adamı çıldırtma" dedi. Kalktı gitti.

Az sonra komser kudurmuş gibi girdi kapıdan.

"Ulan şimdi de inkar mı ediyorsun" dedi.

"Şöyle şöyle yaz, imzalat" diye emretti görevliye.

"Üzerimi arayın isterseniz ben öyle bir şey yapmadım, asla imzalamam komserim" dedim.

"Şunun üzerini iyice arayın"

Onun yanında aradılar, bir şey yok.

"Siz benim dediğim gibi yazın, imzalamazsa 'imzadan imtina etmiştir' diye not düşün, savcılığa götürün" dedi.

Bana dönerek "Şu yumurta soyma makinasının bozuğundan göndereyim deme sakın, kafanda parçalarım haa" dedi, gülerek. Yürüdü gitti.

"Sağlamından göndereceğim komserim, sağlamından" dedim.

Ah ulan parasızlığın gözü kör olsun. Ulan Kör Salih şimdi sağ olacaktın ki..! Yumurta soyma makinasının fabrika hissesinden direkt yüzde onyediy pay verirdim şerefsizim. Sen ne yapar ne eder o parayı bulurdun. Ah ulan Salih ah... Bilgisayar çıktısını burnuma dayadı görevli, "İmzala" dedi.

Okudum. İnadına yavaş yavaş okudum. Uyuz oldu. Altına "Ben burada yazılanların hiçbirini yapmadım, hiç birini de kabul etmiyorum" diye yazdım el yazımla. Bastım imzayı.

Ulan biz kaçın kurasyız be.

Nöbetçi savcının karşısına diktiler sonra.

Savcı ifadeyi okudu. Altındaki benim notumu da tabii. "Anlat bakalım" dedi.

"Efenim ben parkın köşesinde dikilirken etraftan birileri 'kızlara laf atıyor' diye ihbar etmişler. Ekipler beni yakaladı karakola götürdü. Bu beyefendiler de böyle ifade yazdılar. Ben asla kabul etmiyorum efenim böyle bir şey yapmadım, yapmam da" dedim. Öyle bir yüz ifadesi, öyle bir acındırma ki. Savcı da acemi değil, "üzerinden bir şey çıktı mı" dedi. "Çıkmadı efenim" dedi görevliler.

Bana baktı, süzdü süzdü bir müddet "Ulan bi .okluk olduğu belli ama üzerinden bir şey çıkmamış" dedi.

Delil yetersizliğinden "Beraat" ettim.

İki görevli ortada kala kaldı. Ben hemen uzaklaştım...

Bu savcıya da sağlamından bir "Yumurta Soyma Makinası" göndermeye söz verdim içimden.

ALLAH'IM SONUMUZU HAYIR EYLE..! (Amin...)

Sağcıydık, solcuyduk,
Hepimiz dümeni kırık bir gemide
Yolcuyduk...

Ben 12 Eylül öncesini de, sonrasını da yaşadım.
Sokak sokak bölünmüştü ülke.

Analarımız her gün hangi kör kurşuna kurban gideceğimizin korkusuyla yaşırdı.

Kardeş kardeşi boğazlıyordu. Bazılarımız faşist olarak görülüyorduk, bazılarımız da diğerlerinin gözünde komünistti.
Bir gece düdük öttü. Ertesi sabah hepimizde bir rahatlama oldu.

Kabul; çok haksızlığa uğrayanlar, işkence görenler, pisipisine kara toprağa girenlerimiz oldu.

Hiç kimse "gık" diyemiyordu. Şimdi karşı olduğunu söyleyen kahramanlar ne sokaklarda gösteri yapabildiler, ne de sivil toplum kuruluşları adı altında sloganlarla yürüdüler.

Aradan yıllar geçmiş, devir bitmiş, şimdi konuşmak kolay tabii...

Düdükten birkaç yıl sonra seçimler yapıldı.

Biri de ben olmak üzere yüz kişiden 93'ümüz cumhurbaşkanı olarak seçtik. Öyle % 50-55 gibi zar zor değil %93'le seçildi. Yalan mı..?

..
Yoksa hile mi?

Geç, birader geç o kadar hile olamaz..!

Bu gün cenazesi kalktı. Bu günkü durum ibretlikti.

Ben kimseyi savunmuyorum. Sadece diyorum ki; "Düşüp kalkmayan bir Allah var..! mış"

Ne oldum dememeli...

..
Vay be..

..

Suat Zobu
12Mayıs2015Ankara

<http://suatzobu.blogspot.com.tr/2015/05/allahim-sonumuzu-hayir-eyle-amin.html>

.

SINIR DIŞI ETTİRECEKMİŐ..! Yazıklar Olsun..!

Markette 28 Mayıs tarihli Y..... Gazetesi'nin baŐlıđını görünce boğazım düğümlendi.

Haberin bir kısmını buraya alıyorum: "BaŐkente sığınan Türkmen ailelerin bebeklerini hastaneden taburcu etme ilesi bir kez daha zulme dönüŐtü

..... Hastanesi 847 liralık hastane creti ödenmediği için rehin kalan Cemre'den sonra bir başka Türkmen ailenin Alparslan adlı bebeğinin bin 24 liralık faturası için, "demezseniz, aileyi sınır dışı ettiririz" diye tehdit etti.

....."

Adı Cemre olmasaydı, Alparslan olmasaydı, Türkmen değil de Suriyeli Abdulcabbar'ın oğlu Abdulrezzak olsaydı baŐtacı ederdiniz değil mi? Hastane masrafı da neymiş, doğum yardımı yapardınız değil mi? Babasına hemen iş verir, vergisiz, sigortasız stopajsız iŐyeri atırırdınız, babasını da kendisini de hemen Türk vatandaşı yapardınız değil mi..?

Hele hele Filistinli, Mısır'lı olsaydı ohooo.

Ama bu Türkmen, adı da Alparslan..! Bunlar sizin gözünüzde insan bile değiller tabii ki...

SINIR DIŞI ETTİRECEKMİŐ.

SONRA DA KINA YAKMAZSAN...

Yazıklar olsun...

-----Suat Zobu

İrkçilik Yapmayın..! (miş)

Cuma namazına biraz erken gittik. Uzun süre caminin içi sessiz sedasız durdu. Sonra çok genç bir imam geldi, 20-25 yaşlarında ya var, ya yok. Yerden yaklaşık 1,5 metre yükseklikteki kürsüye çıkıp vaaz vermeye başladı; konu ırkçılık üzerine. "Allah 'tanışıp bilişesiniz diye ben sizleri kabileler halinde ayrı ayrı yarattım' diyor" derken kendi söylediğiyle çelişkiye düşüyordu aslında. Bence örnekleme için yanlış ayet seçmişti.

Durup dururken neden böyle bir konu seçmişti onu da anlamadım.

Tarih boyunca biz hiçbir zaman ırkçı bir millet olmamışız ki. Millet olarak kurduğumuz, ömürleri yüzyıllar süren devletlerimizde, tebaamız altındaki hiçbir millete ırkçı davranıp soykırım yapmamışız. Ne dinlerine karışmışız, ne yaşam tarzlarına. "Sen illa ki Türkçe konuşacaksın" diye de dayatmamışız. Ya değilse 500 yıl yönetimimiz altında kalan ne Yunanlılar, ne Bulgarlar, ne Ermeniler ne de diğerleri bu gün var olurdu. Hepsi nesli tükenen milletler sınıfına katılırdı.

İrkçi olmamalıymışız..! Eee biz zaten ırkçı değiliz ki... Allah beni Türk olarak yarattığı için Türkçe konuşuyorum, ne var bunda. Allah isteseydi insanları tek millet yaratırdı. Hiçbir insan diğerine yüzde yüz benzemiyor; isteseydi tek tip yaratırdı. Hikmetinden sual olunmaz, Allah'tan daha mı iyi bileceğiz..?

Hutbedeki konuda hemen hemen aynıydı.

Ben namazdan erken çıktım.

Arabanın içinde oturmuş arkadaşımı bekliyorum. Hafiften yağmur çiseliyor. Caminin avlu kapısı tam yanıbaşımda. Kapı çıkışına sağlı sollu durmuş iki çocuk, ellerinde birer karton kutu Kuran Kursu'na yardım topluyor. Elleri yüzleri tertemiz. Biri kısa, diğeri ona göre biraz daha uzun boylu. Altlarında eşofman altı var sanmıştım daha dikkatli bakınca kumaş pantolon olduğunu fark ettim. Ufaklığın pantolonu epeyce eskimiş, kumaşı yer yer ezilmiş. Belli ki ikisi de fakir aile çocuğu. "Şu Kuran Kursu yardımından hariç al sana pantolon parası" demeyi düşündüm bir an ama kabul etmez. Yada Kuran Kursuna verir direkt.

Kuran Kursuna yardım toplayan çocuklardan uzun boylu olanın yanında uzun boylu, kısa boylu olanın yanında da kısa boylu, ufak tefek kız çocukları var. Onlar ayrıca dileniyor. Elleri yüzleri kir içinde, saçları hiç tarak görmemiş. Belki bit bile var saçlarında. Sanırım Suriyeli, kara kara.

Camiden çıkanlar Kuran Kursuna yardım toplayan çocukların ellerindeki kutulara para atıyor. Hemen yanlarındaki kız çocukları da umutla ellerini uzatıyor, gıpta bakıyorlar kutulara. Onlara hiç veren yok. Yanlış yere tezgah açmışlar. Kuran Kursuna 5 Lira veren birisi küçük kızın ısrarlı el uzatmasına dayanamayarak ceplerinden birinden bulup buluşturduğu 1 Lirayı da ona verdi.

Bu cami Ankara'nın merkezine yaklaşık 20 km mesafede. Bu çocuklar kimdir, necidir, buraya nasıl gelmişler hayret. Türkiye'nin her yerini sardı bu Suriyeliler. Fakirse bizde de çok var.

Hocanın az önceki vaazını hatırladım da...

Hoca hoca, sen gel de şu para verenlere bir daha anlat ırkçılığı... Kuran Kursundan gelen çocuklara veriyorlar, Suriyelilere vermiyorlar.

HEPSİ DE İRKÇILIK YAPIYOR BUNLARIN...

[italik](!!!) (İroni yapıyorum. Hiç birimizin umurunda değil Suriyeli, onu anlatmaya çalışıyorum. Sırtımıza kambur oldular resmen. Biz çok zengin bir devlet değiliz ki. Anadoluda o kadar çok fakir insanımız var, yardım edilecekse öncelikle onlara yardım edilmeli.)[/italik]

Suat Zobu
6 Haziran 2015 Ankara

Yumurta Soyma Makinası 3

Makinanın AutoCAD ortamında çizimlerini yaptım. Ben beceremiyorum ama üç boyutlu sunumunu da hazırlattım. Tüm prosedürleri yerine getirip patentini alacağım.

Tescil ettirmem şart..!

Bir şey icat etmek kolay mı?

Bu icat tüm dünya mutfaklarına girebilecek bir icatsa, bir yumurta soyma makinasıysa, hele hele son 1000 yılın en önemli icadıysa...

Adamlar nelerden para kazanıyor, nelerden.

Geçen yıl Denizli'ye gittik.

Traverten ocaklarında Denizli White (Niye Denizli White, şuna direkt Denizli Beyaz deseniz ya)'ın açık rengini tespit edip ondan sipariş vermek için ocakları dolaştık.

Orada anlatmışlardı; Çinliler damarlı traverten çıkan bir kaç ocağı mesken tutmuşlar. Ellerinde nakit Dolar dolu çantalarla ocakta bekleyip en damarlılarını hemen alıyorlarmış. Blok kütlelerini oradan İzmir Limanı'na götürüp gemilerle Çin'e sevk ediyor, Çin'deki fabrikalarında özel işlemlerle taştaki boşlukları doldurduktan sonra işleyip dünyaya pazarlıyorlarmış.

Üzerine de kesin Made in China yazıyorlardır...

Her şey beklenir onlardan. Adamlar müthiş çalışıyor.

Ne yalan söyleyeyim projeyi kaptıracağım diye ödüm kopuyor.

Acayip tipler görüyorum bu aralar. KGB, MOSSAD hepsi olabilir.

Birkaç gün önce bizim sitenin girişinde ufak tefek iki tane Uzakdoğu'lu gördüm. Ellerinde zoomlu kameralar, sırtlarında çanta. Wan çing çong Sultan Ahmet, Blue Mosque, Topkapı falan deyip duruyorlar. Ankara nere, Blue Mosque, Topkapı nere..?

İşkillendim.

Bir iki gün geçmedi şüpheli tavırları olan iki çakma zenci. Çakma diyorum gene Uzakdoğulular, sadece yüzlerini koyu kahverengiye boyamışlar. Kulak içlerini boyamayı unuttuklarından ayıktım tabii. Çekik gözlü zincilar sizi...

Kesin benim makinanın peşinde bunlar.

Projeleri evde özel yaptırdığım bir kasaya kilitledim. Ne olur ne olmaz diyerek uzun zincirle kasanın etrafını deli sarar gibi sardım. Çeşitli yerlerinden beş tane kocaman asma kilitle de kilitledim.

Alarm da taktırdım ayrıca.

Biraz zor açarlar...

Seri üretimine başladıktan sonra tüm dostlarıma birer tane yumurta soyma makinası göndereceğim. Sevgili Şaire kardeşim Nurhayat Nalçacı da bunlardan biri...

Suat Zobu

24Haziran2015Ankara

Başkasının Tarlasında Namaz Kılmak Caiz midir..?

Arkaya taralı simsiyah saçları buzağı yalamış gibi olan kasıntı sunucu, yüzüne verdiği hafif gülümseme ifadesiyle, biraz daha kasılarak tüm gövdesiyle hafif sola doğru kaykılıp, İsviçre'den telefonla programa katılan izleyiciye hitaben "Efenim başka sualiniz yoksa muhterem hocamız sualinizi cevaplandırısın" dedi.

Soru şuydu –pardon sual-;

"Başkasının tarlasında namaz kılmak caiz midir?"

Öylesine önemliydi ki sual taa İsviçre'lerden arayıp sorulacak kadar hem de..

Çalıştığı kurumda üst düzeylerde bulunan Muhterem Hoca çok düzgünleştirilmiş, yarısı da kırılmış çember sakalıyla kestirip attı:

"Caiz değildir" dedi

"İki kere iki dört eder" der gibi netti söylediği kırpık kırpık gözleriyle.

Zira başkasının bağından elma çalmak kadar tehlikeliydi konu..!

"Başkasının tarlasından kavun karpuz yolmak doğru değildir" açıklığında cevap verdi bu çok önemli suale çok Muhterem Hoca. Verdiği cevapla 75 milyonun kafasına takılan bu büyük problem bir anda aydınlanıverdi.

[alt_cizgi] BAŞKASININ TARLASINDA NAMAZ KILMAK CAİZ DEĞİLDİR..![/alt_cizgi] O kadar.. Vayy bee..

İsviçre'den arayan izleyici..! İsviçre bizim mi bre zındık. İsviçre'nin tapusu bizim mi, oranın tümünü tarla kabul etsen, arazi kabul etsen bizim olmadığına göre nasıl namaz kılarısın oralarda..! Aynı şey Almanya, Fransa gibi tüm ülkeler için geçerli değil mi?

Cık, cık..!

Hatta Türkiye'de köyün hangi köy ise, orada da birkaç parça tarlan var ise git orada kıl namazını be adam, Allah Allah... Tarlan marlan yoksa sesini çıkarmadan otur namaz falan neyine gerek senin... Tövbe, tövbe.. (Sorulan soru ve verilen cevaba göre 'kendü mülküyün haricinde hiçbir yerde namaz kılamazsın' sonucu ortaya çıkıyor. Böyle bir mantıksızlık olur mu? Oysa Allah " Yeryüzünü size mescit kıldım" diyor.)

Ne insanlar var şu dünyada be..!

Sorulan soru zaten bir tuhaf, böyle bir soruyu dikkate alan Muhterem Sunucu da, böyle bir soruya cevap veren Muhterem Hoca da tuhaf..

Bu nasıl mantık Allah aşkına.. "Başkasının tarlasında namaz kılmak caiz değildir.."

İslamiyet akıl, mantık, iman dinidir. Bir İsviçreli seni tarlasında namaz kılarırken görse ne yapar? Hiçbir şey.. Hatta memnun bile olur bence..

Allah akıl fikir versin ne diyelim.

Suat Zobu
30Temmuz2015Ankara

Unutulmuşlara Karışmış Bir Büyük Şair: Yetik Ozan

Yetik Ozan'ı kaç kişi hatırlar, Onu kaç kişi tanır bu gün.

Ben de tesadüfen öğrendim öyle birini. Bulabildiğim şiirlerini okudum. Arı duru, kaynak suyu tadında. Gördüm ki gerçekten büyük ozanmış. Erken vefatı edebiyatımız için büyük kayıp olmuş.

Hakkında araştırma yaptığınızda yaşamıyla ilgili çok fazla bilgiye ulaşamıyorsunuz. Hazin sonunu ise hiçbir kaynak yazmak istememiş. Burada ben de değinmek istemiyorum.

Zaman tüneline unutulmuşlara karışmış Yetik Ozan.

Şiirlerini Yetik Ozan mahlasıyla yazan, zaman zaman Firkati mahlasını da kullanan, kısacık yaşamı olan bir büyük şair.

[italik]Asıl adı Turgut Günay. 1942 Manisa / Soma doğumlu. Ankara Üniversitesi DTCF mezunu. Kütahya Lisesi'nde öğretmenlik yapmış. Ankara Üniversitesine asistan olarak giriyor sonra. 1973 yılından sonra Hacettepe Üniversitesi Türk Dili Edebiyatı Bölümü'nde öğretim görevlisi olan bir akademisyen, bir Doktor. 1978'de vefat ediyor.

[/italik]

Töre, Hisar, Türk Edebiyatı dergilerinde yayınlanmış şiirleri var.

1973 yılında yayınladığı ilk ve tek şiir kitabı olan Atmaca Uçurumu diye bir kitabı var. Bir de sağlığında hazırladığı ama basılamayan Ülkü Bağı. Daha sonra 2002 yılında tüm şiirlerinin toplandığı bir kitap yayınlanıyor.

Akademik kariyerinin yanında pek çok inceleme ve makalelere de imza atmış. Çok yönlü biri. Şiir haricinde yayınlanmış eserleri de var. Yayımlanmış kitapları: "Atmaca Uçurumu Şiirler, Ankara, 1973, Halk Şiirinde Atatürk S. Sakaoğlu ile birlikte, Erzurum, 1974, Balıkçıl ile Yengeç, Kelile ve Dimne'den Seçilmiş Hikâyeler, Ankara, 1977, Rize İli Ağızları/İnceleme-Metinler-Sözlük Ankara,1978, Atmaca uçurumu - Ülkü Bağı Bütün Şiirleri, Ankara, 2002.

--- BAZI ŞİİRLERİ

Bağlama

Her sevgi bir düğüm atmış koluna
Dokundukça inler, yarası vardır.
Irak gönüllerin uçurumuna
Ezgiden bir köprü kurası vardır.

Aslı saçlarını yönüne sermiş,
Altı tel koparıp göğsüne germiş,
Kerem, yarasından bir kabuk vermiş,
Sızlaya sızlaya vurası vardır.

Aşık sofrasında bir ayak olur,
Şenlik bırakanda Sümmânî alır.
Humarı kan ile karışıp kalır
Atadan toruna süresi vardır.

Veysel ile yumup iki gözünü
Görür gerçeklerin gizli yüzünü,
Emrah ile gamda tartar özünü;
Ağır yükü, hafif darası vardır.

Ak kuşlukta abdal öğütlemesi,
Kara günde kardaş ağıtlaması,
Kızıl tanda Avşar yiğitlemesi:
Nefesi, nidası, narası vardır.

Bozok yaylasında çamlarca uzun
Bir tütün kesilir çektiği hüznün
Nice ki, orda bir sürmeli gözün
Gönlüne yansımış karası vardır.

Şeker dağı acı sözden bıkannda
Etekleri misket misket kokanda,
Ardıçtan kovalar inip çıkanda

Her kuyu başında sırası vardır.

Söğüt çarşısında günle erenler
Zile düzlerinde burçak derenler
Ankara'da dama bulgur serenler
Dostudur, hal hatır sorası vardır.

Beşparmak'ta gümüş mavzer kesilir;
Çatal yüreğine barut basılır,
Alt teli bir tetik olup kasılır;
Bengide patlamak töresi vardır.

Yol üstü inerken Kelkit'in bucağı
Bağrına saplanır bir bağ bıçağı,
Eğin dedikleri gurbet ocağı
Iraktan el sallar, göresi vardır.

Çarşambaya yağmur yağar sel alır;
Yamadan dolanır, bayır, bel alır
Çorum'da Dürdane kızıdan el alır
Yan yana halaya giresi vardır.

Muş'un yokuşunu çıkmış yorulmuş,
Narman'da bir güzel görmüş vurulmuş,
Ürgüp'te önüne tuzak kurulmuş;
Göğsünde üç kurşun beresi vardır.

Engeller koymuyor; yol sarp, o yaya
Ziganalar sisli, Kop kaya kaya
Bayburt'ta üç günü dönmüş üç aya;
Kaygulanıp tütün sarası vardır.

Fırat hoyrat akmış, o hoyrat akmış,
Urfa gibi göz göz Mardin'e bakmış,
Diyarbakır sıcak, kibritsiz yakmış;
Harput'un çayında çırası vardır.

Şahin yuvasında baykuş tünerken
Antep sınırlardan gazi dönerken
Tokat bir yabancı yüze inerken
On beşliler ile kurası vardır.

Gence'de topraksız lale örneği
Tebriz'de bayraksız kale örneği,
Kerkük'te ceylansız bala örneği
Öksüz tarı, tutsak curası vardır.

Nice ki ölüm var er geç kaderde
Bir içli ağıtla susar son perde
Karacaoğlan'ın yattığı yerde
Sonsuza dek nöbet durası vardır.

Yetik Ozan

Dün

Ahlatça direnerek en kızgın güneşlere
Susuzluğu içmişim yaz boyu sır tasından
Yavuz kartallar gibi göğsümü gere gere
Zaferler getirmişim bozkırın ortasından

Yetik Ozan

Bu Gün

Bir solukta hem dünü hem yarını yaşarım.
Günleri birleştirir en gizli emellerim.
Gök yeleli bir öçle dört akında koşarım.

Yönleri birleştirir Cengiz'li emellerim.

Yetik Ozan

Yarın

Eyer vurup borana dağlardan akacağım,
Hışmımdan boz başaklar dalgalanacak gene,
Çelikten kanatlarla göklere çıkacağım.
Başımda dolunaylar tolgalanacak gene.

Yetik Ozan

Düşünce

Yüce surları ören taş değil, düşüncedir.
Kişiye uzluk veren, yaş değil, düşüncedir.
Suç onun eseridir, yasa onun eseri;
Darağacına giren baş değil, düşüncedir.

Yetik Ozan

Sabır Irmağı

Ezgi bayrağını itir dağından,
Yurtsuz fırtınalar esti götürdü.
Dostluğa kapısız Kerem bağından,
Her giren bir kiraz kesti götürdü.

Kınalı güzlerin birlik toyunu
Bozdu cücelerin aksak oyunu,
Gelin süzülüslü üzüm suyunu
Al keşişler testi testi götürdü.

Çok sesli çanların sevinç avazı
Çekti kurt dönüşlü yağlardan yazı
En ulu yangından sağ çıkan sazı
Son sofı omzuna astı götürdü.

Boz gevene karşı çiğdemin cengi
Tuğlaştırdığında kokuyu, rengi
Bir ümmi çobanın yazdığı cöngü
Bilginler bağrına bastı götürdü

Alıç paylaşırken dağlar diz dize
İlk sabırsız yaprak düştü son ize,
Bozkırın rengini açık denize
En sabırlı ırmak sustu götürdü.

Yetik Ozan

Mekanı cennet olsun.

Mescidi Aksa'nın Nöbetçisi

AŞAĞIDAKİ YAZI BANA AİT DEĞİLDİR. BELKİ SİTE KURALLARINA AYKIRI BİR ŞEY YAPIYORUM AMA BU YAZIYI HERKESİN OKUMASINI ÇOK İSTERİM. BİR TÜRK OLARAK TÜYLERİ DİKEN DİKEN EDEN BİR YAZI BU..!

TÜM DOSTLARIMIN ve YÜCE TÜRK MİLLETİMİZİN BAYRAMINI KUTLARIM.

Suat Zobu

* * *

Osmanlı ordusu Kudüs'ten çekilirken (9 Aralık 1917) Mescid-i Aksa'yı koruması için nöbetçi bırakılan Onbaşı Hasan'ın yürekleri titreten öyküsü

Tam 57 yıl nöbetine sâdık kalan Osmanlı askerini, merhum tarihçimiz İlhan Bardakçı 1972 yılının 12 Mayıs günü Mescid-i Aksa'nın merdivenlerinde görür ve yıllar sonra bu inanılmaz karşılaşmayı kaleme alır.

Onu o merdivenin başında gördüm. İki metreye yakın bir boy... İskeletleşmiş vücudu üzerinde bir garip giysi... Palto?.. Hayır, kaput, pardösü veya kaftan?.. Değil. Öyle bir şey, işte.

Başındaki kalpak mı, takke mi, fes mi? Hiçbirisi değil. Oraya dimdik, dikilmiş. Yüzüne baktım da, ürktüm. Hasadı yeni kaldırılmış kıraç toprak gibi. Yüz binlerce çizgi, kırışık ve kavruk bir deri kalıntısı.

Yanımda İsrail Dışişleri Bakanlığı Daire Başkanı Yusuf var. Bizim eski vatandaşımız. İstanbul'lu. "Kim bu adam" dedim. Lâkaydi ile omuz silkti. "Bilmem." diye cevap verdi. "Bir meczup işte. Ben bildim bileli, yıllardır burada dururmuş. Çakılı gibi, hâlâ duruyor ya... Kimseye bir şey sormaz. Kimseye bakmaz, kimseyi görmez."

Kan mı çekti nedir. Nasıl, neden, niçin hâlâ bilmiyorum. Yanına vardım. Türkçe "Selâmünaleyküm baba" dedim.

Torbalanmış göz kapaklarının ardında sütrelenmiş gibi jilette çizilmişçesine donuk gözlerini araladı. Yüzü gerildi. Bana, bizim o canım Anadolu Türkçemizle cevap verdi:

- "Aleykümüsselâm oğul..."

Donakaldım. Elleri sarıldım, öptüm öptüm...

- "Kimsin sen, baba" dedim.

Anlattı ki, ben de size anlatacağım.

Ama evvelâ biliniz. O canım Devlet çökerken, biz Kudüs'ü 401 yıl 3 ay 6 günlük bir hâkimiyetten sonra bırakırız. Günlerden 9 Aralık 1917 Pazar günüdür. Tutmaya imkân yok. Ordu bozulmuş, çekiliyor, Devlet, zevalin kapısında. İngiliz girinceye kadar geçen zaman içinde yağmalanmasın diye oraya bir artçı bölük bırakırız. Âdet odur ki kenti zapteden galip, asayiş görevi yapan yenik ordu askerlerine esir muamelesi yapmaz. Anlattı, dedim ya. Gerisini tamamlayayım.

- "Ben, dedi, Kudüs'ü kaybettiğimiz gün buraya bırakılan artçı bölüğünden..."

Sustu. Sonra;

- "20. Kolordu, 36. Tabur, 8. Bölük, 11. Ağır Makineli Tüfek Takım Komutanı Onbaşı Hasan'ım"

Ellerine bir kerre daha uzandım. Gürler gibi mırıldandı:

- "Sana, bir emanetim var oğul. Nice yıldır saklarım. Emaneti yerine teslim eden mi?"

- Elbette, dedim, buyur hele...

Konuştı:

- "Memlekete yolun Tokat Sancağı'na düşerse... Git, burayı bana emanet eden kumandanım Önyüzbaşı Musa Efendi'yi bul. Elleri benim için öp. Ona de ki..."

- Gönül komasın. "11. Makineli Takım Komutanı İğdirli Onbaşı Hasan, o günden bu yana, bıraktığın yerde nöbetinin başındadır. Tekmilim tamamdır kumandanım dedi, dersin..."

Sonra yine dineldi. Taş kesildi. Bir kez daha baktım. Kapalı gözleri ardından, dört bin yıllık Peygamber Ocağı

ordumuzun serhat nbetisi gibiydi. Ufuklar gzlyordu. Nbetinin baında idi. Tam 55 yıl kendisini unutuumuzdaki nadanlığımıza rağmen devletine ksmemiti.

lhan Bardakı

Tanrı Dağı'nı Bilir misiniz..?

Şiirlerimize, türkülerimize, marşlarımıza taşıdığımız, hiç görmediğimiz halde içimizi burkan bir güzelliştir Tanrı Dağı.

Tarihte adı geçen, geçmeyen, unutulmuş büyük kahramanlara ait destanların yazıldığı yerlerdir.

Tanrı Dağının en tepesine ulu hakanının ismini verenler, bugün Orta Asya'da bütün heybeti ile mazisini arıyor, 7010 metre yüksekliğiyle Han Tanrı Tepesi (Khan Tengri) kutsal Tanrı Dağının zirvesinde Türkün şanlı mazisini selamlıyor.

Aral'ın ötesindeki Tanrı Dağının özleminde olan bizler için "Yesi" de "Çimkent" de Uluğ Türkistan'da O Muhteşem Dağ'ın manzarasında bir gün yaşamak ne güzel bir kavuşmadır.

Tanrı dağlarının tepelerinde kar, eteklerinde her rengin kuşağını içinde barındıran yeşillikler vardır. Çoğunluğunu çam, ardıç, şimşir gibi ağaçların kapladığı ormanlar kendine has kokusuyla Tanrı Dağına ayrı bir güzellik ve haşmet verir.

Binlerce yıl çevresinde yaşayıp çoğalan Türkler Tanrı Dağını kutsal bilmiştir. Ne Tanrı Dağının altında ne de üstünde "altın" olmadığı halde bazen bu dağlara "Altın Dağları" da demiş, içinden çıkan nice kahramanlarına yuva olan bu tepelere ağıtlar yakmıştır. Doğayla içiçe süregelen yaşamlarıyla Türkler, dağların ulaşılamaz devasa haşmetinden etkilenerek nice efsanelere, nice destanlara taşımışlardır bu mekanları.

Türkler ilk medeniyetlerini Tanrı Dağları etrafında kurmuştur.

Eski Türk kültüründe "büyük bir dağa sahip olmayan medeniyetlerin yok olacağı" inancı hakimdi. Asya'nın geniş alanlarına dağılmış Türk boyları efsaneleştirdiği Tanrı Dağına daima kutsal gözle bakmış, tarihten gelen gücünü ve kudretini neredeyse Tanrı Dağından almıştı. Bu gün Oğuz Soyundan gelen Türklerin gönüllerinde "Tanrı Dağı" nedir? Bunu anlayabilmek için önce Türk gibi düşünmek gereği vardır. Tanrı Dağı Türkler için 10 bin yıl boyunca çevresinde yaşadığı sıldadır. Bilge Kaan'ın, Kültigin'in Oğuz Kaan'ın, Mete Han'ın ayak bastığı yerdir Tanrı Dağı ve etekleri...

Bugün biz Türklerin içinde bulunduğu en büyük sıkıntı, hiç şüphesiz tarihine küs, geçmişine düşman bir vurdumduymazlıkla mazisine kayıtsız kalmasıdır.

Yüreklerinde bir büyük ülküyü yaşatanlar, ecdadına sahip çıkarak yüceltenler, Tanrı Dağlarının o sisli tepelerine özlem ile bakıyor, en yüksek zirvesi Khan Tengri' nin heyecanını içlerinde sıcak tutuyorlar. Dağlar acılı insanların meramını sinesinde saklar. Sisli puslu dağlar bilinmez manevi bir güç verir adeta, dağları ardına alanlara.

Tanrı dağları ne kadar uzakta olsa da, Türkün içinde beslediği büyük bir özlem, buram buram kokusuyla bizlere bir ana kucığıdır.

Tanrı dağları bir dilektir. Türkün şerefli mazisinin devasa ispatıdır.

NOT: Han Tanrı Tepesi günümüzde Çin-Kırgızistan-Kazakistan sınırlarının kesişme noktasıdır.

Yüksekliği 7.010 metre ile 7.034 metrelik Cengiz Zirvesi'den sonra Tanrı Dağlarının ikinci en yüksek zirvesidir. Bu iki zirve yüksekliğinin birbirine çok yakın olması ve Han Tanrı zirvesinin sivrililiği ile daha dikkat çekmesi nedeniyle Han Tanrı Zirvesi tarih boyunca en yüksek zirve kabul edilmiştir.

Selam olsun...

Suat Zobu

Türk Alemleri (Suat Zobu Blog'u) :

<http://turk-alemi.blogspot.com.tr/2015/01/tanri-dagini-bilir-misiniz.html>

.

---A--N--L--A--Y--A--N--A---

Aslan kayalıklardan yuvarlanmış. Her tarafı kırık yatıyor. Tüm orman ahalisi "Geçmiş olsun"a geliyorlar.

Tilki de geliyor.

İki de bir "Tüh, tüh kralım çok yazık oldu" diyor. "Senin canın çekiyordur, istersen gidip bir kaç geyik falan avlayıp getireyim."

Aslan ya sabır çekiyor habire.

Bir böyle, iki böyle dayanamıyor artık.

"Ulan tilki beni bu dert öldürmez de, senin şu lafların kesin öldürecek..!"

Suat Zobu
05.11.2015

Bin Aynalı Tapınak

Hindistan'da yüksek bir dağın doruğuna yapılmış "Bin Aynalı Tapınak" adlı görkemli bir tapınak vardı. Günlerden bir gün bir köpek dağa tırmandı ve "Bin Aynalı Tapınak"a girdi.

Tapınağın bin aynalı salonuna geçtiğinde bin tane köpek gördü. Korkarak tüylerini kabarttı, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı, korkutucu hırıltılar çıkararak dişlerini gösterdi ve bin köpek de tüylerini diktiler, kuyruklarını bacaklarının arasına alıp korkunç sesler çıkarıp dişlerini gösterdiler. Köpek paniğe kapılarak tapınaktan kaçtı. Köpek o andan itibaren bütün dünyanın tehlikeli, korkunç köpeklerle dolu olduğuna inandı.

Bir süre sonra, bir başka köpek gelip dağa tırmandı. O da tapınağın merdivenlerinden çıkıp "Bin Aynalı Tapınak"a girdi. Tapınağın bin aynalı salonuna geldiğinde bin tane köpek ile karşılaştı ve çok sevindi. Kuyruğunu salladı, neşeyle oradan oraya zıpladı, köpekleri oynamaya çağırdı. Bin köpek de kuyruğunu sallayıp, neşeyle zıplayıp onu oyuna çağırdılar... Bu köpek de tapınaktan çıktığında tüm dünyanın dost ve sevecen köpeklerle dolu olduğuna inanıyordu.

(alıntı)

Suriye'de Yaşam Devam Ediyor..!

Suriye'de iç savaş tüm hızıyla sürüyor. İç savaştan kaçan yaklaşık 2,5 milyon Suriyeli ülkemize sığındı. Bunların bir kısmı sınır bölgelerindeki çadır kentlere yerleştirildi, oralarda yaşıyorlar. Büyük bir kısmı ise ülkemizin her tarafına dağılmış durumdadır. Aç sefil acınası bir yaşam sürdürmeye çalışıyorlar. Bir kısmı da kapağı Avrupa ülkelerine atmaya çalışıyor. Zannediyorlar ki oralarda daha iyi bir yaşama kavuşacaklar. Hayatlarını çoluk çocuk riske atıyorlar. Bulabildikleri botlarla falan denize açılıp Yunanistan'a geçmeye çalışıyorlar. Televizyonlarda her gün üzücü deniz kazası haberleri duyuyoruz.

Peki Suriye'de kalanlar?

Suriye tamamen boşalmış değil ki..! Orada kalıp yaşamını devam ettirenler var. Onların yemesi, içmesi, ihtiyaçları da var elbette. Ne yapıyorlar peki?

İlk Suriye iç savaşı başladığında ekonomik olarak en büyük zararı sınır vilayetlerimiz gördü. Çünkü Suriye ile yaklaşık 10 milyar dolarlık bir sınır ticareti vardı. Bu bir anda bıçak gibi kesildi.

Sonra...

Savaşta da olsa insanın ihtiyaçları bitmiyor ki! Oradaki insanlar da ihtiyaçlarını gidermek zorundaydılar. Güneyde meşru Suriye yönetimi vasıtasıyla ihtiyaçlarını temin edemeyeceklerine göre geriye tek seçenek kalıyordu: TÜRKİYE.

Suriye'de artık kibrit çöpü bile üretilmiyor. İnsanlar tüm ihtiyaçlarını Türkiye'den karşılıyor. Zengin Suriyeliler bütün birikimlerini Türkiye'ye aktarmış durumda. Halep'teki 1700 kuyumcunun bir tanesi bile açık değil bu gün. Düğünlerini bile Türkiye'de yapıyorlar. Nakit paralarını Türk bankalarına yatırmışlar, ziynet eşyalarını bankaların emanet kasalarına koymuşlar.

Başka.. İlginç olan o kadar çok şey var ki...

Savaşta önce Halep'in sabunları ünlüydü mesela. Fransa'nın Marsilya şehriyle birlikte dünyanın en büyük sabun üreticisi Halep'ti. Bu nedenle Suriye'nin önemli ihraç kalemlerinden biriydi sabun. Yılda 25 bin ton katı sabun üretiliyordu. Şimdi, bir gram bile üretim yok. Bizim Hatay'da da öteden beri sabun üretiliyordu. Halep'teki üretim sıfıra inince o boşluğu bizim üreticiler doldurmaya başladı. Yüzde otuz kapasite artırmalarına rağmen mal yetiştiremiyor bizim sabuncular.

Başka da var.. Hatay'dan Suriye'ye bu güne kadar hiç odun sobası satılmamış. Şimdi sobayı kapan götürüyor Suriye'ye.

Kısa vadede savaşın sona ereceği yok.

Ama...

Yaşam devam ediyor...

Suat Zobu
02.12.2015ankara

Evlat

Kimyacıydı. Asıl adı Muzaffer'di. Ama okulda hiç kimse onun gerçek adını doğru dürüst bilmezdi. Onun adı "Evlat"tı. O dönemlerde Çorum Lisesi'nde okuyan birine "Muzaffer Hocayı hatırlar mısın?" diye sorsanız Muzaffer Hoca da kim der. "Evlat" dersiniz bilmeyen çıkmaz.

Sınıfta ders anlatırken arkada konuşan varsa hemen o yöne tebeşiri ok gibi fırlatıp "ulan şamok tuğlası" derdi, ne demekse. Sözlü yapacağı zaman sınıf listesini önüne koyar, parmağını basardı üstüne. Soyadı ve adıyla Ardıç oğlu Dursun, Öz'lerden Yaşar gel bakım evlat derdi. (Bu paragraf Yaşar Öz'e ait)

Boyu sanırım 2 metre falan vardı. Yada bize çok uzun görünürdü. Çubuk yutmuş gibi dimdikti. Asla kamburu yoktu, sırtı dümdüzdü. Çok ciddi dururdu. Hiç gülmezdi. Ama babacandı. Biz bilirdik onun babacanlığını.

Bizler pansiyonda kalıyorduk. O dönemlerde pansiyonda gözetmen öğretmenlik vardı. Etüdlerde falan başımızda durur, bir sorunumuz olduğunda önce onunla paylaşırdık. 2-3 tane gözetmen Hocamızdan biriydi Evlat da. Bu hocaların pansiyon kısmında özel odaları vardı, o odalarda kalırlardı. Ama Evlat okulda kalmıyordu. Ailesiyle birlikte okulun bir iki arka sokağında oturuyordu.

Okul hayatımız boyunca hep parasızlık çektik. Tam da memlekete izine gideceğimizde paramız biterdi. Yada durumu ona göre ayarlardık belki de. Kimsede para yok ki arkadaşlarından alasın.

Evlat'a giderdik.

Sanırım giriş katında oturuyordu. Zili çalar beklerdik. Biraz sonra gelirdi asık surat. Zaten hep asık surattı ya; "ne var evlat ne oldu" derdi.

"Hocam memlekete gideceğim de..!"

"Tamam, git evlat".

"Para yok da, para isteyecektim sizden Hocam".

"Haa bak o olmaz işte, para veremem evlat" derdi kaşlarını biraz daha çatarak.

İlk kez istiyorsak arkadaşlarımızın "kesin verir, vermem dese de verir" tembihinden cesaretle dururduk karşısında. Önceden almış da tekrar istiyorsak içimizden "zaten vereceksin Hocam, hadi yorma beni" diyerek beklerdik.

"Ne zaman geleceksin, ne kadar lazım, bak gelir gelmez önce benim paramı vereceksin haa" şeklindeki konuşmalardan sonra verirdi. Verirdi de senet yapardı. Asla üşenmez, düz bir kağıda "Şu tarihte falanca kişiden şu kadar Lira aldım, şu tarihte de ödeyeceğim" yazar imzalatırdı bize. Gelir gelmez hemen onun parasını öderdik. Yaptığı senedi çıkarır yırtardı gözümüzün önünde.

Sonra okul bitti hepimiz bir tarafa dağıldık.

2013'te Necmi Kızılaslan arkadaşımızın gayretiyle Lisenin bahçesinde toplandık. 34-35 sene sonra. Pilav günü, İskilip Dolması yedik.

Hey gidi Çorum Lisesi hey..! Sen ne günler gördün be. Şu bahçenden kimler geldi geçti...

Hocalarımızın birçoğu vefat etmiş; Müslüman, Evlat, Çöplü, Eftekin falan. Allah rahmet eylesin. Mekanları cennet olsun.

Suat Zobu
29aralık2015anKara

Hocalı Katliamı

Neden tarih bilincimizi yok etmeye çalışıyorlar?

Neden bizleri etnik kökenlere ayırıp bir "mozaikler topluluğu" olduğumuzu lanse etmeye çalışıyorlar?

Neden Türklüğümüzü unutturmaya çalışıyorlar. Neden TÜRK olduklarını kabullenip de TÜRK'üm diymiyorlar...

İsmail Gaspıralı'nın dediği gibi "Türklüğün düşmanı çoktur ama Türklüğü savunanın düşmanı daha çoktur." Neden...

* * *

Bulduğumuz coğrafyayı bizlere layık görmedikleri için olmasın..?...!

Bizleri bulduğumuz coğrafyadan komple silip atmak için mi?

Yüzlerce yıldır oynanan oyunları devam mı ettiriyorlar? Uluslararası tezgahlara içimizden birileri de alet mi oluyor?

* * *

Bütün bu sorular aklımıza takılıyor sürekli. Bu soruları daha da çoğaltabiliriz.

* * *

Bizlere "SOYKIRIM YAPTINIZ" diyorlar değil mi?

Lütfen okuyunuz... KİM SOYKIRIM YAPMIŞ...

24 YIL ÖNCE BU GÜN BİR KATLİAM OLMUŞTU, HATIRLADINIZ MI?

Dağlık Karabağ bölgesinin en önemli tepelerinden birisinde

olan 2.605 Aile ve 11.356 nüfuslu Hocalı Kasabası Hankendi ile Ağdam'ı birbirine bağlayan yol üzerinde bulunup bölgenin tek havalimanı için de üs konumunda olması nedeniyle Ermeniler için çok önemli bir askeri hedef niteliği taşımaktaydı. Karabağ'ı işgal etme çalışmasını sürdüren Ermeniler Aralık 1991'de Azerilerin yaşadığı Kerkicahan Kasabası'nı alınca Hocalı tamamen Ermenilerin Ablukasında kaldı. Ermeniler tarafından özellikle sivil kesim hedef alınarak sürekli bombalanan Hocalı'daki halk zorlu kış şartlarında aç, susuz, elektriksiz ve gazsızdı. Kasabayı terk etmek isteyen sivil halk Ermeniler tarafından ateş edilerek sürekli engellendi.

1992 Yılında 25 Şubat'ı 26 Şubat'a bağlayan gece bölgedeki Rus destekli Ermenistan'ın ve 366. Motorize Piyade Alayı'nın desteğindeki Ermeni güçleri tarafından Hocalı Kasabası'nın giriş ve çıkışları kapatılarak Azeri resmi kaynaklarına göre 83 çocuk, 106 kadın, 70'ten fazla yaşlı dahil olmak üzere toplam 613 sivil hunharca öldürüldü, 487 kişi ağır yaralandı, 1275 kişi rehin alındı (Çoğunun akıbetleri meçhuldür), 150 kişi ise kaybolmuştur. Öldürülenler arasındaki 56 hamile kadının karnı yarılmış, pek çok kişinin gözleri oyulmuş, vücut ve kafa derileri diri diri yüzülmüştür.

LÜTFEN BU VİDEOYU İZLEYİN:

www.youtube.com/watch?v=285Kpp7H4FE

"Memorial" İnsan Hakları Savunma Merkezi, İnsan Hakları İzleme Örgütü, The New York Times gazetesi ve Time dergisine göre katliam, Ermenistan'ın ve 366. Motorize Piyade Alayı'nın desteğindeki Ermeni güçleri tarafından gerçekleştirilmiştir. Ayrıca, Karabağ Savaşında Ermeni kuvvetlere komutanlık yapmış bugünkü Ermenistan Cumhurbaşkanı Serj Sarkisyan ve Markar Melkonyan'ın aktardığına göre kardeşi Monte Melkonyan, katliamın Ermeni güçler tarafından yapılan bir intikam olduğunu açıklamıştır.

Oktay Ekşi'nin aktarımına göre o vahşeti yaşayan ve sonra Beyrut'a yerleşen Ermeni gazeteci Daud Kheriyan, 'for the sake of cross' (haçın hatırı için) isimli kitabında (sayfa: 62-63) şu satırları aktarmaktadır: "...GAFLAN denen ve ölülerin yakılmasıyla görevli Ermeni Grup, Hocalı'nın 1 kilometre batısında bir yere 2 mart günü 100 Azeri ölüsünü getirip yığı. Son kamyonda 10 yaşında bir kız çocuğu gördüm. Başından ve elinden yaralıydı. Yüzü morarmıştı. Soğuğa, açlığa ve yaralarına rağmen hala yaşıyordu. Çok az nefes alabiliyordu. Gözlerini ölüm korkusu sarmıştı. O sırada Tigranyan isimli bir asker onu tuttuğu gibi öteki cesetlerin üstüne fırlattı. Sonra tüm cesetleri yaktılar. Bana sanki yanmakta olan ölü bedenler arasından bir çığlık işittim gibi geldi. Yapabileceğim bir şey yoktu. Ben Şuşa'ya döndüm. Onlar haç'ın hatırı için savaşa devam ettiler."

İnsan Hakları İzleme Örgütü, Hocalı Katliamı'nı Dağlık Karabağ'ın işgalinden bu yana gerçekleşen en kapsamlı sivil katliamı olarak nitelendirmiştir.

Burnumuzun dibindeki Azerbaycan Ermeniler tarafından işgal edilirken, insanlarımız katledilirken maalesef Türkiye'nin sesi hiç çıkmamıştır. Nerede büyük devletlik? "Ulan dur yoksa ben devreye gireceğim" diyemedik. Geçen 24 yılda bir şey diyebildik mi? Diyemedik...

Dağlık Karabağ bölgesinde artık hiç Azeri yaşamıyor. Üstelik Karabağ'dan daha fazlası da işgal edildi Ermeniler tarafından. Şu anda Azerbaycan'ın %20'si Ermeni işgali altında. 9 milyon nüfuslu Azerbaycan'da adına "kaçkın" dedikleri 1 milyondan fazla insan Azerbaycan'ın çeşitli yerlerinde kötü şartlarda mülteci konumunda yaşıyor. Her yıl sokaklara dökülüp "Hepimiz Ermeniyiz" pankartları taşıyarak gösteri yapanlar iş Azerbaycan işgaline, Hocalı katliamına gelince "DUYMAZ, GÖRMEZ, BİLMEZ" konumuna geçmektedirler.

Haa, birileri daha bu konumdadır; Filistin'e Mısır'a ağıt yakanlar. Çünkü onların nazarında Hocalı'da katledilenler insan bile değillerdir.

Şimdi lütfen DİKKAT:

Kendisini medeni (!!!!) kabul eden Ermeni Doktor, Azerbaycan Hocalı katliamında 13 yaşındaki bir Türk çocuğunun

(Başka çocuklara da başka deneyler yapmış, bakınız aşağıdaki link "BAĞLANTI ADRESİ") derisini diri diri yüzdüğünü, ne kadar süre yaşayabileceğiyle ilgili deney yapmak için saat tuttuğunu ve çocuğun 7 dakika sonra kan kaybından öldüğünü anlatan kitap yazabiliyor (Aşağıdaki linkten izleyin lütfen).

Bağlantı Adresi: www.youtube.com/watch?v=285Kpp7H4FE

Bunu, bir an için bizden birinin yaptığını bir düşünsenize, bütün dünya ayağa kalkmaz mıydı?
BARBARLAR !!! sesi kulağınıza gelmiyor mu?

Aynı Ermeniler çıkıp (Yakın zamanda yaptıkları Hocalı Katliamı'nı unutarak) Türklerin Ermenileri katlettiklerini iddia ediyor, dünyanın işine de böyle geldiği için buna inanıyor bütün dünya!..

Hatta ülkelerinde bununla ilgili yasalar bile çıkarabiliyorlar.

Fransa'da, İsviçre'de "Türkiye'de soykırım yapılmamıştır" demek suç!..

Demokrasinin beşiği olan ülkelerdeki demokrasiye bakın!..

Oysa pek çok belge göstermektedir ki, TÜRKLER ERMENİLERİ DEĞİL, ERMENİLER TÜRKLERİ KATLETMİŞTİR.

Bunu dünya kamuoyuna bir türlü anlatamayız, anlatamayız çünkü al birini vur ötekine..! Batı ülkelerinin çoğu da başka başka ülkelerde katliam yapmışlar zira.

Biz katliam yapan bir millet olsaydık bu gün yer yüzünde bir tane Yunan, Bulgar, Ermeni kalmazdı.

Zira bu devletlerin toprakları 500 yıl bizimmiş. Her yıla bir kaç bin kişi bile düşmez.

Şu anda İÇİMİZDE AZINLIK OLARAK YAŞAYAN PEK ÇOKLARI DA kalmazdı.

BİZ "TÜRK MİLLETİ" OLARAK HER ZAMAN "İNSANDIK", ASLA KATLİAM YAPMADIK...

KARABAĞ

Kafkas dağlarının güney doğusunda yer alan 4.392 km²'lik Karabağ; Azerbaycan Cumhuriyeti sınırları içinde Kür, Aras nehirleriyle Gökçe Göl arasında batıda Ermenistan, güneyde İran sınırına yaklaşan kuzeyden güneye 120 km, doğudan batıya ise 35-60 km uzunlukta dağ ve ovalardan oluşan bir bölgedir. Bu coğrafyanın üst kısımları, dağlık bir bölge olduğundan Dağlık Karabağ veya Yukarı Karabağ olarak da adlandırılmaktadır. Bölge maden yatakları, mineral suları, orman ürünleri ve tatlı su balıkçılığı ile önemli bir merkezdir. 210.000 hektar tarıma elverişli arazi bulunmaktadır. Alan olarak bütün Azerbaycan'ın %5'i kadardır.

Tarih boyunca Türk boylarının yerleştiği bölgeler arasında yer alan Karabağ; Azerbaycan sahasında hüküm süren Türk devletlerinin de hâkimiyet alanı içerisinde olmuştur. Karabağ'ın da içinde olduğu Revan, Nahçıvan, Gence gibi Azerbaycan hanlıkları 1828'deki Türkmençay Antlaşmasıyla Rusların eline geçti. Bu tarihten sonra Ruslar, İran ve Anadolu Ermenilerini, Kafkasya'ya getirerek Karabağ'a yerleştirdiler.

1823'de Karabağ'da ahalinin sayısı ve milli terkihi aşağıda gösterildiği gibidir:

Azeri Türkleri Aile sayısı: 15.729 (% 78)

Ermeni Aile sayısı: 4.366 (% 22)

Toplam Aile sayısı: 20.095

1832 yılındaki ilk resmi Rus sayımına göre Karabağ nüfusunun % 64'ü Azerbaycan Türk'ü, % 34'ü Ermeni idi. Özellikle I. Dünya Savaşı sonrasında Ermeni göçlerinin çok olması ve bunların Karabağ'a yerleştirilmesi Ermenilerin oranını yükseltti. Böylece Azerbaycan sahasında suni bir Ermeni bölgesi oluşturulmuştur.

SON SÖZ:

Lanet olsun Milletimize zulüm yapanlara, lanet olsun Milletimize yardımcı olmayanlara....

Suat ZOBU

<http://suatzobu.blogspot.com.tr/2016/02/hocal-katliam.html>

.

anKARA anKARA

#Ankara'da gene patlama olmuş Hüsmen Aga..

-- Çok zorluyorlar çok.. İllaki :

“Kimse sabrımızı sınamasın ! Bunu kimsenin yanına bırakmayız !

Gerekirse onları bitiririz ! Terörü şiddetle kınıyoruz !” dedirtecekler be ya..

Suat Zobu

15maRt2bin16
anKARA

Baykal Gölü

Ata toprağımızda bulunan, çevresinde binlerce yıl at koşturduğumuz, Orhun ve Selenga Irmaklarının kutsal sularını döktüğü Baykal Gölü.. Sindire sindire dinlendirdiği emanet sularını Angara Nehri ile de Angara Şehrinin içinden Kuzey Buz Denizi'ne doğru uzun bir yolculuğa çıkararak bizim Baykal.

Rusya sınırları içinde olmasına rağmen halen çevresinde Saka ve Yakut Türklerinin yaşadığı, Ötüken yakınlarındaki, adıyla sanyla bizim olan Baykal.

Sıradan bir göl olmamalıydı elbette. Pek çok özelliğinin yanında ne çok ilginçlikleri var.

Berber göz atalım..

Baykal Gölü birçok yönden benzersizdir.

Doğu Sibirya'nın incisidir. Bu göl, en derin ve muhtemelen dünyadaki en eski göl olup, yaşı 25 milyon yıl civarındadır.

Gölde, tertemiz ve olağanüstü şeffaflıkta dünya tatlı su rezervlerinin yaklaşık dörtte biri bulunur. Öyle durudur, öyle temizdir ki 50 metre derinliğini cam gibi görebilirsiniz. 30 santim çapındaki beyaz bir halkayı göle attığınız takdirde, bu halka Baykal suyunun 50 metre altında bile görülebilir.

Gölün adı, Türkçe kökenli bay ve köl kelimelerinden türemiştir. Asya kıtasının tam ortasında, doğu Sibirya'nın güneyinde, İrkutsk Bölgesi ile Buryatya Cumhuriyeti arasında yer alır. Kuzey-doğudan güney-batıya doğru 620 km'lik dev bir hilal şeklinde yayılmıştır. Göl, Sibirya'nın mavi gözü diye adlandırılır. Yüzölçümü 10 tane Van Gölü'nü yan yana koyun o büyüklükte yani 31.722 kilometrekare olan gölün dibindeki tortul kayaçlarının yaklaşık 7 km. kalınlığında olduğu tahmin edilmektedir; bu sebeple gölün yeryüzündeki en derin yarıklardan biri olduğu düşünülür.

Yüzölçümü ile Asya'nın en geniş gölü olan Baykal, 1.637 metre derinlikle de, dünyanın açık arayla en fazla su hacmine sahip gölü ünvanını elinde tutmaktadır. Baykal gölünün suları, duruluğu ve hafifliği ile ün salmıştır. Bazıları oldukça büyük toplam 336 akarsu, gölü besler. En büyükleri 1.100 km boyunca Hangay dağlarının sularını toplayıp gelen ve güneydoğudan göle dökülen Orhun-Selenga ırmağıdır. Gölde en büyüğü Olhon adası olmak üzere, irili ufaklı 27 ada vardır.

Baykal gölünün batı kıyıları dik, doğu kıyıları ise kayalık ve sarptır. Göl, çevre iklimini de etkilediğinden, yazın serin, kışın çok soğuk olmasını önleyici bir etkisi vardır. Her yıl Aralık ayı sonuna doğru göl buz tutar. Mayıs kadar buzlarla kaplanmış olarak kalır. Ama bu durum ulaşım engel olmaz. Yaz aylarında küçük gemilerle yapılan ulaşım, kışın da buz üzerinde kızaklarla yapılır.

Hayvan ve bitki örtüsü bakımından oldukça zengindir. Tespitlere göre; içinde toplam 2630 çeşit bitki ve hayvan türü yaşamaktadır. Bu türlerin üçte ikisi endemiktir, yani dünyanın başka hiç bir yerinde bulunmamaktadır. Gölün içinde kendine özgü bir şekilde oluşan ekosistemin içinde yaşayan hayvan türlerinin birçoğu dünyada başka bir yerde yoktur. Endemik balık türlerinin dışında dünyada yalnızca Ladoga Gölü'nde ve Baykal'da tatlı su fokları yaşar.

Buna ek olarak, gölde mantıksal olarak açıklanamayan inanılmaz özellikler vardır. İnanılmaz olaylar meydana gelmektedir.

[italik] İşte 7 en sıradışı Baykal gizemi: [/italik]

1. Buz Tepeler

Baykal Gölündeki buz örtüsünün sıradışı formları benzersizdir. Yüksekliği 6 metreye kadar ulaşabilen koni şeklindeki buz tepelerinin içi boştur.

2. Baykal Yanılsama

Yerliler onlara "Güvercin Yansıması" diyorlar. Bu olgu ufuk çizgisinde ve 40 km uzaklıkta olduğunu düşündürecek şekilde yer almaktadır. Göldeki yanılsama kış mevsiminde ılık havalarda görülür.

3. Girdap

Birkaç yılda bir gölün derin kesiminde girdaplar oluşur. Hava iyi, göl sakinken aniden büyük bir krater oluşur. Yerliler buna cehennem kapısı derler. Günahkarların ruhları sıkılır ve cehennem kapılarını belli bir süreliğine açarlar.

4. Baykal Üçgeni

Bermuda Şeytan Üçgeni ile eşleşen, göl üzerinde bulunan türbülanslı anormal alan. Bu alanda hiçbir cihaz çalışmaz.

Buna ek olarak, çoğu zaman parlak toprak ortaya çıkar. Hızlı hava değişimi olur.

5. Buz Üzerinde Büyük Halkalar

Periyodik olarak gölün buzlu yüzeyinde görünen, birkaç kilometre çapındaki bu büyük halkalar, sadece havadan görülebilir. Uzaydan gözlemlenen sonuçlara göre, bu halkalar sadece 2003, 2005, 2008 ve 2009 yıllarında görülmüştür.

6. Adadaki Peri Yüzükleri

Yerel halkın inançlarına göre, Baykal Gölü'nün adalarından birinde görülen mükemmel yuvarlaklar peri yüzükleri olarak adlandırılır. Çim üzerindeki bu halkalarda cadıların dans ettiği de söylenir. Ufologistlere göre ise onlarca metre çapındaki bu halkalar, yabancı uçan cisimlerin yani UFO'ların inişlerine yardımcı olmaları için vardır.

7. Yanan Su

Araştırmacılar ilk kez 1982 yılında, özel bir ekipman yardımı ile Baykal Gölü'nün yüzeyinde suyun yandığını buldular. Bunun suya ayrıca parlaklık verdiği saptandı. Ne yazık ki, bu olgu çıplak gözle görülememektedir. Bunun emisyon seviyesi 1 metrekare başına saniyede 100 fotondur.

Daha ileri çalışmalar su derinleştikçe emisyon yoğunluğunun kaybolduğunu göstermiştir. Su derinleştikçe düzgün olmayan bir emisyon vardır. Ayrıca, parlaklık Kasım ortası-Ocak döneminde azalır.

Suat Zobu

(Çeşitli kaynaklardan faydalanıldı)

Başparmağınızın Kıymetini Bilin..!

Hepiniz hatırlarsınız; bizler küçükken sevmek adına, büyüklerimiz elimizi avuçlarının içine alır, başlardı:

- Başparmak
- Badil parmak,
- Orta direk,
- Gül ağacı,

Küçük parmağımızı parmak uçlarıyla tutarak sallarlar, daha sevecen, uzata uzata "Güccük hacı" derlerdi. Bu tekerleme hepimizin çok hoşuna giderdi. Biz küçük parmağa "çil parmak" da derdik.

Allah, tüm diğer uzuvlarımız gibi elimizi de öyle mükemmel yaratmış ki, birbirini tamamlayan kusursuz işlevli, hareketli parmaklar.. Diğerlerinin kavradığını başparmak tamamlıyor. Hiç farkında değiliz belki ama yaşamımızda o kadar önemliler ki.

Başparmak..!

Başparmak deyip geçmeyin. Bir an düşünsenize başparmağınızın olmadığını.. Ne yemek yiyebilirsiniz, ne traş olabilirsiniz, ne bir şey tutabilirsiniz. Başparmak çok önemli ama tek başına değil elbette.. Diğerleri olmazsa başparmak bir işe yaramaz. Aaaa..! Nasıl ki diğerleri parmaklığını biliyorsa başparmakta başparmaklığını bilmeli.. Ağır olmalı, efendi olmalı, üçe beşe bakmamalı, diğerlerini –elbette- gözetmeli ama her şeye her şeye de müdahil olmamalı. Öyle kasım kasım kasılmamalı mesela. Sinirle, asık suratla diğerlerine habire bağırıp çağırılmamalı. Hepsiyle uyum içinde olmalı.

Başparmaksa başparmak, şunu hiçbir zaman unutmamalı ki diğerleri olmadan kendisi tek başına pek bir işe yaramaz.

**

Nereden geldik başparmağa..!

Başparmağınızın kıymetini bilin dostlar. Benimkinde dolama çıktı da..

Öyle acıyor ki hiçbir yere dokunamıyorum..

Sevgiyle..

Suat Zobu

Kurban Derisi..

Yıl 1975, Ortaokul 2 ya da 3. sınıftayım, Kıbrıs Harekatı yapılabildiği 1-1,5 yıl olmuş. Milli duygularımız her zamankinden daha kabarıktı. Milletimiz, ülkemizin her dara düştüğünde olduğu gibi askeri kuruluşlara falan habire yardım yapıyor. O zamanlar Mehmetçik Vakfı yoktu sanırım.

Ben de bir şeyler yapmak istiyordum..

Kurban derileri..!

Bayram yaklaşıyordu. Her yıl birileri geliyor kurban derilerini, şuraya topluyoruz, buraya topluyoruz diyerek toplayıp götürüyorlar. Nereye, kimlere gittiği belli değil. Bizim köyde kurbanlar bayramın 1. Günü kesiliyor, o gün etler de, deriler de yerini buluyordu. Yanlış hatırlamıyorsam Hava Kurumu da deri topluyordu ama bayramın 4. Günü falan geliyorlar, o zamana kadar da deri meri kalmıyordu. Ya da hiç gelmiyorlardı.

Ben de derileri toplayıp Türk Hava Kurumu'na vereceğim. Kesin kafaya koydum.. Bayramdan önce deri alabileceğimi düşündüğüm evleri tek tek dolaştım, niyetimi anlattım. O tarihlerde Erzurum Ziraat Fakültesi'nde okuyan Celal Abi'yi görünce fikrimi ona da söyledim. "Çok iyi düşünmüşsün, ben bizimkilere de söylerim. Bizim deriler de senin" dedi.

Bayram günü önceden sözünü aldığım evleri traktörle dolaşarak derileri topladım. Birkaç kişi sonradan kıvrıttı. Birkaç kişi de hesapta olmadığı halde verdi. Sonuçta 30 kadar büyükbaş, 10-15 tanede küçükbaş derisi topladım. Herkes derisini zaten tuzlamıştı ama rahmetli anam ve kardeşlerimle derileri tek tek elden geçirip ilave tuz serptik. Çok meşakkatli bir iş ama hiç birimiz erinmedik, yerinmedik.

Bayram sonu kendi traktörümüzle İskilip'e götürdüm derileri. Buğday Pazarının karşısındaki, mavi zemin üzerinde uçak resmi bulunan tabelasını hep gördüğüm Türk Hava Kurumu'nun üst kattaki bürosuna çıktım. Görevli memura durumu anlatıp deri getirdiğimi söyledim. Ben umuyorum ki adam yerinden kalkacak, beni gözleri yaşararak karşılayacak, takdir dolu sözlerle "helal olsun kardeşim ne iyi etmişsin" diyecek sanıyorum. "Ulan bizim başımıza ne işler açyorsun" tavrıyla "Biz direkt olarak deri almıyoruz, sen derileri sat parasını bize getir" dedi, gayet soğuk..

Haydaa..

"Ben deriyi kime satayım ki?" diye sordum hayal kırıklığıyla, hayretle.. "Mal Pazarının orada deri alanlar var, onlara sat, parasını getir" dedi.

Mecburen çıktım kös kös..

Mal Pazarında buldum dericileri. Anan aşağı baban yukarı derken 119 Liraya sattım. "Hava Kurumuna bağışlayacağım hiç değilse 120 yap" dedim adama. Götürüp 120 Lirayı yatırdım, makbuzunu aldım. İndir bindir anamdan emdiğim burnumdan geldi ama kimseye de bir şey diyemedim, çektim sineye..

Ne kadar ağırmiş meğer o deriler..

Birkaç kişi, yaşlı başlı birkaç kişi hem de, laf söz etmişler. Duymuştum. Öğlen namazında tam cemaat camiye girecekken o laf söz edenlerin gözlerinin içine makbuzu soka soka "Ben kurban derilerini topladım, götürüp 120 Liraya sattım, onu da Türk Hava Kurumu'na yatırdım. İşte makbuzu. Bu makbuzu buraya yapıştırıyorum. Kötü laf edenlerin de, bu makbuzu buradan çıkaracak olanın da ..." dedim.. Makbuzu kapıya yapıştırdım. Bir kaç kişinin "ne iyi ettin ama" gülümsemesini hissettim..

Suat Zobu

Biz Asla Katliam Yapmadık. Asıl Katliama Uğrayan Biz Türkleriz..!

[alt_cizgi]Ön bilgi:[/alt_cizgi] 1927 Yılı nüfus sayımına göre Türkiye'nin nüfusu 13.648.987, Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi (ADNKS) 2013 sonuçlarına göre 31 Aralık 2013 tarihi itibariyle Türkiye'nin nüfusu 76.667.864'tür.

Yani Türkiye'nin nüfusu 5,617 kat artmıştır.

Bu günkü Ermenistan'ın nüfusu ise 2011 yılı tahminine göre 3.262.600'dür.

Yukarıda bulduğumuz 5,617 oranını bu günkü Ermenistan nüfusuna uygularsak o zamanki Ermeni nüfusu 580.844 çıkar. Eğer biz katliam yapmış olsaydık, 1,5 milyon Ermeni'yi öldürmüş olsaydık her Ermeninin 2-3 kez ölmüş olması gerekirdi..

**

"Ermenian On Web" (<http://team-aow.discuforum.info/t3802-Dunyada-Ermeni-Nufusu.htm>) sitesinde yayınlanan bir istatistiki bilgiye göre tüm dünyadaki Ermeni sayısı 12 milyon olarak verilmektedir. Bu rakamların gerçeklik payı oldukça düşüktür. Örneğin Türkiyedeki Ermenilerle ilgili şöyle bir tablo var:

Turkey Christians [Hristiyan Ermeniler-Ermeni asilli Türkiye vatandasi]
80.000
Hamshens (Hemşin'liler / ne demekse)
[Hamshen - ????????? - Hemşin]
820.000
Other Muslims [Müslüman Ermeniler]
(Müslüman Ermeni kavramı??? Türkiye'de Müslüman Ermeni var mı?)
1.200.000
TOTAL
2.100.000

Dünyadaki toplam 12 milyon Ermeni'yi de varın siz düşünün işte..!

Neyse konumuza dönecek olursak bu gün Ermenistan, Türkiye, Lübnan ve Suriye'de olmak üzere (Eski Osmanlı topraklarında) yaşayan toplam 4 milyon civarında Ermeni nüfusu vardır.

Yukarıda 1927'den günümüze Türkiye'deki nüfus artışından bulduğumuz 5,617'lik katsayımızla bu kez de 4 milyon Ermeniye göre hesap yapalım: 4 milyon Ermeni nüfusunu bu katsayıya böldüğümüz zaman 1920'li yıllardaki Ermenilerin toplamı olan 712.123 sayısını bulmuş oluruz.

[alt_cizgi]Şimdi aşağıdaki haberi okuyalım:[/alt_cizgi]

[alt_cizgi]'Türklerin 1.5 milyon Ermeni'yi katletmesi imkansız'[/alt_cizgi]

<http://haber.gazetevatan.com/turklerin-1-5-milyon-ermeniyi-katletmesi-imkansiz/642410/1/gundem>

DHA | 29 Mayıs 2014 Perşembe - 17:32

Amerikalı profesörden çok konuşulacak açıklama!

AMERİKA Birleşik Devletleri Louisville Üniversitesi Öğretim Üyesi tarihçi yazar Pof. Dr. Justin Mccarthy, Türklerin Ermenileri katlettiği yönündeki iddialarla ilgili olarak, "Böyle bir şeyin olması imkansız. O dönemde yaşayan 1,5 milyon Ermeni yoktu"dedi.

Türk Asya Stratejik Araştırmalar Merkezi (TASAM) tarafından Edirne'de düzenlenen 3'üncü Dünya Türk Forumu toplantısında katılan ABD Louisville Üniversitesi Öğretim Üyesi tarihçi yazar Pof. Dr. Justin Mccarthy, 'Osmanlı'dan Türkiye Cumhuriyeti'ne Türk-Ermeni ilişkilerine Tarihsel Bakış' konulu oturumda konuştu. Marmara Üniversitesi'nden Prof. Dr. Nurşen Mazıcı'nın yönettiği oturumda ABD'li profesörle birlikte Azerbaycan Milletvekili Prof. Dr. Musa Gasımlı, KAFKASSAM'dan Gevorg Kalloshyan, İpek Üniversitesi'nden Prof. Dr. Kemal Çiçek, İstanbul

Universitesi'nden Mehmet Perinçek ve Coastal Carolina Üniversitesi'nden Yrd. Doç. Dr. Christopher Gunn birer konuşma yaptı.

Toplantıda ilk sözü alan Amerikalı tarihçi yazar Justin Mccarthy, 1,5 milyon Ermeni'nin ölmesinin mümkün olmadığını anlatarak, "Bu sayının toplam Ermeni nüfusundan daha fazla. Bu soykırımın gerçek olması durumunda her bir Ermeni'nin iki kere ölmüş olması gerekir. 1912 ile 1921 yılları arasında 3 milyon Müslüman ve 100 bin Ermeni öldü." dedi.

"OSMANLI BİR VALİSİNİ ERMENİLERE KARŞI SUÇ İŞLEDİ DİYE ASTI"

Osmanlı döneminde Ermenilere karşı suç işleyen bir valinin idam edildiğini, bir diğersinin ise idam edilmek üzereyken intihar ettiğini anlatan Pof. Dr. Justin Mccarthy, "O dönemler orada kaç tane Ermeni veya Rus işledikleri suçlardan dolayı mahkemeye çıktı veya ceza gördü. Osmanlılar Müslümanlara kıymış olan kaç tane Ermeni ve Rus bunu böyle gördü. Bir tanesi bile mahkemeye çıkartılıp cezalandırılmadı. Birinci dünya savaşında sonra 1,5 milyon Ermeni'nin öldüğü söyleniyor. Bu tamamen yanlış. Bu sayı tüm Ermeni nüfusundan bile daha fazla. Dolayısıyla 1,5 milyon Ermeni'nin olması mümkün değil. Böyle olsaydı herkesin iki kere ölmesi gerekiyordu. Kaç tane Ermeni'nin öldüğü tabii ki yanıltıcı. Tabii ki, birçok Türk de öldü. Açlıktan, susuzluktan ya da hastalıktan öldü. Bütün ölenlerin Türkler tarafından öldürüldüğü söyleniyor ama hastalıklar, enfeksiyonlar ortaya çıktı. Bu hastalık ayırım yapmaksızın herkesi öldürebilir" dedi.

ABD'li Tarihçi Mccarthy, 1912-1921 arası yaklaşık 3 milyon Müslüman ve 100 bin de Ermeninin öldüğüne anlatarak, "Tarih burada her zaman belli başlı noktalarda kimi ulusların masum olduğunu kimi zaman ulusların da suçlu olduğunu ön plana koyabilir. Kimi tarihçiler bunu ortaya koyabilir ama böyle bir çözüm getirmek taraflı bir araştırmadır. Burada tartışmanın iki tarafı yok demektir. Çünkü, burada tek bir tarafın olması lazım. Tarihçilerin araştırmalarını serbest bir şekilde özgürce yapmaları lazım. Politikadan ve siyasetten etkilenmemeleri lazım. Tartışmaları lazım. Bulguların mukayese edilmesi lazım. Bu şekilde tarihi bilginin doğrularından emin olabiliriz. Türkler de Ermenistan durumu araştırdığımız zaman da bunu görüyoruz. Ama maalesef ki, tarih böyle olmamıştır. Siyaset tarafından güdülmüştür. Çeşitli etkiler var. Aynı şekilde yasaklamalar gelebiliyor. Sansür gelebiliyor. Kimi insanlar doğruyu söylediği zaman hapse girebiliyor. Burada serbest ve özgür araştırmanın ortaya konulması lazım akademide. Aslında buradaki özgürlük insanları cezalandırmakta o kadar korkutmuştur ki, insanlar doğru bildiklerini söyleyememişlerdir." Dedi.

ERMENİSTANLI YAZARLARIN SORGULAMAYA HAKKI YOK

Ermenistan akademik yayınlarına bakıldığında hiçbir profesör ve hocanın Ermenistan sorununu sorgulama hakkının bile olmadığını vurgulayan Mccarthy, "Sorgulayanlar kovuluyor, cezaya, yaptırıma çarptırılıyor. Ya da hapse atılıyorlar. Doğru bir şey değil ahlaki olmayan tabii ki, sansürdür. Aynı şekilde fikir özgürlüğünün de önüne geçmektedir. Bunlar savaş ve isyanlar sırasında gerçekleştirmiştir diye düşünüyorum. Askerin de aynı şekilde açlıktan, hastalıktan öldüğünü düşünüyorum. Her iki tarafça da gerçekleştirilmiş olan belli başlı ölümlerin, kıyımların savaş sırasında gerçekleştiğini düşünüyorum. Bizim burada gerçeklere tarafsız bir şekilde bakmamız ulusalcı, milliyetçi tanımları ve ifadeleri bertaraf etmemiz lazım diye düşünüyorum. Gerçek tarihçiler hareket etmemiz lazım. Elimizde olan araçları tüm gerçek tarihçilerin kullanacağı araçları kullanmamız lazım. Tartışmalı, görüşmeli ve tarihin her tarafına bakmalı, tüm gerçekleri düşünmemiz gerekiyor. Bizim tarihçiler olarak işimiz budur. Tartışma yapmayı red eden kişilere kişiler ben direk olarak şunu soruyorum. Neden korkuyorsunuz diye soruyorum. Çünkü kişiler anca ve ancak dürüstçe yapılmış olan tarihi çalışmaların onları yanıltacağını göstermelerinden korktukları için konuşmuyorlar." diyerek konuşmasını tamamladı.

Pof. Dr. Justin Mccarthy'de doğru bir tespitte bulunarak o zamanki Ermeni nüfusunun 700-750 bin civarında olduğunu şöyle vurguluyor:

"1,5 milyon Ermeni'nin katledilmesi için her birinin ikişer kez ölmüş olması gerekir. 100 bin civarında Ermeni, 3 milyon Müslüman ölmüştür."

Doğru bir tespit...

Biz katliam yapmamışız, yapsaydık bu gün yeryüzünde BİR TEK ERMENİ KALMAZDI...

Biz bunu dünya ülkelerine neden anlatamayız ki..!

Suat Zobu

Facebook İnsanıyız Biz..

Hepimiz biliriz; insanlık tarihini Milattan Önce ve Milattan Sonra diye ikiye ayırırlar. Ona pek aklım ermez de sanırım yakında Facebook öncesi, Facebook sonrası diye bölecekler tarihi. Facebook'tan öncesi şunun şurasında kaç yıl öncesidir ama öyle bir alıştık ki Facebook'a. Yaşamımızda devrim oldu resmen. Daha bir sosyalleştik, daha bir duyarlı olduk, daha bir bilinçlendik (!)..

Facebook insanı olduk vesselam..

Ne hasletler kazandık ne hasletler.

Paylaşımçıyız mesela; piknikte yaktığımız mangalın en güzel resimlerini paylaşmayı severiz. Alamayan, o pikniği yapamayan var mıdır, yok mudur umurumuzda mı? Paylaşır bekleriz ki, beğenen ve yorum yapan sayısınca mutlu olalım. Bazı yorum yazarlar "Götür götür, biz olmadan götür bakalım" derler. Onlara -asla gelmeyeceğini bildiğimiz için- gönül rahatlığıyla "Buyur gel beraber olsun" deriz.

Paylaşmayı severiz. Dini günleri, kandilleri, bayramları asla kaçırmayız. Güllerle, çiçeklerle cami ya da Kabe motifleriyle süslenerek hazırlanmış resimleri itinayla paylaşırız.

Biz Facebook insanıyız sonuçta..!

Yaşam vitrinimizin en güzel taraflarını gösteririz. Fakirlik, işsizlik, yarın endişesi, ülke sıkıntıları falan hiç umurumuzda olmaz. Yeni aldığımız arabanın en sükseli resimlerini anında paylaşmamız gerek. Onun borcu, nasıl alındığı, şartlarımızın gerçekten uygun olup olmadığı falan hiç umurumuzda değildir. Aştık biz aştık; yokluk, borç morçta nedir ki, her şeyimiz dört dörtlük sıfır sorunluyuz..

Bir yerlerden bulur, buluşturur Mevla'nın Yunus'un en güzel sözlerini paylaşırız. Bu paylaştıklarımız kendimiz için değil başkaları içindir. O sözün içeriği bize hitap etmez zira biz zaten öleyizdir. Önemli olan başkalarının o sözdeki hale gelmesi, ona göre hareket etmesidir. O sözün sahibi bizmiş havasındayızdır. Analara babalara nasıl davranılması gerektiğiyle ilgili sözleri de paylaşırız. Birilerinin abartıyla uydurduğu hikâyelerle destekleyerek hem de. Gene o da bize hitap etmez, çünkü bizim ana baba sevgimiz, saygımız asla sorgulanamaz. Bizim ana babamız zaten baştaçımızdır, muhatabımız bizden başka herkeştir.

Facebook insanıyız biz..

Teröre vatan hainliğine, haksızlığa müthiş karşıyız. Her gün terörü lanetler, bayrak resimleriyle şehitlerimizi yad eder, vatan kurtarıyoruz. Terörü kınamakta üstümüze yoktur. Hele bir de şiddetle kınarsak, sabrımızı taşırmaları dersek peh peh vay onların haline..

Vatanperverizdir. Amerikan dergilerinden falan bulduğumuz ve üzerine acemice yerleştirdiğimiz Türk Bayraklı füzelerle Rusya'yı falan yener, anasından doğduğuna pişman ederiz. Bu yüzden Amerika'nın, Çin'in, Almanya'nın, İngiltere'nin, İsrail'in falan bizden ödü kopar.

Fırsat bulduğumuz anda çay keyfi, kahve keyfi, boğaz keyfi yapar, ispat için selfie ile çektiğimiz resimlerle destekler, işi daha da sağlama almak için konum atarız. Keyif yapmak kadar keyifli bir şey yoktur bizim için.. [italik]"Yüzüne vurur ifadesi, keyif yapıyor bir tanesi" [/italik]deriz.

Facebook insanıyız biz Facebook..

Çook mutluyuz çok..

Bu gidişle de book adam oluruz book..

Suat Zobu

<http://suatzobu.blogspot.com.tr/2016/06/facebook-insanyz-biz.html>

. Tüm baba gibi baba olan babalarımızın babalar günü olsun...

Kışın Şiddeti

Adam Kanada'ya yerleşiyor. Yazın sıcak günleri yavaş yavaş bitmeye başlarken kışa hazırlık amacıyla bir taraftan da odun tedarik ediyor. Bulabildiği odunları evinin yanına yığıyor. Oranın kış şartları ile ilgili bilgi almak üzere evinin önünden geçen Kızılderili'ye "sizce bu yıl kış nasıl geçecek" diye soruyor. Kızılderili etrafına bakınıyor,

- Şiddetli geçecek diyor.

Adam biraz daha odun yığıyor. Bu defa başka bir Kızılderili'ye soruyor, kış nasıl geçecek diye.

Kızılderili sağa sola bakınıyor, bakınıyor

- Üff, şiddetli olacak diyor.

Adam biraz daha odun yağıyor. Başka bir Kızılderili'ye daha soruyor.

- Ooo acaip soğuk geçecek, diyor Kızılderili.

- Peki, bunu nasıl anlıyorsunuz, diye soruyor adam merakını gidermek için.

- Bunu bilmeyecek ne var, diyor Kızılderili, Beyaz Adam ne kadar odun yığarsa kış da o kadar şiddetli geçecek demektir..

**

KISSADAN HİSSE:

Asla tek başımıza değiliz; birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var.

SZ

Hüsmen Aga..

#Ne dersin ortalık düzelir mi, Hüsmen Aga..

-- A be ne desin garip Üsmen, bari bir dörtlük sülüyeyim be ya;

[italik] Korkarım tehlik geçmez kolayca,

Sütliman zannedip kimse kanmasın,

Düşman barış suyu içmez kolayca,

Dikkat; saman alttan alttan yanmasın..!

SZ

[/italik]

Hüsmen Aga 2

#Neden hep “yardım edin, yardım edin” derler Hüsmen Aga.

-- A be ben Üsmen oldum olalı ep merak ettim: Acaba yardım edin diyenler ayatları boyunca kendileri iç yardım ettiler mi ki..? Valla günaha girip girmemenin sınırı "kıldan ince kılıçtan keskin" derler ya; onun gibi, Sırat Köprüsü gibi.

Televizyonda çocuk çıkıyor “Baba bizim kurbanımız nerede?” diye soruyor. Babanın cevabı “Başkalarının sofrasında oğlum..”

Çocuk yardım etmenin mutluluğunda..

Pek inandırıcı değil.

O zaman demezler mi be ya “Kendine de kes, başkasına da ayrıca yardım et madem..”

Çoluk çocuğunu mahrum etme be adam..”

SZ

FACEBOOK SAYFALARI YADA PAYLAŞIMLARI

. ÖNEMLİ NOT: Yukarıdaki resim yazının içeriğine örnek oluşturmak içindir. Bu yazıyı beğenmeniz yada paylaşmanız için değildir..

Ben din adamı değilim. Ama çok şükür neyin doğru, neyin yanlış olduğunun da farkındayım. “Bu, budur” yada “bu böyle olamaz” mantığını yürütebiliyorum.

Epeydir kafamı kurcalayan bir şey var: Facebook’ta sayfa açma konusu. Sayfayı açtığınızda koyduğunuz isim de çok önemli, paylaşacağınız paylaşımlar da..

“Eğri Gagalı Kuş Sevenlerin Buluşma Yeri” dersiniz ve gagası eğri ne kadar kuş türü varsa onlarla ilgili resimler yazılar ne bulursanız paylaşırsınız. Amenna.. Ama dini olan, milli olan, toplum değerlerine yönelik olan sayfa açıyorsanız çok dikkatli olmanız gerekir. Değil mi?

Özellikle dini konular..

Ben görüyorum. Gördükçe de hayret ediyorum ve kahroluyorum.. Milyonlarca beğeneni ya da arkadaşı var, adına ne diyorsanız işte taraftarı var.

DİNİ SAYFALAR..

Adam sayfanın adını direkt olarak “Allah CC”, “ Hz Muhammed” koymuş.

Bana Facebook’tan zaman zaman hatırlatmalar gelir. Sistem öyle. Herkese geliyordur. “Suat anılarını önemsiyoruz 3 yıl önce şunu paylaşmıştın” gibi. Peki o sayfalara gelen mesajda ne yazıyordu..? “Allah senin anılarını önemsiyoruz.....” tövbe haşa, tövbe, tövbe.. İnsanın kalbi bir anda olsa bozulmaz mı..? Çok mu fesat düşünüyorum..? Ben düşünürüm arkadaş. Bana göre bir çeşit şirk koşmaktır. Direkt olarak sayfa ismine Allah, Hz Muhammed gibi isimler verilmemeli. Paylaşımlarına bakın basit zeka yapısı ürünler. “Anlayanlar Beğenip PAYLAŞTI Bile.” O beyin yapısından daha fazlasını zaten bekleyemezsiniz ama OLMAMALI..

Bakıyorum da çoğu arkadaşlar bu tür paylaşımlara balıklama atlayıp beğeniyorlar, paylaşıyorlar. Şu kadar beğeni, bu kadar paylaşım..

LÜTFEN DUYARLI OLALIM ve BİRİLERİNİN EGOLARINI TATMİNE YARDIMCI OLMAYALIM..

Suat Zobu

NOT: Benim bu yazımı paylaşmayın lütfen.. “Anlayanlar Beğenip PAYLAŞTI Bile.” ibaresi o sayfalardan alıntıdır.

.

ÇOK PİŞMAN OLACAĞIZ ÇOOOKKK..

Televizyonda gördüm de..

Öyle mutlu öyle mutlu ki ağzı kulaklarına varıyor. Zil takıp oynayacak neredeyse..

İsviçre’de görüşmelerdeymiş. Ortada Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri. Öbürü daha ciddi daha ağırbaşlı duruyor.

Kimler..?

KKTC Cumhurbaşkanı ve Rum Yönetimi Lideri.

Görüşmelerde son noktaya gelmişler. İki gün içerisinde çözümde anlaşacaklarmış.

Garantör ülkeler olan Türkiye, Yunanistan, İngiltere temsilcileri toplanacaktı. Rum tarafı Garantör Ülkeler toplantısı için acele edilmemesi gerektiğini söylüyormuş. 2017 Yılı ortalarında falan olabilirdi. Ondan öncede çözüm sürecinin sonuçlandırılması, Türk Askeri’nin Ada’dan tamamen çekilmiş olmasının sağlanması gerekiyordu. Ondan, ondan, ondan sonra Garantör Ülke toplantısı yapılabildi. O da "GARANTÖR ÜLKE SİSTEMİNİN LAĞVEDİLMESİ" kararının alınması için olabilirdi ancak.. Peh peh..

Buna ne denir..?

Ulan bunlar değil miydi sizleri katleden. Çoluk çocuk dinlemeden kurşuna dizen. Türk Askeri çekilince, garantörlük ortadan kalkınca, elinizde olan toprakları verince barınacak yeriniz bile kalmayacak. Ondan sonra bırakın Türkiye’nin müdahalesini "imdaaat" çığlıklarınızı duyan bile olmayacak.. YOK OLACAKSINIZ. BİRKAÇ YIL SONRA REFERANDUMLA YUNANİSTAN’A BAĞLANACAKSINIZ..

Peki ya Türkiye..? Yazık değil mi o soydaşlarımıza. Böylesine stratejik öneme sahip bir ada verilir mi Yunana.

ÇOK PİŞMAN OLACAĞIZ ÇOOOKKK..

Suat Zobu

Avrupa Birliği ve Biz

Avrupa Birliği Avrupa Birliği diyoruz, girmek için de can atıyoruz. Yada düne kadar öyleydi en azından.

Bu Avrupa Birliğine bizi almayacakları zaten belliydi. 53 sene olmuş biz başvuralı. Almamışlar. Almıyorlar da. Bizden sonra kimleri almadılar ki.. Ama bizi almadılar. Ağızımızla kuş tutsak almayacaklarını da açıkça söylüyorlardı.

Peki, ne yapmamız lazımdı?

Susup kös kös bekleyecek miydik..? Her konuda bizden taviz koparıyorlardı ama gene de almıyorlardı. Bu Avrupa Birliği sevdası yüzünden ne tavizler vermedik ki. Bu yüzden neredeyse Kıbrıs'ı kaybetmek üzereyiz. Kıbrıs'ı versek de gene almazlar bizi.

Bu Avrupa Birliği'nin öyle lanet yasaları var ki..

Diyelim ki bütün şartları yerine getirdiniz. Üye ülkelerden biri "yok ben kabul etmiyorum" dediği zaman bütün kapılar anında kapanıyor. Avrupa Birliğine üye 28 ülkeden 27'si kabul etse Rum Kesimi kabul eder mi? Etmeyeceğini çok çok önceden söyledi zaten. Yunanistan da, diğerleri de kabul etmez. Bu zaten belliydi.

Türkiye'nin yapması gereken başka arayışlara girmektir. Şu anda yaptığı doğrudur. Avrupa Birliğine de çok sert üslup kullanmamalı. "Siz almadınız, bizde başka yerlere yöneldik" demeli. Avrupa Birliğinin görüşmeleri durdurma kararı alması hoş olmadı. Aslında fiili olarak var olan bir şeyi resmiyete dökmüş oldular. Şimdiye kadar yapılan görüşmeler oyalama görüşmelerinden başka bir şey değildi zira..

Bence dış politikada da, iç politikada da biraz daha ılımlı olmalı Türkiye..

Suat Zobu

.

Eller Ay'a

Teknoloji aldı başını gidiyor.

Dünyada her gün binlerce, milyonlarca icat yapılıyor. Şu 15–20 sene içerisinde yapılan icatların toplamı herhalde tüm insanlık tarihi boyunca yapılan icatların toplamından fazladır.

Hep merak etmişimdir. Bu kadar icadın içerisinde biz acaba kaç tane icat yaptık. Ülke olarak neyi icat ettik, hangi teknolojide çığır açtık, küresel hangi markamız var..? Yüksek teknoloji olarak neyi, neleri üretebiliyoruz?

Çin, Güney Kore, Tayvan, Japonya gibi daha pek çokları ne idi ne oldu, biz ne olduk..!

Dünya Ay'ı falan geçti Jüpiter'e uzay aracı gönderiyor. Mars'ta kurulacak koloniyi konuşuyor.

Biz..?

Başımıza tebelleş edilen terör belasıyla uğraşıyoruz..

Sabi sübyan tacizlerini, çocuk tecavüzlerini, kadına yapılan istismarları ve kadın cinayetlerini konuşuyoruz.

Yapılan pislikleri örtbas etmeye çalışıyoruz..

Çocuk tecavüzü kadar iğrenç bir davranış olabilir mi? Bunun savunulacak tarafı olabilir mi? Hangi insanlık bunu örtbas etmeye çalışır? Hangi insanlık bunu akla uygun hale getirmek için kılıf uydurmaya çalışır.

Teknoloji çağındayız. Eller Hergün binlerce icat yaparken, insanlığa yararlı icatlar yaparken bizim gündemimizde tecavüzlerin, cinayetlerin olması benim zoruma gidiyor. Hala başörtüsünü tartışmamız zoruma gidiyor. İnsanların saçının görünüp görünmemesi tecavüzden, istismardan, cinayetten daha hassas bir konu gibi lanse ediliyor.

Elhamdulillah hepimiz Müslümanız. Yüce dinimiz her türlü ahlaksızlığı lanetlemiş. Bu tür ahlaksızlıkları savunmaya çalışmanın dinimizle alakası yoktur. Bu tür sapkınlıkları yapanlar dinimize zarar vermektedir. Bunlar kim olursa olsun, kimden yana olursa olsun, kimin taraftarı olursa olsun bu ahlaksızlar en ağır şekilde cezalandırılmalıdır. İdam cezası gelecekte esas bunlar için gelmelidir..

Toplumumuzda bu tür sapkınlıklar ayıptır, dinimizde günahtır. Tertemiz Anadolu toplum ahlakını, örf ve adetlerini yaşatmaya devam edelim.

Müslüman ahlaklıdır, dürüsttür, sapkın değildir.

İman ise özdedir, kıyafette ve şekilcilikte değildir..

Suat Zobu

Okuma Alışkanlığı..

Sanırım ilkokulda falandık. Bir yerden elimize Battal Gazi romanı geçti. Ben de okudum, ağabeyim de okudu. Yarısı yırtılmış eksik bir kitaptı, en heyecanlı yerinde bitiyordu. Ağabeyimle bu kitabı almaya karar verdik.

İlçemizde bulunan iki kitapçıya da baktık ama aradığımız Battal Gazi yoktu. Onun yerine başka Battal Gazi aldık. Abdullah Ziya Kozanoğlu'nun Battal Gazi'si. O yarısını okuduğumuz Battal Gazi'nin tadı yoktu ama o da Battal Gazi'ydi sonuçta. İkimiz de okuduk. Sonra Abdullah Ziya Kozanoğlu'nun diğer kitaplarını alıp okuduk. Sonra Oğuz Özdeş falan. Öyle öyle farkında olmadan okuma alışkanlığı elde etmişiz meğerse.

Ortaokulda, Lisede de okudum fırsat buldukça. O gün bu gündür okurum, okumaya çalışırım. Genellikle roman.

Bir ara yabancı yazarlardan okudum. 200'den fazla kitap. Bir katil ve bu katili bir sürü maceradan sonra yakalayan birileri. Yada buna benzer heyecanlı bir girişten sonra gelişen olaylar. Baktım ki o kadar kitaptan aklımda kalan sıfıra sıfır. Ne olayları hatırlıyorum doğru dürüst, ne kitaptaki kahramanları ne de yazarları.

Sosyete Pazarında her gittiğimde 5-6 kitabı elime tutuşturan korsan kitapçıma uğramaz oldum.

Yeniden yerli yazarlara döndüm.

Bazı yazarları hiç okumazdım. Fakir Baykurt'tan başladım. Talip Apaydın, Kemal Bilbaşar, Abbas Sayar, Mahmut Makal vb. Birkaç yılda hemen hemen bütün kitaplarını okudum.

Ne kitaplar yazmışlar meğer.

Fırsat buldukça bu kitaplardan bahsetmek, özet vermek isterim.

Suat Zobu

İşkembe Çorbası

Siz hiç işkembe pişirdiniz mi? Böyle bir hataya sakın düşmeyin..

İşim gereği dört beş aydır ailemden ayrı başka bir şehirdeyim. Hazır yemeklerden gına geldi. Makarna pilav yapmaktan da sıkıldım. Et, ciğer, böbrek de pek cazip değil artık.

Canım kelle paça yapmak istiyor ama tembellik başa bela. İşkembe yapayım dedim. Alışveriş yaptığım markette her zaman gördüğüm işkembeyi o gün göremedim. Görevliye “işkembe yok mu” diye sordum. “Bu gün kalmadı ama yarın gelir” dedi.

Dün akşamüzeri markete uğrayıp önceden paketlenmiş yaklaşık 1 kiloluk işkembelerden birini aldım. Tek başıma kaldığım 1+1 eve gelince ilk işim -hevesle- zaten temiz olan işkembeyi yeniden temizleyerek güzelce yıkamak oldu. Sonra ince ince doğradım. Kafamdan geçen, et gibi iyice kavuracağım. Epeyce piştikten sonra da su ilave edip kaynatacağım. Sonra da baharatlarını ilave edip.. Tencereye koydum biraz zeytinyağı ilave edip kavurmaya başladım. Öyle bir sulandı ki bırak kavurmayı çorba kıvamında su resmen. Çaresiz kettle’da kaynattığım suyu ilave edip kaynatmaya başladım.

Yarım saat kaynattım. Eriyip hamur gibi olmasın diye çok uzun süre durdurmak istemiyorum. Ağzıma alıp baktım, kaya gibi.

1 saat kaya gibi.

2 saat kaya gibi.

Hanımları aradım. “Bu işkembe ne kadar sürede pişer” dedim.

“Pişmez, dedi, aman bulaşma..”

Haydaaa.

Düdüklü tencere lazımmiş. Düdüksüzde asla pişmezmiş.

İnat ettim ya.. Kaynatmaya devam. 3 saat oldu. Vallahi abartmıyorum tam 3 saat kaynattım. Biraz yumuşar gibi oldu. Söndürdüm. Ocağın üstünde soğumaya bıraktım. İyice soğuyunca dolaba koydum. Sabah baktım biraz yumuşak gibi.

SONUÇ:

Bir işkembe aldım gidip marketten,
Kaynattım pişmedi gitti şerefsiz..
Ben inat ettim o, yamanmış etten,
Akşam imanıma yetti şerefsiz..

Dedim ki kendime inatla inat,
Başar bunu oğlum yada çöpe at,
Atalar demiş ki ‘inat da murat’,
Yarı çiğli yedim bitti şerefsiz..

[italik]Aman işkembeye bulaşmayın. İyi pazarlar :)[/italik]

Suat Zobu

Eminecik

Kitap okuma alışkanlığı ile ilgili olarak daha önce bir şeyler yazmıştım. İşin doğrusu yabancı yazarlardan pek bir şey anlamadım. Bu benim görüşüm tabii. Yerli yazarlarımız bana daha bizden geliyor. Yazdıkları daha bir yaşanmışlık içeriyor. Fakir Baykurt, Talip Apaydın. Talip Apaydın demişken Kurtuluş Savaşı'mızı anlatan en güzel romanlardan bazılarını okumak istiyorsanız "Toz Duman İçinde, Vatan Dediler, Köylüler" roman üçlemesini mutlaka okumanızı öneririm. Roman kahramanlarından Molla Mahmut 1926 doğumlu olan Talip Apaydın'ın babası. Yazar babasının anlatımlarından da yararlanmış.

Fakir Baykurt.

Aslen öğretmen. Siyasi görüşünü bir yana bırakın. Köy romanı sevenler için bulunmaz biri. Arı duru bir Türkçe. İnsanı sıkmayan kısa cümleler. Net ve anlaşılır bir anlatım.

"Efkar Tepesi" kitabındaki "Haritamızda Bir Noktacık: Çağlayan Köyü" isimli öyküsünden bir bölümü aşağıya aldım.

Yazar ve bir öğretmen arkadaşı Karadeniz Bölgesi'ndeki uzak bir yerleşim olan Çağlayan Köyü'ne ulaşmak üzere bir atla yola çıkarlar. Yol sarp ve bozuktur. Ata sırayla binerek yol alırlar.

Şimdi yazarı okuyalım:

..... En fazla su akıtan, en fazla toprak kaçırın Irmak Kızılırmak değil Çoruh bence...

Çoruh dolaylarında köylünün hali duman! Yaman! Bir kez yaman demek yetmez; bir daha, bir daha ve bin daha yaman! Çok yaman!

Çukur köprüsünün oralarda bir grup geldi önümüzden. İçlerinden bir yaşlı adam var. Kafası gözü sarılı, her yanı kan içinde ve perişan! Döğülmüş, beli bıkını kırılmış... Zavallıyı bir cılız ata bindirmişler. İki genç adam, iki yanından tuta tuta, alıp götürüyorlardı. Karşılaştık... Genç adamların da kafaları gözleri sarılı. Onların da kırmızı kanları akmış, giysilerinde, yüzlerinde kurumuş...

Birinin elinde bir balta...

"Habib'in uşaklar hücum etti... döğüştük..."

Baltasını elinde sımsıkı tutarak olayı anlatıyor:

"Ha bu baltayı babamın sırtına vurdular. Kanları hep aktı... Öyle ki, bir damla kalmadı, bitti! Ölecek..." sesi ağlamaya yakın bir hal alıyor: "Ha bu benim babam..." diyor.

Babası atın üstünde, "ah", "ıh" ediyor. Rengi beyazlaşıyor. Kırmızı kan, sırtındaki eski sakonun dışına vurmuş.

Pekmez gibi... Hala da akıyor. Kır atın derisine yürüyor, sızıyor aşağı doğru; belli oluyor. Arkadaşım burnunu tuttu. Kokudan iğrenmeden değil, sızladı burnu. Ben çok gördüm. Kanıksadım gibi bir şey. Ama hala yüreğim dayanmıyor. Titremeye başlıyorum.

Atın gerisinde bir kız var. On birinde, on ikisinde. Onun da yüz gözü sarılı. Üstü başı kan. Onun da kafasına vurmuşlar. Boynunda, bileğinde kanlar. Akmış, kurumuş...

"Tarlaya... çift koştuk..."

Alttaki adam iyice buruştu. Bunlar böyle ilçeye gidecekler, hükümete varacaklar bu halleriyle.

Acaba yetişebilirler mi?

"Habib'in uşaklar eşkıya gibi köyde!"

"Durmuyun, yürüyün!" dedim.

Yürüdüler. Yürüyün dedikten sonra aklıma geldi, dönüp o körpe kıza seslendim: "Dur biraz! Adın ne?"

Durup baktı:

"Emine..." dedi ölü bir sesle.

Yanına vardım:

"Okula gidiyor musun?"

Okulla yakından ilgili, eğitmenden, öğretmenden biri olduğumu anlayıp toparlandı. Kurumuş kanlarından utanan bir hali vardı:

"Gidiyorum."

"Kaçtasın?"

"Dörtte."

Düzgünleşmiş, temizlenmiş; yani biraz yoluna girmiş konuşması vardı.

"Demek dörttesin?"

"Evet..."

Nasıl oldu da bu kavgaya karıştı acaba? Derste değil miydi? Soracaktım, sormadım. Çarıkları ayaklarını sıkmişti. Ayakları kimbilir ne haldeydi? Her halinden iyice yorulmuşluğu anlaşılıyordu. Yanmış, kavrulmuştu. Acıkmıştı da...

Hey gidi yoksul Emine!

"Yürü bakalım!" dedim. "Senin için iş değil!"

Yürüdü, gitti. Dönüp dönüp ardına baktı.

Ben de baktım.

Şehirlerde okulların, üniversitelerin bol olduğu yerlerde, genel kitaplıkların dolup taşıdığı, pazarların bayram, akşamların cennet şenliği olduğu yerlerde Emine'ye "insan" demezler. Öyle garip, öyle yabancı, öyle "kör" gidiyor.

İnsan olanlar, Emine'yi görünce gözyaşlarını tutamazlar. Bu yumruk kadar çocuk, okulda dostluğu tarlada düşmanlığı öğreniyor şimdi. Bu haliyle bir küçük çaresizlik heykelidir. Her yanı öç, her yanı hınçtır. Şimdiden küskün. Şimdiden yaşama sevincini yitirmiş. Şimdiden hiçbir şeye güveni kalmamış. Yarın, vurduğu yerleri morartan bir anne, geçimsiz "dırdır" bir komşu ve belki çekilmez bir eş olur.
Hey gidi Emine'cik! Çaresiz yavru!

.....

Çabalamak..

Bir atasözümüz [italik]“Çabalayan koyun mundar ölmez” [/italik]der.

Sadece insan değil tüm canlıların yaşamı çabalamak üzerinedir. Çalışan kazanır, çabalayan başarır.

Yeni maceralar aramak, yeni şeyler keşfetmek insan doğasında var. Toplumlar, toplumların bir üstü olan milletler de böyle değil mi..?

Nedense bizlerde bir aşağılık kompleksi var. Kendini toplumunu, milletini aşağılanmış, beceriksiz hissediyor.

Amerika 1492 yılında keşfedilmiş.. Peki biz Türkler o tarihte, o tarihten çok çok önceleri neler yapmışız..?

Tarihimiz şöyle basitçe incelenmiş olsa bile görürüz ki, bizler Amerika'nın keşfinden binlerce yıl önce Amerikalılar keşfetmeye çıkmışız; keşfetmişiz, bileğimizin hakkıyla oraları almış, yurt edinmişiz. Bilinen tarih olarak Oğuz Kağan döneminde, ondan öncesi Hz Nuh AS oğlu Yafes oğlu Türk (İsmi Türk) yada diğer adıyla Olcay Ata zamanında Orta Asya'da yaşamışız. Her destanın mutlaka bir gerçeklik payı olduğuna göre Orta Asya'da çoğalmış, çoğalmış oralara sığmaz olunca da dünyanın dört bir yanına göç etmişiz. Köken olarak pek çok milletle akrabamız deyince bizlerle dalga geçerler. Geçen geçsin burada “şunlar illa bizim akrabamız” iddiasında değiliz. Anlatmak istediğimiz Türk Milletinin durağan bir millet olmayıp dinamik, sürekli yeni şeyler, yeni yurtlar arayan ama hiçbir zaman oraları sömürme amacı gütmeyen bir millet olmasıdır. Amerika'nın keşfinden bin yıl önce Orta Asya'dan gelen Atilla Roma önlerindeydi. Amerika'nın keşfinden binlerce yıl önce sürekli Çin'e sefer düzenleyen Türkler yüzünden Çinliler Çin Seddi'ni yapmak zorunda kalmıştı. Amerika'nın keşfinden 421 yıl önce Alparslan Anadolu'nun kapısını sonsuza dek Türklere açmıştı.

Anadolu'ya gelince ne oldu? Anadolu'da yerleşik kavimlerin bir kısmı zamanla daha batıya doğru gittiler. Bir kısmı Anadolu'da kaldı. Din farkından dolayı asla asimile olmadılar. Din değiştirip asimile olanlar illa ki az da olsa vardır. Asla soykırım uygulayıp toplumları yok etmemişiz. Eğer soykırımcı bir millet olsak 500 yıldan daha uzun süre tebaamız olan hiçbir Ermeni, hiçbir Yunan, hiçbir Bulgar ve diğer pek çokları kalmaz tarih sahnesinden silinip giderlerdi..

Ben hep şunu düşünmüşümdür; bu günkü Yunanistan ve Bulgaristan'ın olduğu yerleri tamamen Türkleştirseydik..! Nasıl mı? Keserek biçerek değil oralarda yaşayanları biraz daha ötelere itekleyerek. Taa Viyanalara, Yemenlere gidinceye kadar bunu çok kolay yapabilirdik. Tıpkı Anadolu'yu Türkleştirdiğimiz gibi. Bu gün dünyanın en güzel coğrafyasına sahip 2 milyon kilometre karelik yüzölçümlü, 200 milyon nüfuslu dünyanın en süper kere süper gücü bir ülke ol/a/maz mıydık? Olurduk. Bu bir anlık nostalji işte..

Kazakistan Cumhurbaşkanı Nursultan Nazarbayev'e bizim Türk gazetecileri sormuşlar[italik] “sizler neden at eti yiyorsunuz..?” [/italik]diye. Gerçek Türk Büyükleri'nden biri olarak kabul ettiğim o büyük insan diyor ki [italik]“sizler atlarınıza binerek Anadolu'ya gittiniz, bizler de atlarımızı yiyerek burada hayatta kalabildik”. [/italik] Cevap mükemmel, teşhis mükemmel.

Biz Türkler hiçbir zaman bolluk içinde yaşamamışız. Kıt kanaat geçinmiş, kıt kanaat doymuşuz. Ama hep devletimiz olmuş. Hiç köle olmamışız, en önemlisi asla köle edinmemişiz. Diğer milletlerde görülen köle edinme olayı Türklere asla yoktur. Batı zenginliğini insanları köle olarak kullanmaya borçludur. Doğal kaynaklar yönünden Avrupa çok da zengin değildir. Daha düne kadar tüm Avrupa ülkelerinin Afrika'da sömürge ülkeleri vardı. Belçika'nın bile..

Amerika da zenginliğinin büyük kısmını köleliğe borçludur. Amerika'nın zenginliğinde doğal kaynakların bolluğu, macera yada yenilik arayan insanların bilgi birikimi gibi pek çok faktör de vardır. Arayış içinde olan, dinamik olan insanlar her zaman kazanmıştır. Kim ne derse desin yenilikçi insanların beyinleri de daha iyi çalışmaktadır. Amerika'nın esas zenginliği beyin göçündendir. Dünyanın pek çok süper beyninin Amerika'da toplanması irsi olarak insanları zeki kılmaktadır. Bunu bilen Amerika aleni olarak tüm dünyada beyin avcılığı yapmaktadır.

Peki biz..?

Maalesef Kanuni dönemi de dahil olmak üzere ondan sonraki dönemlerde tıpkı devletin durağanlaşması, gerilemesi gibi bizler de durağanlaşmışız. Yada daha doğru tabirle bizler durağanlaştığımız için devlet o hale gelmiş belki de. Bu durumun pek çok nedeni vardır. Bunun ayrıca daha geniş kapsamlı olarak değerlendirilmesi gerekir.

Sonra Atatürk'ün verdiği ivmeyle epey yol katetmişiz.

Şimdi nasılız..?

Türkiye'ye batıdan bakarsanız epey gerideyiz. Güneyden ve doğudan baktığınızda da oldukça ileriyiz. Bunu örneklendirmek şüphesiz çok kolaydır..

Medeniyet yarışında hep ilerilere gitmek, gerilere düşmemek dileğiyle..

Suat Zobu

.

Kağızmanlı Hıfzı

Kağızmanlı Hıfzı diye bir halk şairimiz varmış. Tesadüfen öğrendim. Pek bilinmeyen, unutulup gidenlerden birisi. Şairimizi hatırlatmak için aşağıda hayat hikayesini ve şiirlerinden bazılarını vermeye çalıştım. Hüzünlü bir öyküsü var.

1893 yılında Kağızman'da doğmuş, küçük yaşlardan itibaren çok ustaca şiirler söylemiş ve özellikle Sefil Baykuş ağıtı ile edebiyatımızda çok önemli bir yer edinmiş olan Kağızmanlı Hıfzı, Türk Halk Edebiyatı tarihinin en önemli ağıt yazar şairlerinden biri olup uzun soluklu şiirleri, dildeki sadelik ve ustalığı ile tanınıyor. 15 yaşında ilk şiirini yazmış, 25 yaşında şehit edilmiş olan Kağızmanlı Hıfzı, 10 yıllık sanat hayatı süresinde hüsn-i talil, tecaül-i arif, teşhis ve intak sanatlarını halk edebiyatında en ustaca kullanan şairimiz. İlk olarak Fahrettin Kırzioğlu, Mahir Baranseli, Nejat Birdoğan ve Nihat Sami Banarlı tarafından edebiyat dünyasına tanıtılan Kağızmanlı Hıfzı, çok genç yaşta hayatını kaybetmiş olmasına rağmen aşk, tabiat, din, kahramanlık konularını sade bir dille ve içten söyleyişle işlediği şiirleriyle Türk Halk Edebiyatı'nda önemli bir yere sahip olmuştur.

Kağızman'ı işgal eden Rusların geri çekildiği dönemde 8 Nisan 1918 günü yaralanmış ve 9 Nisan 1918'de de şehit düşmüştür.

Mekanı cennet olsun..

KAĞIZMANLI HIFZI HAYATI (1893 – 1918)

Ünlü halk şairlerimizdendir. Kars'ın ilçelerinden Kağızman'da doğduğu için bu adla tanınmıştır. Asıl adı Recep'ti, şiirlerinde Hıfzı adını kullanırdı.

Babasının gayretiyle dokuz yaşındayken hafız oldu okuma-yazma öğrendi. Birçok halk şairi gibi o da, toprak işçiliğinde, rençberlikte çalışır, bahçecilikte, meyva işçiliğinde hayatını kazanırdı. Şiir söylemeye on beş yaşındayken başlamıştı. Gene birçok halk şairinin hayatında önemli değişiklikler yapan maceralara benzer bir olay, onun da başından geçti. 1908'de bir komşu kızına âşık oldu. Kızı kendisine vermedikleri için avunmasını şiir söylemekte buldu. 1911'de sevdiği kızla evlendiyse de bir yıl sonra ikinci bir sevdaya tutuldu, baldızı Ayşe'yi sevdi. Kağızmanlı, bu garip sevgiyi açıklayamadığından, gizli tuttu. Sevdiği kızı unutabilmek için Kağızman'dan Şabanlar köyüne kaçtı. En güzel, en içli şiirlerini de, sevgilisinden üç saat uzaktaki bu köyde söyledi.

Değerli halk şairinin ölümü de çok genç yaşında oldu. Erzurum ve Sarıkamış civarından kaçan Ermeni çeteleri tarafından 8 Nisan 1918'de şehit edilerek çok genç yaşta, 25 yaşında vefat etti.

Bazı Şiirleri:

AĞIT (Sefil Baykuş)

Sefil baykuş ne gezersin bu yerde?
Yok mudur vatanın, illerin hani?
Küsmüş müsün selâmımı almadın,
Şeydâ bülbül şirin dillerin hani?

Ecel tuzağını açamaz mısın?
Açıp da içinden kaçamaz mısın?
Azad eyleseler uçamaz mısın?
Kırık mı kanadın, kolların hani?

Bir kuzu koyundan ayrı ki durdu,
Yemez mi dağların kuşuyla kurdu?
Katardan ayrıldın şahin mi vurdu?
Turnam teleklerin tellerin hani?

Aç mısın yok mudur ekmeğin aşın?
Odan ne karanlık yok mu ataşın?
Hanidir güveyin, hani yoldaşın?
Hani kapın bacan yolların hani?

Kara yerde mor menevşe biter mi?
Yaz baharda ishak kuşu öter mi?
Bahçada alışan çölde yatar mı?

Uyan garip bülbül gllerin hani?

Bunda yorgan dşek yastık var mıdır?

Bu geniş dünyada yerin dar mıdır?

Dalın tahta duvar ünün yar mıdır?

Yeşil başlı sunam gllerin hani?

Körpe maral idin dağlarımızda,

Dolanırdın solu sağlarımızda,

Taze fidan idin bağlarımızda,

Felek mi budadı dalların hani?

Düğününde acı şerbet içildi,

Gelinlik esvabın dar mı biildi?

İlikle dğmele göğsün açıldı,

N'oldu kemer beste bellerin hani?

Alışmış kaşların var mı kınası?

Ala idi o gzlerin binası.

Kocaldın mı on beş yaşın sunası?

Yok mudur takatın hallerin hani?

Emmim kızı a kapıyı gireyim,

Hasta mısın halin hat'rın sorayım,

Susuz değil misin bir su vereyim,

aylarda alkanan sellerin hani?

Yatarsın gaflette gamsız kaygusuz,

Ninni balam ninni kalma uykusuz.

Hem garip hem çıplak hem a hem susuz,

Felek fukarası malların hani?

Her gelip geçtikçe selm vereyim,

Nişangh taşına yüzüm sreyim.

Kaldır nikabını yüzün göreyim,

Ne çok sararmışsın halların hani?

Civan da canına böyle kıyar mı?

Hasta başın taş yastığa koyar mı?

Ergen kıza beyaz bezler uyar mı?

Al giy balam al giy, şalların hani?

Daha seyrangha çıkamaz mısın?

ıkıp da bağlara bakamaz mısın?

Kaldırsam ayağa kalkamaz mısın?

Ver bana tutayım ellerin hain?

Sen de Hıfzı gibi tezden uyandın,

Uyandın da taş yastığa dayandın.

Aslı Hanım gibi kavruldun yandın,

Yeller mi savurdu küllerin hani?

Kağızmanlı Hıfzı

ZİYADE'NİN AĞZINDAN AĞITA CEVAP

Emmi zade ksmemişem ben senden,

Ölüm ll eyledi dillerim yoktur.

Eğdi kametimi, büktü belimi,

Kalkamam ayağa hallerim yoktur.

Ben gelende bizim yerler yaz idi,

Ettiğimiz cilve idi naz idi,

Cehiz dzemedim ömrüm az idi,

Gtm gömlek ile şallarım yoktur.

Ala kaşlarımın kınası solmuş,

Ala gözlerime topraklar dolmuş,

Sararmış gül benzim zağfiran olmuş,
Solmuş al yanağım hallarım yoktur.

Haber edin kuşlar çeksın yasımı,
Yuva yapsın püskülümü fesimi,
Koymadılar doldurayım tasımı,
Havuzdan ayrıldım sellerim yoktur.

Anam beni bir kuş etti uçurdu,
Durma dedi bağlarından göçürdü.
Kahpe felek beni çarhtan geçirdi.
Yaslıyım yeşilim allarım yoktur.

Haber edin ishak kuşlar göçende,
Selâm söylen her turnalar geçende,
Al kırmızı sarı güller açanda,
Yollayın bana da güllerim yoktur.

Yaren yoldaş beni düşlerde görsün,
Görenler de halim hatırım sorsun,
Yoldan gelip geçen bir fat'ha versin,
Felek dilencisi mallarım yoktur.

Ben de Hıfzı gibi tezden uyandım,
Uyandım da taş yastığa dayandım.
Aslı Hanım gibi kavruldu yandım,
Sam yeli savurdu küllerim yoktur.

Kağızmanlı Hıfzı

BU DÜNYA

Dinleyin ağalar tarif edeyim
Fani değil midir yani bu dünya
Bir kapısız hane kimseler bilmez
Gün be gün artırır şanı bu dünya

Adem Havva evvel dadına yetti
Nice yüzyıl anlar ömür sarfetti
Encamı anlarda dünyadan gitti
Havva'dan ayırdı anı bu dünya

Adem Havva buna şaşiben kaldı
Bak iki kardaşa ne fitne saldı
Habil'in muradın elinden aldı
Kabil'e ettirdi kanı bu dünya

Kabil'i mest edip attı bir taşı
O taşa rast geldi Habil'in başı
Habil koydu gitti kavim kardaşı
Ondan bilindiki fani bu dünya

Adem Peygamber'den Nuh'a varınca
İnsanlar kaynadı misli karınca
Abadı hoş görür kendi karınca
Harap etti o mekanı bu dünya

Orda gitti insanların hayası
Nuh'a bakmadılar oldular asi
Suya gark eyledi o kadar nası
Anda oldu Nuh Tufanı bu dünya

Hep su aldı kara yerin yüzünü
Deresini tepesini düzünü
Kimisinin hak kurtardı özünü
Andan artıp oldu sani bu dünya

Bu dünyaya gelen elbette gider

Hanidir yüz yirmi dört bin peygamber
Hani Şah-ı Alem Sahib-i Mimber
Netti o Şah-ı Cihan'ı bu dünya

İnanma dünyaya uyandır dili
Hani Hak arslanı o gerçek veli
Sahibi Zülfükar Hazreti Ali
Nitti o Şah-ı Merdan'ı bu dünya

Hani nitti nida eden Bilal'ı
Hani Peygamberin dokuz helali
Hazreti Fatıma kaşı hilali
Nitti o Mah-ı tabanı bu dünya

Bu dünyadan asla vefa umma sen
İnanma ki kimse kala sağ esen
Hazreti Hüseyin Hazreti Hasan
Nitti ol iki civanı bu dünya

Her kimi sorarsan toprakta ara
Nicesi yüzünü vermiştir yara
Çaresiz ölüme bulmuştu çare
Acep nitti o Lokman'ı bu dünya

Bir nazar et yalancı meydana bak
Cennet yapan şeddat-ı şeytana bak
Kaftan kafa hükmeden sultana bak
Yemedi mi Süleyman'ı bu dünya

Kimi yağa bala indirmez başı
Kimisine vermez doyunca aş
Kimesi beğenmez kutnu kumaşı
Kimine vermez keteni bu dünya

Bu dünya fanidir kalmaz selamet
Bir gün kıyametten gelir alamet
Teccal çıkar dünya olur melamet
Gösterir ahır zamanı bu dünya

İsa iner teccallarla cenk eder
Bu cihanı teccallara teng eder
Tevahu fitnesi aradan gider
Kırk yıl İsa'nın mihmanı bu dünya

İsa gidip dünya halı kalınca
Cümle alem ayşınışa dalınca
Emredip İsrail suru çalınca
Dağdır taht-ı divanı bu dünya

İsrail bir kere surunu vurdu
Künfe yükün emri aleme erdi
Nice yüzyıl bir insanı gördü
Ne bir kuşu ne insanı bu dünya

O zamanda alam giyer hep kara
Kalmaz al üstünde bir kitap kara
Ay gün her taraftan olur kapkara
Harap görür asumanı bu dünya

Hak-taala evrakları saçanda
Herkes cihed bulup gözün açanda
HIFZI der ki biz mahşere göçende
Orda teslim eder canı bu dünya

Kağızmanlı Hıfzı

GÖNÜL

Serim sevdalanıp aşka düşeli
Möhnet kesesinden bir pare gönül
Sever bir gül gibi mahbubesini
Düşer bülbül gibi bizare gönül

Oturur kapıda hem kürşad olur
Cahi cehaletten kah irşad olur
Gahi çiçek misli şad olur
Gahi gam gün ağlar biçare gönül

Gahi viraneye benzer birç ağı
Kış olur kar yağar dumandır dağı
Gahi baradüşer bahçesi bağı
Benzer bir zamanda bahara gönül

Bu derd-i fenadan murada yetmez
Muhabbet yanımdan uzağa gitmez
Asla sevdiğinden feragah etmez
Mansuri tek emiralsa bir dare gönül

Gahi yücelerden esen yel olur
Gahi sular ile akan sel olur
Gahi örümcekten ince tel olur
Resesinden kırılır mudara gönül

Gahi hikmet dolar gahi boş gibi
Gahi meyhor olur bir sarhoş gibi
Gahi katlanır uçar kuş gibi
Gah yolda yorulur avare gönül

Gahi bülbül gibi öter dillenir
Gahi elvan çiçek açar güllenir
Gahi yeşillenir gahi allanır
Gah ta birer tektir gapgara gönül

Gahi neşve bilmez gahi yücedir
Gahi bezirgandır gahi hocadır
Gahi zulumat karanlık gecedir
Gah ta nur verir rihare gönül

HIFZI'yım yanarım tütünüm çıkar
Gahi ateş olar cismimi yakar
Coşkun çaylar gibi çalkanıp akar
Akibet yetişti dildare gönül

Kağızmanlı Hıfzı

Kağızmanlı Hıfzı, genç yaşında vefat etmese edebiyatımıza çok güzel eserler verebilecek nitelikte biriymiş. Allah'ın takdiri ilahisi demek ki.

Mekani cennet olsun..

Suat Zobu

Yazımı Günün Seçkisi'ne alan Seçki Kurulu'na sonsuz teşekkürlerimle..

.

Çamalan Şehitliği

İşim gereği son bir yıldır Adana ve çevresindeyim. Hep otobandan gidip geliyordum, bir de otoban olmayan normal Adana yolundan gideyim dedim. Tavsiye ederim özellikle Pozantı'dan sonrasını bir kez gidin. Doğal güzellikler harika..

Tekir'i aştıktan sonra Karboğazı, Gülek sonra Çamalan'a varıyorsunuz. Tarsus'a yaklaşık 30-40 km. Çamalan'dan aşağı sarkınca solda "Çamalan Şehitliği" yazısını gördüm. Zaten inin cinin top oynadığı normal Adana yolundan sola döndüm. Girişte bulunan büyük bir Mehmetçik heykelinin yanına park edip şehitliğe girdim.

Şehitlik mezarlar şeklinde düzenlenmiş. Her mezarda 10 şehit ismi var.

Kitabesinde şunlar yazıyor:

Birinci Dünya Savaşı'nda Adana ve İçel bölgesini işgal eden İngilizler ve Fransızlar Anadolu'ya geçmek için 3000 kişilik bir kuvvetle bu bölgeye saldırdılar. Çoğunluğu Ermeni milislerden oluşan düşman kuvvetleri Pozantı, Gülekboğazı ve çevresinde sivil halktan yüzlerce kişiyi öldürdüler.

Burada Üsteğmen Hikmet Bey komutasındaki Türk taburu ve Kasım Hoca komutasındaki mücahitler Üstün düşman kuvvetlerine karşı verdikleri savaşlarda düşmanı tamamen yok etmiş ve bu bölge kurtarılmıştır. Artakalan düşmanlar kaçarken Karboğazı Mevkii'nde Fransız General Mesnil ile beraber 44 kişilik Fransız Birliği Türk milisleri tarafından esir alınmıştır.

Fransız General ve emrindeki askerlerin Türk milisleri tarafından esir alınması o zamanın Avrupa'sında büyük yankılar uyandırmıştır.

Bu savaşlarda şehit olan Üsteğmen Hikmet Bey, Kasım Hoca ve 200 Mehmetçik ve mücahit bu şehitliğe gömülmüştür.

Aziz vatanımızın uğrunda canlarını veren ve bizlere kutsal vatan topraklarını bırakan yüce kahramanları minnetle anıyoruz.

Ruhları şad olsun...

Anadolunun her yanından gelerek şehit olmuş, Torosların bağrında yatan buradaki ve her taraftaki tüm şehitlerimizin ruhları için Fatiha okudum.

Tüm şehitlerimizin mekanı cennet olsun. Allah onlardan razı olsun..

Suat Zobu

NOT: Tüm şehit mezarlarını tek tek görüntüledim. Buraya fazla resim alamadığım için bana ait bir BLOG olan şu linkten şehitlerimizin isim ve memleketlerine bakabilirsiniz.

<http://suatzobu.blogspot.com.tr/2017/09/kendi-cektigim-resimler-5-camalan.html>

YAZIMI GÜNÜN SEÇKİSİNE ALAN DEĞERLİ SEÇKİ KURULUNA SONSUZ TEŞEKKÜRLERİMİ SUNARIM.

BU JESTİ TÜM ŞEHİTLERİMİZE YAPILMIŞ BİR JEST OLARAK KABUL EDİYORUM..

TEŞEKKÜRLER..

İsimsiz Kahraman

Bizim köyden aynı tertip 11 kişilerdi. Asker oldular.

7 Mart 1974'te birliğine teslim oldu Ali. Erzincan 59. Er Eğitim Tugay Komutanlığı'nda acemi er. Diğer 10 tertibi başka yerlere gittiler. Komutanlarına kısa künye söylerken "Ali Karadoğan / Çorum – emret komutanım" demeye başladı Ali.

Zordu Askerlik. Soğuktu. "Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır" sözü Erzincan ayazına az bile söylenmişti. Burada bırak kazma küreği, kapıyı pencereyi bile yaktırırdı Mart. Erzurum soğuk derlerdi, derlerdi de Erzincan ise hiç de aşağı kalmazdı hani Erzurum'dan..

Yat, kalk, sürün, yat kalk sürün.. Sıkı bir acemilik devresi. Önceleri soğuk, sonra toz toprak.. Usta birliği Sarıkamış'a çıkınca içi cız etti açıkçası. Erzincan soğuğu derken Erzurum soğuğu ve gelecek kışı orada geçirme gerçeği içini ürpertti Temmuz sıcaklığında.

Kıbrıs'ta ortalık iyiden iyiye karışmaya başlamıştı. Nikos Sampson isimli EOKA-B terör örgütü lideri Kıbrıs Cumhurbaşkanı Makaryos'u devirerek bir cunta hükümeti kurmuş Kıbrıs Türklerine yapılan katliamları da hızlandırmıştı. Türkiye, Türk Hükümeti diken üstündeydi.. Anadolu ayaktaydı..

Ali'nin Usta Birliği'ne, Sarıkamış'a gelmesinin üzerinden 16 gün geçmişti. Bir komutan geldi.

-- Arkadaşlar içinizde Ankara'ya gitmek isteyen var mı..? diye sordu.

Anlamışlardı. 3 kişi el kaldırdı, bu üç kişiden biri de Ali'ydi.

Aynı gün Erzurum'a gittiler. Oradan Osmaniye'ye gelip iki gün beklediler. Sonra Mersine geldiler, orada da bir müddet bekledikten sonra 19 Temmuz 1974 gecesi çıkarma gemisiyle hareket edip seherde karaya ayakbastılar. Kıbrıs'a çıktıkları söylendi. Gemide Beşparmak Dağları'nın karartısını görünce anlamışlardı aslında. O dağları hiç zorlanmadan çıktılar. Hiç birinde, hiçbir Mehmetçüğümüzde zerre kadar korku yoktu. Hepsı vatan aşkıyla tutuşan gençcik Mehmetçikler. Ölürse şehitliğe, kalırsa gaziliğe Allah Allah nidalarıyla koşan yiğitler..

Rumlar'ın silahları daha iyiydi, daha moderndi. Önceden daha iyi konumlanmış, daha iyi siperlenmişlerdi. Akılları sıra "Bu siperler 10 yılda bile sökülemez" diye övünüyorlardı. Hiç zorlanmadı Mehmetçik. Coşkun akan bir ırmağın önünde çöp kadar bile direnemediler. Birinci Barış Harekâtı'nda da, İkinci Barış Harekâtı'nda da en önlerdeydi Ali. Diğer Anadolu çocuklarıyla birlikte kahramanca savaştılar. Kısa sürede Kıbrıs'ın üçte birinden fazlası bizimdi.

17. 10.1975 tarihinde terhis oldu Ali. Savaş sona erince Kıbrıs Harekâtına katılan Gazilere Kıbrıs'a yerleşme hakkı tanındı. Ali de oraya yerleşmeyi tercih etti. Yıl 1976.

Yıllar yıllar geçti. Ali Kıbrıs'ta ev bark sahibi oldu, toruna torbaya karıştı..

"İsimsiz kahraman" derler ya, Ali Karadoğan da isimsiz kahramanlardan birisi aslında. Bizim köyün, Türkiye'mizin kahramanlarından biri..

Ali Abi ile Facebook'tan irtibata geçerek bu yazı için biraz malzeme almaya çalıştım. Ağzından laf alabilmek ne mümkün. Övünmeyi falan sevmiyor ki.. Söylediği "Geldik, savaştık, aldık.." O kadar. Tüm kahramanlarımızdan Allah razı olsun. Şehitlerimizin mekanı cennet olsun.

Suat Zobu

Esad mı Esed mi..? VAHŞİ Mİ..

Merak ediyordum farkı var mı diye..

Varmış.

Bizler önceleri Esad bilirdik. Sonra birdenbire Esed oluverdi. Zannediyorduk ki normal Esad ama hakaret etmek istiyorsan Esed diyeceksin. Aslında “esed” ve “es’ad” kelimelerinin birbiriyle hiç ilgisi yokmuş.

Esed, aslan anlamında bir kelime olup Elif, Sin, Dal harfleriyle yazılmış.

Es’ad ise en saadetli, en said (iyi) insan anlamına geliyormuş. Yazılışı da Elif, Sin, Ayn ve Dal harfleriyle imiş.

Dahası bu Esad’ın Soyadı Esad bile değilmiş aslında. 1927 yılına kadar VAHŞ’miş. VAHŞİ yani. 1927 yılında dedeleri değiştirmiş, Vahşi’yi Esad yapıvermişler.. Bakın, bakın şunların yaptığına bakın. VAHŞ olmuş ESAD, vahşi olmuş iyi insan. Vahşiyi bize Esad diye yutturmaya çalışıyorlarmış.

Bununla da kalmıyor iş. Babası var ya babası, hani Hafız olan, Hafız Esad; onun adı Kur’an Hafızı anlamında değilmiş meğerse.. “Muhafız”, “Asker” anlamına gelen Hafız’mış.

Anladınız mı işin iç yüzünü..? Ne dümenler döndüğünü..

Biz mi? Biz, yanlışlığa düşmüşüz yıllarca. Yıllarca kandırmışlar bizi..

Sen tut “iyi insan” de aslan gibi (!) adama. Olacak iş değil. Vahşi Aslan hem de..

Lütfen karıştırmayalım.. Esed’i Esad ile..

Esed, bildiğin Esed..

Suat Zobu

.

Hüsmen Aga 3

.

-- Hüsmen Aga sence ne olacak..?

-- A be ne olacağını tam bilemem ama ben şunu bilir şunu sülerim:

"Ayatın geri alma tuşu yoktur be ya.."

O kadar..!

SZ

.

BİR ADET MALLIK HİKAYESİ

Tam lambalara yaklaşırken kırmızı yandı. Orta şeritte seyreden malın teki ışıkları göremeyecek şekilde biraz daha ileride durdu. Bu arada elinde baston olan kör birisi kırmızı yandığını hissetmiş olacak ki karşıdan karşıya geçmeye başladı. Kör adam rahat geçsin diye ben daha geride durdum.

Orta şeritteki mal sanırım ışıkları görmek istedi ki geri geri gelmeye başladı. Kör adamda onun tam arkasına geldi bu arada. Mal geliyor, arabanın arkasındaki kör garibimin bir şeyden haberi yok ilerliyor. Hiç ummadığı yönden arabanın altında kalacak. Kornaya dokunduk birkaç araba birden. Kör de durdu mal da. Sonra kör yürüdü karşıya geçti.

Işıқта durduğumuzda ışıkları göreceğ şekilde biraz geride duralım lütfen. Ve herşeyden önemlisi sağımıza solumuza, önümüze arkamıza biraz dikkat edelim.

Mal mı, tipini tarif etmeme gerek var mı?

Kısaca mal işte.

SZ

Sevdiklerinizle birlikte geçireceğiniz nice güzel, mutlu bayramlar dilerim.

İssiz Adaya Düşseniz..

Yarışma programındaki yarışmacıya sunucu sordu “İssiz bir adaya düşseniz yanınıza alacağınız üç şey nedir?”

Cevaba bakın “Takılarım, cep telefonum, makyaj malzemem”

Sunucu tekrar ıssız ada vurgusu yaptı cevap aynı dedi yarışmacı.

**

Bayramın ikinci günü gittiğimiz 5 günlük bayram tatilinde ıssız adaya düşmedik ama küçük oğlumun tercihi sayesinde televizyonsuz odaya düştük. Ben bolca kitap okudum, bizimkiler telefonla uğraştılar.

Ne falanca şuradan geldi şuraya gitti, ne de filanca şunu dedi bunu söyledi vardı. Bir iki defa arabanın radyosundan çıkacak oldu bu tür haberler, anında istasyon değiştirdik. Kafamız öyle dinçti ki..

İzmir Foça’dan İskenderun’a kadar olan sahil boyunca iki yeri görmemiştım; Silifke-Gazipaşa arası ile Kemer-Marmaris arasını. Kaş-Kalkan-Fethiye’yi bu yıl görmüş oldum. Kalkan; o kadar sessiz, sakın ki.. Kafa dinlemeye birebir. Bir de naçizane tavsiyem bulunduğunuz ortamda televizyon olmasın. Keşke telefon da olmasa..

Ben ıssız adaya düşsem yanıma bir bıçak, ateş yakacak bir şey ve eşimi alırdım.

Yaşasın huzur, yaşasın sessizlik..

Sevgiyle..

Suat Zobu

Türkiye'ye Hoşgeldiniz

Hayatta neler oluyor neler. İnsanlar hinoğlu hin olmuş da bizim haberimiz yok. Milyon çeşit hinlikle karşılaşılabirsiniz. Bunlardan bir tanesi bana ilginç geldi de paylaşmak istedim..

Ege ve Akdeniz sahilinde yada sınıra yakın bölgelerde iseniz cep telefonunuz en yakındaki en güçlü sinyal gönderen baz istasyonuna geçiveriyor. Bu sizin elinizde olan bir şey değil, sistemden kaynaklı. Bir bakıyorsunuz telefonunuza bir mesaj gelmiş "Sayın müşterimiz Türkiye'ye hoşgeldiniz. Umarız yurtdışı hizmetlerimizden memnun kalmışsınızdır.."

Allah Allah ben yurt dışına çıkmadım ki..!

Çıktın kardeşim bal gibi çıktın, bak telefonuna mesaj bile geldi Türkiye'ye hoş geldin diye..

İnsanlar cin olmuşta adam çarpıyor haberimiz yok. Meğerse ne yapıyorlarmış biliyor musunuz..?

Özellikle Yunanistan.

Bizim sınırlarımıza yakın baz istasyonlarını bilerek güçlü tutuyormuş. Türk insanının kullandığı cep telefonlarının sinyallerini kapıp kendi istasyonlarından servis yapıyorlarmış ve Türkcell, Avea gibi Türk operatörlerinden komisyon alıyorlarmış. Ohh ne güzel bedavadan para.

Bu komisyonlar bize yansıyor mu yansımıyor mu bilmiyorum ama operatörden de çıksa sonuçta bizim paramız, Türkiye'nin parası. Yazık.

Operatörler farkında değilse veya bile bile lades diyorlarsa daha da yazık. Resmen enayi yerine konulup söğüşlenmek değil mi..? Ulan öyle olmaz böyle olur deyip daha güçlüsünü yap..

Adamlar baklavamızdan dönerimize kadar pek çok şeye sahip çıktılar. Bizim birçok ürünümüzü alıp kendi ürünleriymiş gibi pazarlıyorlarmış.

Vaziyeti çaktırmadan adalarımıza el koyuyorlar. Ada deyip geçmeyin, karasuları çizgisinden dolayı bir ada kendisinin kaç katı yer kaplıyor. (Resimdeki krokiden daha iyi anlaşılacaktır.)

Kim Bilir bizim bilmediğimiz başka neler var neler.

Uyanık olmak lazım vesselam.

Suat Zobu

-YAZISIZ-

anlayana..

LOZAN ANTLAŞMASI'NIN GİZLİ MADDELERİ

Baştan belirtmekte yarar var; yazının uzunluğu gözünüzü korkutmasın (36 Sayfa). “ * * * * * ” kısmına kadar Lozan Antlaşması kısaltılmış haliyle alınmıştır (5 sayfa).

Bu güne kadar Lozan Antlaşması ile ilgili yazılarda Antlaşmayı ana başlıklar halinde gördük. 11 Maddeden oluştuğu söyleniyor ama işin garibi 54. Maddeden de bahsediliyor.

Lozan Antlaşmasında bahsedilen 11 ana başlığın haricinde söyledikleri gibi gerçekten bizim bilmediğimiz gizli maddeler mi var?

Yoksa bir deli kuyuya bir taş atmış da kırk akıllının çıkaramadığı bir durum mu var..?
Sorunun cevabı Lozan Antlaşması metninin içinde olmalı.

Lozan Antlaşması metninin tamamını aşağıda “ * * * * * ” işaretinden sonra bulacaksınız. Benim konuyla ilgili son düşüncem de o metnin en altında olacak.

Merak eden varsa Lozan Antlaşması'nın tümünü okuyarak "GİZLİ MADDE" var mı yok mu anlayabilirsiniz. BEN SÖYLÜYORUM GİZLİ MADDE FALAN YOK..

Nasrettin Hocaya sormuşlar “Dünyanın ortası neresi” diye, O da “Eşeğimin sağ ön ayağının olduğu yer, inanmazsanız ölçün” demiş.

Dünyanın merkezini ölçmek çok zor ama Antlaşmada gizli madde olup olmadığını anlamak için metnin tümünü okumak o kadar zor değil.

**

Hepimiz biliriz. Bir şey alıp sattığımızda karşılıklı antlaşmalar yaparız. Mesela bir araba alım satımında, bir ev kiralanmasında bazı belgeler imzalarız. Bu belgelerin gizlisi saklısı, gizli maddeleri falan yoktur. Ek bir protokolü varsa o da sözleşmeye atıfta bulunarak şu tarihli sözleşmenin ekidir diye belirtiriz. Sözleşmede de EK 1, EK 2 şeklinde varsa eklerden bahsederiz.

Kaldı ki uluslararası bir antlaşma söz konusu olunca, bunun daha kapsamlı bir belge olması gerekmez mi? Üstelik bu belge 11 ülke temsilcisi tarafından imzalanıyorsa.. Bu belgede gizli maddeler olsaydı 100 yıla yakın bir zamanın geçmiş olduğu süreçte her şey ortaya çıkardı. Gizli madde, ek protokol olsaydı ana metinde bundan bahsedilirdi. Lozan görüşmeleri aylarca sürmüş, imza da dahil her aşamada pek çok kişi katılmış. Bu güne kadar bu kişilerden hiç kimse çıkıp da bu antlaşmanın gizli maddeleri vardır dememiş.

Lozan Antlaşması 24 Temmuz 1923 tarihinde antlaşmanın muhatabı kabul edilen 11 ülke tarafından imzalanmış, 6 Ağustos 1924 tarihinde de yürürlüğe girmiştir.

Diyorlar ki: “Amerika bu antlaşmayı kabul etmemiş ve imzalamamıştır. Bu nedenle bu antlaşma geçersizdir. Amerika kabul etmediğinden bu antlaşma 2023 te yeniden görüşülecek ve değiştirilecek” deniliyor. Amerika bu antlaşmanın o tarihteki muhatabı değildir o nedenle antlaşmada yoktur. Bu kadar..

Aynen alakaları olmadığı için Uganda'nın, Zimbabve'nin, Moğolistan'ın, Şili'nin vs pek çok ülkenin de imzası olmadığı gibi.. Aman dikkat: Onlar da bizim imzamız yok diye bu antlaşmayı iptal ettirebilirler..!

Aman haa..

LOZAN ANTLAŞMASI (Kısaltılmış halde)

Lozan Antlaşması (veya yapıldığı dönem Türkçesi ile Lozan Sulh Muahedenamesi), 24 Temmuz 1923 tarihinde İsviçre'nin Lozan şehrinde, Türkiye Büyük Millet Meclisi temsilcileriyle Birleşik Krallık, Fransa, İtalya, Japonya, Yunanistan, Romanya, Bulgaristan, Portekiz, Belçika ve Yugoslavya temsilcileri tarafından, Lemman Gölü kıyısındaki Beau-Rivage Palace'ta imzalanmış barış antlaşması. 6 Ağustos 1924 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

Görüşülen Konular Ve Alınan Kararlar

Türkiye-Suriye Sınırı: Fransızlarla imzalanan Ankara Antlaşması'nda çizilen sınırlar kabul edilmiştir.

Irak Sınırı: Musul üzerinde antlaşma sağlanamadığı için, bu konuda İngiltere ve Türkiye Hükûmeti kendi aralarında görüşüp anlaşacaklardı.

Türk-Yunan Sınırı: Mudanya Ateşkes Antlaşması'nda belirlenen şekilde kabul edildi. Meriç Nehri'nin batısındaki Karaağaç istasyonu ve Bosnaköy Yunanistan'ın Batı Anadolu'da yaptığı tahribata karşılık, savaş tazminatı olarak Türkiye'ye verildi.

Adalar: Gökçeada ile Bozcaada özerk bir yönetime tabi tutulmak şartıyla (Türkiye antlaşmanın bu maddesini uygulamadı) Türkiye'de, diğer Ege Adaları İtalya'ya kaldı. İtalya'nın Türk sınırına yakın adaları silahsızlandırması kararlaştırıldı. Sevr Antlaşmasıyla Oniki Ada İtalya'ya diğer adalar Yunanistan'a bırakılmıştı. Oniki Ada ve Rodos 1945 yılında müttefiklerin eline geçti ve Nisan 1947'de resmen Yunanistan'a teslim edildi.

Türkiye-İran Sınırı: Osmanlı İmparatorluğu ile Safevî Devleti arasında 17 Mayıs 1639'da imzalanan Kasr-ı Şirin Antlaşması'na göre belirlenmiştir.

Kapitülasyonlar: Tamamı kaldırıldı.

Azınlıklar: Lozan Barış Antlaşması'nda azınlık, Müslüman olmayanlar olarak belirlenmiştir. Tüm azınlıklar Türk uyruklu kabul edildi ve hiçbir şekilde ayrıcalık tanınmayacağı belirtildi. Antlaşmanın 40. maddesinde şu hüküm yer almıştır: "Müslüman olmayan azınlıklara mensup Türk uyruklu, hem hukuk bakımından hem de uygulamada, öteki Türk uyrukluyla aynı işlemlerden ve aynı güvencelerden yararlanacaklardır. Özellikle, giderlerini kendileri ödemek üzere, her türlü hayır kurumlarıyla, dinsel ve sosyal kurumlar, her türlü okullar ve buna benzer öğretim ve eğitim kurumları kurmak, yönetmek ve denetlemek ve buralarda kendi dillerini serbestçe kullanmak ve dinsel ayinlerini serbestçe yapma konularında eşit hakka sahip olacaklardır." [6] Batı Trakya'daki Türklerle, İstanbul'daki Rumlar dışında, Anadolu ve Doğu Trakya'daki Rumlar ile Yunanistan'daki Türklerin mübadele edilmeleri kararlaştırıldı.

Savaş tazminatları: İtilaf Devletleri, I. Dünya Savaşı nedeniyle istedikleri savaş tazminatlarından vazgeçtiler. Sadece Yunanistan savaş tazminatı olarak Karaağaç bölgesini verdi.

Osmanlı'nın borçları: Osmanlı borçları, Osmanlı İmparatorluğu'ndan ayrılan devletler arasında paylaştırıldı. Türkiye'ye düşen bölümün taksitlendirme ile Fransız frangı olarak ödenmesine karar verildi. Düyun-u Umumiye idare heyetinde bulunan yenik Alman İmparatorluğu ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu devletlerinin temsilcileri idare kurulundan çıkartılmış ve kurumun faaliyeti devam ettirilerek antlaşmayla birlikte yeni görevler verilmiştir. (Lozan Barış Antlaşması madde 45,46,47...55, 56).

Boğazlar: Boğazlar, görüşmeler boyunca üzerinde en çok tartışılan konudur. Sonunda geçici bir çözüm getirilmiştir. Buna göre askeri olmayan gemi ve uçaklar barış zamanında boğazlardan geçebilecekti. Boğazların her iki yakası askersizleştirilip, geçişi sağlamak amacıyla başkanı Türk olan uluslararası bir kurul oluşturuldu ve bu düzenlemelerin Milletler Cemiyeti'nin güvencesi altında sürdürülmesine karar verildi. Böylece Boğazlar bölgesine Türk askerlerinin girişi yasaklandı. Bu hüküm, 1936 yılında imzalanan Montrö Boğazlar Sözleşmesi ile değiştirilmiştir. [7] Yabancı okullar: Eğitimlerine Türkiye'nin koyacağı kanunlar doğrultusunda devam etmesi kararlaştırıldı.

Patrikhaneler: Dünya Ortodokslarının dini lideri durumundaki patrikhanenin siyasi yetkilerinden arındırılarak İstanbul'da kalmasına izin verildi.

Bu antlaşmada Savaşın suçlusunu olarak Yunanistan belirlenmiştir. Türkiye Cumhuriyeti Boğazlar konusunda taviz vermemiştir.

Lozan Antlaşmasının Lehimize Olan Maddeleri Nelerdir?

- Kapitülasyonların kaldırılmış olmasıyla, ekonomik bağımsızlığın önü açılmıştır.
- Türkiye Cumhuriyeti hiç bir devlete savaş tazminatı ödemek durumunda kalmamıştır.
- Türkiye Cumhuriyeti içerisindeki azınlıklar Müslüman olmayanlar olarak belirlenmiş, azınlıkların tamamı Türk uyruklu kabul edilmiştir. Azınlıklara hiç bir şekilde ayrıcalık tanınmamıştır. Batı Trakya'da yaşayan Türklerle, İstanbul'da yaşayan Rumlar haricinde olan, Anadolu ve Doğu Trakya'da yaşayan Rumlarla, Yunanistan'da yaşayan Türklerin mübadele edilmesi kararlaştırılmıştır.
- İstanbul'u işgal eden İtilaf devletlerinin burayı boşaltmasına karar verilmiştir.
- Bu antlaşmada aleyhimize çözülen Boğazlar ve Hatay sorunları 1936 ve 1939 yıllarında Misak-ı Millîye uygun şekilde sonuçlandırılmıştır.

Lozan Antlaşmasının Aleyhimize Olan Maddeleri Nelerdir?

- Batı Trakya'da ki Türk Yunan sınırı Mudanya Antlaşmasına göre belirlenmiştir.
- Bozcaada ve Gökçeada özerk bir yönetimle Türkiye'de bırakılmış, diğer adalar İtalya'ya verilmiştir. Türk sınırına yakın olan adaların silahsızlandırılmasına karar verilmiştir. Bu on iki ada 1945 senesinde müttefiklere, 1947 senesinde Yunanistan'a verilmiştir. Kaybettiğimiz on iki adayı bir daha geri alamadık.
- Ortodoksların dini lideri olan patrikhanenin İstanbul'dan taşınmasına izin verilmemiştir. Sadece siyasi yetkilerinin alınması kabul edilmiştir. Yabancı okullarda Türkiye Cumhuriyetinin kanunları ile eğitime devam edecekti.
- Osmanlı devletinin borçları, buradan ayrılmış olan devletler arasında paylaştırılmış, Türkiye Cumhuriyetine düşen kısmı Fransız Frangı ile taksitlendirilmiştir.

Nedense Lozan'ın 100 yıllık olması gerektiğini düşleyenler var. Bu "100 yıllık" masalını uydurmakla neyi hayal ediyorlar acaba? Diyelim ki bu antlaşma gerçekten 100 yıllık ve 2023 yılında da bitecek. Bizim dünyada yerimiz olmayacak mı? Sevr Antlaşması'na mı dönülecek. Yedi Düvel birleşip Türkiye'yi yağma etmeye mi gelecek..? Biz de buyurun buyurun hepsi sizin olsun mu diyeceğiz..? Türk Milleti'nin yeniden Kurtuluş Savaşı yapamayacağını mı sanıyorlar..? Ülkemizi Sivas'a kadar Ermenistan'a, Polatlı'ya kadar Yunanistan'a mı vereceğiz.. 2,5 milyon nüfuslu Ermenistan gelecek 15 milyon insanın yaşadığı Doğu Anadolu Bölgemizi işgal edecek öyle mi..? Yunanistan da Türkiye'nin yarısından fazla nüfusa sahip yerlerini ha..!

İtalyanlar Güneybatı Anadolu'yu, Fransızlar Adana, Antep, Urfa'yı mı işgal edecek..?

Böyle bir durum kibarcasını söyleyim "yürek" istemez mi..?

* * * * *

LOZAN ANTLAŞMASI TAM METİN

BÖLÜM : I

SİYASAL HÜKÜMLER

Madde I — İşbu Andlaşmanın yürürlüğe konulması gününden başlayarak, bir yandan Britanya İmparatorluğu, Fransa, İtalya, Japonya, Yunanistan, Romanya, Sırp -Hırvat – Sloven Devletleri ve öte yandan Türkiye ve onların uyrukları arasında barış durumu kesinlikle yeniden kurulmuş olacaktır.

Taraflar arasında resmi ilişkiler kurulacak ve onların toprakları üzerinde diplomasi ve konsolosluk memurları, yapılacak özel anlaşmalar bozulmaksızın, devletler hukukunun genel ilkeleriyle belirlenmiş haklara sahip olacaklardır.

KESİM : I

1. TOPRAKLARA İLİŞKİN HÜKÜMLER :

Madde 2 — Karadeniz'den Akdeniz'e dek Türkiye'nin sınırı aşağıdaki biçimde saptanmıştır. (Ekli bir numaralı haritaya bakılması) :

Birincisi - Bulgaristan ile :

Rezvaya ağızından Türkiye, Bulgaristan ve Yunanistan sınırlarının Meriç üzerinde kesiştiği noktaya dek; Bulgaristan'ın bugün çizilmiş olduğu biçimde güney sınırı;

İkincisi - Yunanistan ile :

Oradan Arda ve Meriç ırmaklarının birleştiği noktaya dek;

Meriç yatağı;

Oradan Arda kaynağına doğru bu ırmak üzerinde ve Çörek -Koyun hemen çevresinde olmak üzere, toprak üzerinde belirlenecek bir noktaya dek;

Arda yatağı :

Oradan güney - doğu doğrultusunda Bosna Köyün bir kilometre yukarısında Meriç üzerindeki bir noktaya dek; Bosna Köyünü Türkiye'de bırakan belirgin ölçüde düz bir çizgi. Çörek köyü, beşinci Maddede anılan Komisyonca halkın çoğunluğunun Türk ya da Rum olarak belirlenmesine göre, Türkiye'ye, ya da Yunanistan'a verilecektir. 11 Ekim 1922 gününden sonra bu Köye göç etmiş olan halk bu konuda hesaba katılmayacaktır.

-4-

Oradan Adalar Denizine dek;

Meriç yatağı :

Madde 3 — Karadeniz'den İran sınırına dek Türkiye'nin sınırı aşağıdaki biçimde saptanmıştır.

Birincisi - Suriye ile;

20 Ekim 1921 günü yapılan Fransa - Türkiye Andlaşmasının 8. Maddesinde tanımlanmış sınır.

İkincisi - Irak ile :

Türkiye ile Irak arasındaki sınır dokuz ay içinde Türkiye ile Büyük Britanya arasında dostça belirlenecektir.

Sınır çizgisi konusunda alınacak karara değin, Türkiye ve Britanya Hükümetleri kesin geleceği bu karara bağlı toprakların bugünkü durumunda herhangi bir değişiklik ortaya koyacak nitelikte askersel ya da başka türlü hiç bir eylemde bulunmamayı karşılıklı olarak yükümlenirler.

Madde 4 — İşbu Andlaşmada anılan sınırlar, bu Andlaşmaya bağlı 1/1000.000 ölçeğindeki haritalar üzerinde çizilmiştir. Andlaşma metni ile haritalar arasında aykırılık ortaya çıkarsa Andlaşma metni geçerli olacaktır.

Madde 5 — İkinci Maddenin ikinci fıkrasında yazılı sınırı topraklar üzerinde çizmekle bir Sınır Çizim Komisyonu görevlendirilecektir. Bu Komisyon, her Devlet için birer yetkili temsilci olmak üzere, Yunanistan ve Türkiye yetkili temsilcileri ile, bu hükümetlerce bir üçüncü Devletin uyrukları içinden, seçilecek bir Başkandan oluşacaktır.

Söz konusu Komisyon yönetsel sınırları ve yerel ekonomik çıkarları, olanak bulunduğu ölçüde, gözönünde tutarak, işbu Andlaşmadaki tanımları en, yakından izlemeğe her durumda çaba gösterecektir.

Komisyonun kararları oy çoğunluğu ile alınacak ve bu kararlar ilgili taraflar için uyulması zorunlu olacaktır.

Komisyonun harcamaları ilgili Taraflarca eşit biçimde karşılanacaktır.

Madde 6 — Bir ırmak ya da akarsuyun, kıyılarıyla değil de, yatağı ile belirlenen sınıra gelince, işbu Andlaşmanın tanımlarında kullanılan (Cours) yatak veya (Chenal) kanal terimleri, bir yandan, ulaşımaya uygun, olmayan ırmaklarda su yatağının ya da başlıca kolunun, öte yandan gidiş gelişine uygun, olan ırmaklarda başlıca ulaşım kanalının orta çizgisi anlamına gelir.

Bununla birlikte, yatak ya da kanalın olası değişmelerinde, sınır çizgisinin, yukarıda belirtilen biçimdeki çizgiyi mi izleyeceğine, yoksa anılan, yatak ya da kanalın işbu Andlaşmanın, yürürlüğe konulduğu andaki durumuna göre kesinlikle mi belirleneceğine karar vermeğe Sınır Çizim Komisyonu yetkili olacaktır.

İşbu Andlaşmada tersine bir hüküm olmadıkça, deniz sınırları kıyidan üç milden aşağı uzaklıktaki ada ve adacıkları kapsar.

Madde 7 — İlgili Devletler Sınır Çizim Komisyonuna görevi için gerekli her türlü belgeleri, özellikle bugünkü ve eski sınırın çizilmesine ilişkin tutanakların onaylı örneklerini, eldeki büyük ölçekli tüm haritaları, uzaklıklara ilişkin bilgileri, düzenlenip yayınlanmamış uzaklık haritalarını ve sınır boyundaki ırmakların yatak değiştirilmesi konusundaki bilgileri vermeyi yükümlenirler. Türk makamlarının elinde bulunan haritalar, uzaklığa ilişkin bilgiler ve hatta yayınlanmamış haritalar, işbu Andlaşma yürürlüğe konulur konulmaz, en kısa süre içinde Komisyon Başkanına İstanbul'da verilecektir.

Bundan başka, ilgili Devletler Komisyona tüm belgelerin, özellikle plânlar ve kadastroların, tapu defterlerinin verilmesi ve anılan Komisyonun, isteği üzerine, mal ve topraklara ve ekonomik durumlara ilişkin tüm bilgilerin ve yararlı başkaca bilgilerin sunulması için, yerel makamlara yönerge vermeği yükümlenirler.

Madde 8 — İlgili Devletler Sınır Çizim Komisyonuna, görevlerinin yerine getirilmesi için gerekli ulaştırma, ev, iş kolu ve gereçlere (direkler, sınır işaretleri) ilişkin yardımı gerek doğrudan doğruya, gerek yerel makamlar aracılığı ile yapmayı yükümlenirler.

Özellikle Türkiye Hükümeti, gerektiğinde, görevini yapabilmesi için Sınır Çizim Komisyonuna yardım etmeği, yetenekli teknik personeli vermeyi yükümlenir.

Madde 9 — İlgili Devletler Komisyonca konulmuş olan nirengi noktalarını, işaretlerini, direk ya da sınır işaretlerini korumağı yükümlenirler. :

Madde 10 — Sınır işaretleri birbirinden gözle görülebilecek uzaklıklara yerleştirilecektir.

Bunlara numara konulacak, buldukları yerler ve numaraları bir harita üzerinde belirtilecektir.

Madde 11 — Sınırlamaya ilişkin kesin tutanaklar ve ek haritaları ile belgelerin asılları üç örnek olarak düzenlenecektir. Bunlardan ikisi ortak sınıra sahip devletler hükümetlerine verilecek ve üçüncü örneği ise, işbu Andlaşmayı imza eden devletlere onaylanmış birer örneğini sunacak olan, Fransa Cumhuriyeti Hükümetine gönderilecektir.

Madde 12 — İmroz ve Bozca Adaları ile Tavşan Adaları dışında, Doğu Akdeniz Adaları ve özellikle Limni, Semendirek, Midilli, Sakız, Sisam ve Nikarya Adaları üzerinde Yunan egemenliğine ilişkin 17/30 Mayıs 1913 günlü Londra Andlaşmasının beşinci ve 1/14 Kasım 1913 günkü Atina Andlaşmasının on beşinci Maddeleri hükümleri uyarınca 13 Şubat 1914 günkü Londra Konferansında alınıp 13 Şubat 1914 günü Yunan Hükümetine bildirilen karar, işbu Andlaşmanın İtalya'nın egemenliği altına konulan ve on beşinci Maddede yazılı olan Adalara ilişkin hükümleri saklı kalmak koşulu ile doğrulanmıştır. Asya kıyısından üç milden az uzaklıkta bulunan Adalar, işbu Andlaşmada tersine hüküm olmadıkça, Türkiye egemenliği altında kalacaktır.

Madde 13 — Barışın korunmasını sağlamak amacı ile, Yunan Hükümeti, Midilli, Sakız, Sisam ve Nikarya Adalarında aşağıdaki önlemlere saygı göstermeği yükümlenirler :

Birincisi : Bu Adalarda hiçbir deniz üssü ve hiçbir istihkâm kurulmayacaktır.

İkincisi : Yunan, savaş uçakları ve öteki hava araçlarının Ana-dolu kıyısındaki topraklar üzerinde uçması yasaklanacaktır.

Buna karşılık, Türkiye Hükümeti de savaş uçaklarının ve öteki hava araçlarının sözü geçen Adalar üzerinde uçmasını yasaklayacaktır.

Üçüncüsü : Söz konusu Adalarda Yunan, Silâhlı Kuvvetleri, silâh altına alınıp yerinde eğitilebilecek olan normal askersel birlikle ve, tüm Yunanistan topraklarındaki jandarma ve polis sayısı ile orantılı olacak, bir jandarma ve polis örgütü ile sınırlı kalacaktır.

Madde 14 — Türkiye egemenliği altında kalan İmroz ve Bozca Adaları, yerel yönetim ve kişi ve malların korunması konusunda, yerli elemanlardan oluşan ve müslüman olmayan yerli halka her bakımdan güven verici özel bir yerel yönetimden yararlanacaktır. Bu Adalarda güvenlik ve düzen, yukarıda sözügeçen yerel yönetim eliyle yerli halk arasından toplanan ve yerel yönetimin emrinde bulunan bir polis tarafından sağlanacaktır.

Rum ve Türk nüfus mübadelesine ilişkin olarak Yunanistan ile Türkiye arasında yapılmış ya da yapılacak bağitlar İmroz ve Bozca Adaları halkına uygulanmayacaktır.

Madde 15 — Türkiye aşağıda sayılan Adalar üzerindeki tüm hak ve senetlerinden İtalya yararına vazgeçer : Bugün İtalya'nın işgali altında bulunan Astampalya (Astropalia), Kodoş

(Rhodes), Kalki (Calki), Skarpanto, Kazos (Casso), Piskopis (Tilos), Misiros (Misyros), Kalimnos (Kalymnos), Lcros, Patmos, Lipsos (Lipso), Sombeki (Simi) ve İstanköy (Koş)

Adaları ile bunlara bağlı olan adacıklar ve Meis (catellorizo) Adası (2 numaralı haritaya bakılması).

Madde 16 — Türkiye işbu Andlaşmada belirlenen sınırları dışındaki tüm topraklar ile bu topraklardan olup gene bu Andlaşma ile üzerinde kendi egemenlik hakkı tanınmış bulunanlar dışındaki Adalarda —ki bu toprak ve Adaların geleceği ilgililerce saptanmış ya da saptanacaktır- her ne nitelikte olursa olsun, sahip olduğu tüm hak ve senetlerden vazgeçtiğini açıklar.

İşbu Maddenin hükümleri komşuluk nedeniyle Türkiye ile ortak sınırı bulunan ülkeler arasında kararlaştırılmış ya da kararlaştırılacak olan özel hükümleri bozamaz.

Madde 17 — Türkiye'nin Mısır ve Sudan üzerindeki tüm hukuk ve senetlerinden vazgeçmesine ilişkin hüküm 5 Kasım 1914 gününden başlayarak geçerlidir.

Madde 18 — Mısır'dan alınan vergi karşılık gösterilerek sağlanan Osmanlı istikrazlarına, yani 1855, 1891, 1894 istikrazlarına ilişkin tüm bağlantı ve yükümlerden Türkiye aklanmıştır.

İşbu üç istikraz taksitleri için. Mısır'ın yaptığı yıllık ödemeler bugün Mısır Borçları taksitlerinin bir parçasını

oluşturduğundan, Mısır Osmanlı Genel Borçlarına ilişkin öteki tüm yükümlerden aklanmıştır.

Madde 19 — Mısır Devletinin tanınmasından doğan sorunlar, ilgili devletler arasında saplanacak koşullara göre sonradan kararlaştırılacak hükümlerle çözümlenecek ve Türkiye'den ayrılan topraklara ilişkin, olan Andlaşma hükümleri Mısır Devletine uygulanmayacaktır.

Madde 20 — Türkiye, Britanya Hükümetince Kıbrıs'ın 5 Kasım 1914'te açıklanan ilhakını tanıdığını bildirir.

Madde 21 — 5 Kasım 1914 tarihinde Kıbrıs Adasında yerleşmiş olan Türk uyrukları, yerel yasanın belirlediği koşullara göre, İngiltere uyrukluğuna geçecek ve böylece Türk uyrukluğunu yitireceklerdir. Bununla birlikte, bu Türkler, isterlerse, bu Andlaşmanın yürürlüğe konulmasından bağlayarak iki yıllık bir süre içinde, Türk uyrukluğunu seçebileceklerdir. Bu durumda, seçme haklarını kullandıkları günü izleyen on iki ay içinde Kıbrıs Adasından ayrılmak zorunda kalacaklardır.

İşbu Andlaşmanın yürürlüğe konulması günü Kıbrıs Adasında yerleşmiş bulunup da, yerel yasanın belirlediği koşullara uyularak yapılan işlem üzerine, o gün İngiltere uyrukluğunu edinmiş ya da edinmek üzere bulunmuş olan Türk uyrukları da bu nedenle Türk uyrukluğunu yitireceklerdir.

Şurası da kararlaştırılmıştır ki, Kıbrıs Hükümeti, Türkiye Hükümetinin izni olmaksızın Türk uyrukluğundan başka bir uyrukluğa edinmiş olan kimselere İngiltere uyrukluğunu tanımayı reddetmek yetkisine sahip olacaktır.

Madde 22 — Türkiye, 27. Maddenin genel hükümlerini bozmamak koşulu ile, 18 Ekim 1912 günlü Lozan Andlaşması ve ona ilişkin Bağlıtlar gereğince, her ne nitelikte olursa olsun, Trablusgarp (Libya) üzerinde sahip olmuş bulunduğu tüm hak ve ayrıcalıkların kesinlikle kaldırılmış olmasını tanıdığını açıklar.

2. ÖZEL HÜKÜMLER

Madde 23 — Bağlıtlı Yüksek Taraflar, Boğazlar Rejimine ilişkin bugün yapılmış Sözleşmede açıklandığı üzere, Çanakkale Boğazında, Marmara Denizinde ve Karadeniz Boğazında denizden ve havadan, gerek barış, gerek savaş zamanlarında özgürce geçiş ve gidiş - geliş ilkesini kabul ve açıklama konusunda anlaşmışlardır. Bu Sözleşme, buradaki Yüksek Bağlıtlı Taraflar için, işbu Andlaşmada yazılmış olsa idi onun sahip olacağı güç ve değer tıpkısına sahip olacaktır.

Madde 24 — İşbu Andlaşmanın 2. Maddesinde belirtilen sınırın rejimine ilişkin olarak bugün yapılan özel Sözleşme, onun Bağlıtlı Yüksek Tarafları için, bu Andlaşmadaki güç ve değer tıpkısına sahip olacaktır.

Madde 25 — Türkiye kendisi ile yanyana savaşmış Devletler ile öteki bağlıtlı Devletler arasında yapılan Barış Andlaşmaları ve ona ek Sözleşmelerin geçerliğini tanıdığı ve eski Almanya İmparatorluğu, Avusturya, Macaristan ve Bulgaristan toprakları ile ilgili olarak alınmış ya da alınacak kararları kabul etmeği ve böylece belirlenecek sınırları içindeki yeni Devletleri tanıdığı yükümlenir.

Madde 26 — Türkiye şimdiden Almanya'nın, Avusturya'nın, Bulgaristan'ın, Yunanistan'ın, Macaristan'ın, Polonya'nın, Romanya'nın, Sırp - Hırvat - Sloven Devleti ve Çek - Slovakya Devletinin sınırlarını, işbu sınırların 25. Maddede anılan Andlaşmalar ya da ek tüm Sözleşmelerle saptanmış ya da saptanacağı biçimde tanıdığını ve kabul ettiğini açıklar.

Madde 27 — Türkiye Hükümeti ya da Türkiye makamlarınca, Türkiye toprakları dışımla, işbu Andlaşmayı imzalayan öteki Devletlerin egemenliği altında ya da koruyuculuğunda bulunan toprakların yurttaşları ile Türkiye'den ayrılan toprakların yurttaşları üzerinde siyasal, yasama ya da yönetsel konularda, her ne nedenle olursa olsun, hiçbir yetki ya da yargı hakkı kullanılmayacaktır.

Şurası da kararlaştırılmıştır ki, İslam dini makamlarının dinsel yetkilerine bir zarar gelmemektedir.

Madde 28 — Bağlıtlı Yüksek Taraflar Türkiye'de Kapitülasyonların tümü ile kaldırılmasını, her biri kendisi ile ilgili olarak, kabul ettiklerini açıklarlar.

Madde 29 — Fransız uyruklu Faslılar ve Tunuslular Türkiye'de öteki Fransız uyruklarına uygulanan rejimin, her bakımdan tıpkısına bağlı olacaklardır.

Trablusgarp ve Bingazi halkı Türkiye'de öteki İtalyan, uyruklarına uygulanan rejimin her bakımdan tıpkısına bağlı olacaktır.

Bu Madde, kökeni Tunuslu, Trablusgarplı ve Faslı olupta Türkiye'de yerleşmiş bulunanların uyrukluğunda bir hüküm ortaya koymaz

Karşılık olarak, Türk uyrukları da, 1. ve 2. Fıkra hükümlerinden yararlanan halkın yaşadığı ülkelerde, Fransa ve İtalya'daki rejimlerin, tıpkısından yararlanacaklardır.

Birinci Fıkradaki hükümlerden halkı yararlanan ülkelere gelen ya da bu ülkelere yollanan inalların Türkiye'de bağlı olacağı rejim ile buna karşılık Türkiye'den gelen ya da Türkiye'ye yollanan malların söz konusu ülkelere bağlı olacağı rejim Fransa Hükümeti ile Türkiye Hükümeti arasında bir anlaşma ile belirlenecektir.

KESİM : II

UYRUKLUK

Madde 30 — İşbu Andlaşma hükümleri uyarınca Türkiye'den ayrılan topraklarda yerleşmiş Türk uyrukları kendiliğinden ve yerel yasaların koşulları içinde bu toprakların geçtiği Devletin uyruğu olacaklardır,

Madde 31 — 18 yaşını geçmiş olup da 30. Madde hükümleri uyarınca Türk uyrukluğunu yitiren ve kendiliğinden yeni bir uyrukluğa kazanan kişiler, işbu Andlaşma yürürlüğe konulduğu günden başlayarak, iki yıllık süre içinde Türk uyrukluğunu seçmek hakkına sahip olacaktır.

Madde 32 — İşbu Andlaşma gereğince Türkiye'den ayrılan topraklarda yerleşmiş ve bu topraklardaki halkın çoğunluğundan soy bakımından ayrı olan 18 yaşını geçmiş kişiler, bu Andlaşmanın yürürlüğe konulması gününden başlayarak iki yıllık süre içinde, halkının çoğunluğu kendi soyundan olan Devletlerden birinin uyrukluğunu, o Devletin izni koşulu ile, seçebileceklerdir.

Madde 33 — 31 ve 32. Maddeler hükümleri gereğince seçme haklarını kullanan kişiler bunu izleyen 12 ay içinde konutlarını seçme hakları lehine kullandıkları devlet topraklarına geçirmek zorundadırlar.

Bu kişiler, seçme haklarını kullanmadan önce oturdukları öteki eviçtin, topraklarında sahip oldukları taşınmaz malları elde tutmakta serbest olacaklardır.

Bu kişiler her tür taşınır mallarını birlikte götürebileceklerdir, undan dolayı kendilerine ne çıkarma, ne sokma için hiç bir harç ya da resim yüklenmeyecektir.

Madde 34 — İşbu Andlaşma hükümleri gereğince Türkiye'den ayrılan bir yerin yerli halkından 18 yaşını geçmiş olan ve işbu Andlaşmanın yürürlüğe konulduğu sırada yabancı ülkelerde yerleşmiş bulunan Türk uyrukları, Türkiye'den ayrılan ülkeleri yöneten hükümetler ile Yahudilerinin yerleşmiş buldukları ülkelerin hükümetler arasında yapılmasına gerek görülebilecek anlaşmalar saklı tutulmak üzere, soyları bakımından bu topraklar halkının çoğunluğuna ilintili olmaları ve o toprakları yöneten hükümet de buna izin vermesi koşulu ile, asıl halkından buldukları topraklarda yürürlükte olan uyrukları edinmekte seçme hakkına sahiptirler. Bu seçme hakkı, işbu Andlaşmanın yürürlüğe konulması gününden başlayarak, iki yıllık süre içinde kullanılır.

Madde 35 — Bağitli Devletler işbu Andlaşmada, ya da Almanya, Avusturya, Bulgaristan ya da Macaristan ile yapılan Barış Andlaşmalarında ya da Türkiye dışındaki Bağitli Devletler ile ya da onlardan biri ile Rusya arasında ya da kendi aralarında yapılmış bir Andlaşmada açıklanan ve ilgililere kendileri için edinilmesi olanağı bulunan her hangi bir başka uyrukları edinme izni veren seçme hakkının kullanılmasına hiçbir biçimde karşı gelmemeği yükümlenirler.

Madde 36 — İşbu Kesim hükümlerinin uygulanmasına ilişkin ulun tüm konularda evli kadınlar kocalarının ve 18 yaşından aşağı olan çocuklar da ana babalarının bağlı oldukları koşullara uyacaklardır.

KEŞİM :III

AZINLIKLARIN KORUNMASI

Madde 37 — Türkiye, 38.den 48.e dek Maddelerde belirtilen hükümlerin temel yasalar [Les Lois fondamentales] olarak tanınmasını ve hiç bir yasa, hiç bir yönetmelik ve hiçbir resmi işlemin bu hükümlerle çelişkili ya da onlara aykırı olmamasını ve biç bir yasanın, hiç bir yönetmeliğin ve hiçbir resmi işlemin söz konusu hükümlere üstün sayılmamasını yükümlenir.

Madde 38 — Türkiye Hükümeti, doğum, milliyet, dil, soy, ya da din ayırt etmeksizin, Türk halkının tümünün yaşam ve özgürlüklerimi, en geniş biçimde, korumayı yükümlenir. :

Türkiye'nin tüm halkı, kamu düzeni ve genel ahlak ile bağdaşmazlık göstermeyen her din, mezhep ya da inanışın gerek genel, gerçik ö/el biçimde özgürce kullanılması hakkına sahip olacaktır. Müslüman olmayan azınlıklar, Türkiye Hükümetince ulusal savunma ya ila kamu düzeninin, korunması için ülkenin her yerinde ya da bir bölümünde alınan ve tüm Türk yurttaşlarına uygulanan önlemler saklı kalmak koşulu ile, dolaşım ve göç özgürlüğünden bütünü ile yararlanacaklardır.

Madde 39 — Müslüman olmayan azınlıklara mensup Türk yurttaşları Müslümanlarla özdeş medeni ve siyasal haklardan yararlanacaklardır.

Türkiye'nin tüm halkı, din ayırtılmaksizin, yasa önünde eşit olacaktır.

Din, inanç ya da mezhep farkı hiçbir Türk Yurttaşının medeni ve siyasal haklardan yararlanmasına ve özellikle genel hizmetlere kabulüne, memurluğa ve yukarı derecelere ulaşmasına, ya da çeşitli meslekleri ve sanatları yapmasına bir engel sayılmayacaktır.

Herhangi bir Türk yurttaşının gerek özel ya da ticaret ilişkilerinde, gerek din, basın ya da her türlü yayın konusunda ve gerek toplantılarda herhangi bir dili serbestçe kullanmasına karşı hiçbir sınır konulmayacaktır.

Resmi dilin varlığı kuşkusuz olmakla birlikte, Türkçeden başka dil ile konuşan Türk yurttaşlarına yargıçlar önünde kendi dillerini sözlü olarak kullanabilmeleri için gerekli kolaylıklar gösterilecektir.

Madde 40 — Müslüman olmayan azınlıklara ilintili olan Türk yurttaşları hukuk bakımından ve fiilen öteki Türk yurttaşlarına uygulanan işlemlerin ve sağlanan güvencelerin tıpkısından yararlanacaklar ve özellikle, harcamaları kendilerince yapılmak üzere, her türlü yardım, dinsel ya da sosyal kurumları, her türlü okul ve benzeri öğretim ve eğitim kurumları kurma, yönetme ve denetleme ve buralarda kendi dillerini özgürce kullanma ve dinsel ayinlerini serbestçe yapma bakımından eşit bir hakka sahip bulunacaklardır.

Madde 41 — Genel öğretim konusunda Türk Hükümeti, Müslüman olmayan yurttaşların önemli bir oranda yerleşmiş oldukları kentler ve kasabalarda, bu Türk yurttaşlarının çocuklarının ilk okullarda kendi dilleriyle öğretim görmelerini sağlamak üzere, gerekli kolaylığı gösterecektir. Bu hüküm Türk Hükümetinin söz konusu okullarda Türk dilinin öğretilmesini zorunlu kılmasına engel olmayacaktır.

Müslüman olmayan azınlıklara ilintili Türk yurttaşlarının önemli oranda buldukları kentlerde ya da kasabalarda, bu azınlıklar Devlet bütçesi Belediye ya da benzeri bütçelerde eğitim, din, ya da yardım amacıyla genel gelirlerden verilecek paralardan yararlanma ve ödenek ayrılması konusunda hakça bir pay alacaklardır. Söz konusu paralar ilgili kurumların, yetkili temsilcilerine ödenecektir.

Madde 42 — Türkiye Hükümeti Müslüman olmayan azınlıkların aile ya da kişi statüleri konusunda, bu sorunların sözügeçeri azınlıkların törelerine göre çözümlenmesine uygun her türlü hükümleri koymayı kabul eder.

İşbu hükümler Türkiye Hükümeti ile ilgili azınlıklardan her birinin eşit sayıda temsilcilerinden oluşan özel Komisyonlarda düzenlenecektir. Anlaşmazlık olursa, Türkiye Hükümeti ile Milletler Cemiyeti Meclisi, birlikte, Avrupalı hukukçular arasından bir üst hakem atayacaktır.

Türkiye Hükümeti söz konusu azınlıkların Kiliseleri, Havraları, mezarlıkları ve öteki dinsel kurumlarına her türlü koruyuculuğu göstermeyi yükümlenir. Bu azınlıkların bugün Türkiye'de bulunan Vakıflarına ve dinsel ve yardım kurumlarına her türlü kolaylığı gösterecek ve izinleri verecek ve yeni din öteki özel kurumlara sağlanmış olan gerekli kolaylıklardan hiçbirini esirgemeyecektir.

Madde 43 — Müslüman olmayan azınlıklara mensup Türk yurttaşları, inançlarına aykırı ya da dinsel ayinlerini bozucu herhangi bir işlem yapmaya zorlanamayacakları gibi, hafta tatilleri gününde Mahkemelerde hazır bulunmaktan ya da herhangi bir yasal işlemin yapılmasından kaçınmaları nedeniyle, onların hiç bir hakkı ortadan kalkmayacaktır. Bununla birlikte, bu hüküm söz konusu Türk yurttaşlarının, kamu düzeninin korunması bakımından, öteki tüm Türk yurttaşlarının bağlı olduğu yükümlerden bağışık kılmayacaktır.

Madde 44 — Türkiye, işbu Kesimin yukarıdaki Maddelerinin, Türkiye'nin Müslüman olmayan azınlıklarına ilişkin

bulundugu ölçüde, uluslararası toplumu ilgilendirici nitelikte yükümlülüklerini ve onların Milletler Cemiyetinin güvencesi altına konulmasını kabul eder. İşbu hükümler Milletler Cemiyeti Meclisinde çoğunlukta ahsan, bir karar olmaksızın değiştirilemeyecektir. Britanya İmparatorluğu, Fransa, İtalya ve Japonya Milletler Cemiyeti Meclisinde işbu Maddeler konusunda, yöntemine uygun biçimde, çoğunlukla kabul edilecek olan her hangi bir değişikliği reddetmemeyi bu Andlaşma ile yükümlenirler.

Türkiye, Milletler Cemiyeti Meclisi üyelerinden her birinin bu yükümlülüklerden her hangi birine aykırılık olması ya da olma tehliksi üzerine, buna Meclisin dikkatini çekmeğe yetkili olacağını ve Meclisin, duruma göre, uygun ve etkin sayılacak bir davranışta bulunabileceğini ve yönerge verebileceğini kabul eder.

Bundan başka, Türkiye, işbu Maddelere ilişkin hukuksal ya da edimsel sorunlarda, Türkiye Hükümeti ile bağıtlı öteki devletlerden her hangi biri ya da Milletler Cemiyeti Meclisi üyelerinden her hangi bir devlet arasında görüş ayrılığı ortaya çıkınca bu anlaşmazlığın, Milletler Cemiyeti Andlaşmasının 14. Maddesi uyarınca, uluslararası nitelikte bir anlaşmazlık gibi sayılmasını kabul eder.

Türkiye Hükümeti bu türden olan her hangi bir anlaşmazlığın, öteki Taraf istemde bulunursa, uluslararası Daimi Adalet Divanına götürülmesini kabul eder. Daimi Divan kararı istinaf edilemeyip Milletler Cemiyeti Andlaşmasının 13. Maddesi uyarınca verilmiş bir kararın güç ve hükmünün tıpkısına sahip olacaktır.

Madde 45 — İşbu Kesim hükümleri ile Türkiye'nin Müslüman olmayan azınlıkları için tanınan haklar, Yunanistan tarafından da, kendi topraklarında bulunan Müslüman azınlığa tanınmıştır.

BÖLÜM : II

PARASAL HÜKÜMLER

KEŞİM : I

OSMANLI DEVLET BORÇLARI

[Dünyu Umumiyei Osmaniye]

Madde 46 — İşbu Kesime ekli çizelgede gösterilen Osmanlı Devlet Borçları, gene bu Kesimde belirtilen koşullar içinde, Türkiye ile 1912-1913 Balkan Savaşları sırasında yararlarına Osmanlı İmparatorluğu'ndan toprak ayrılmış olan devletler ve işbu Andlaşmanın 12 ve 15. Maddelerinde sözkonusu olan Adaların ve işbu Maddenin son Fıkrasında belirlenen toprakların kendilerine bırakıldığı devletler ve, son olarak, bu Andlaşma uyarınca Osmanlı İmparatorluğu'ndan ayrılarak Asya toprakları üzerinde yeni kurulan devletler arasında bölüşülecektir. Bundan başka, yukarıda anılan devletlerin tümü, 53. Maddede gösterilen günlerden başlayarak, işbu Kesimde belirtilen koşullar içinde, Osmanlı Borçlarının faizli tutarına ilişkin yıllık yükümlere de katılacaklardır. Türkiye, 53. Maddede gösterilen günlerden başlayarak, öteki devletlere yükletilmiş katılma paylarından artık hiç bir biçimde sorumlu tutulmayacaktır.

1 Ağustos 1914 günü Osmanlı egemenliği altında olup Türkiye'nin işbu Andlaşmanın 2. Maddesinde belirlenen sınırları dışında bulunan Trakya arazisi Osmanlı Devlet Borçlarının bölüşülmesi konusunda bu Andlaşma uyarınca, Osmanlı İmparatorluğu'ndan ayrılmış gibi sayılacaktır.

Madde 47 — Osmanlı Devlet Borçları İdare Kurulu [Meclisi], işbu Kesime ekli çizelgenin (A) Bölümünde gösterilen istikrazlara ilişkin olup ilgili devletlerden her birine düşen yıllık taksitlerin tutarını, bu Andlaşmanın yürürlüğe konulduğu günden başlayarak, 3 ay içinde 50. ve 51. Maddelerde konulan ilkelere göre saptayacak ve bu tutarı sözü geçen devletlere bildirecektir.

Bu devletler Osmanlı Devlet Borçları İdare Kurulunun bu komi"daki çalışmalarını izlemek üzere İstanbul'a yetkili temsilciler gönderebileceklerdir.

İşbu Maddede yazılı ilkelerin uygulanmasına ilişkin olarak ilgili Taraflar arasında çıkabilecek tüm anlaşmazlıklar 1. Fıkra; belirtilen bildirim yapılmasından sonra en çok bir ay içinde Milletler Cemiyeti Meclisinin göstereceği bir Hakeme götürülecek ve bu Hakem en çok üç ay içinde kararını verecektir. Hakeme ödenecek ücret Milletler Cemiyeti Meclisince saptanacak ve öteki Hakemlik harcamalar ile birlikte, ilgili Taraflara yüklenecektir. Hakemin kararları kesin olacaktır. Hakeme başvurma yıllık taksitlerin ödenmelerini geciktirmeyecektir.

Madde 48 — İşbu Kesime ekli çizelgenin (A.) Bölümünde gösterilen Osmanlı Devlet Borçlarının aralarında bölüşüleceği devletlerden, Türkiye'den başkaları, 47. Maddede söz konusu olan yıllık taksitlerden kendilerine düşen paylar için, anılan Madde gereğince, onlara yapılacak bildirim gününden başlayarak üç ay içinde, Osmanlı Devlet Borçları idare Kurumuna kendi paylarının ödenmesinin güvencesi olarak, yeterli miktarda sağlanca (rehin) göstereceklerdir. Yukarıda yazılı süre içinde anılan sağlancalar gösterilmez, ya da gösterilen sağlancaların uygun olup olmadığı konusunda anlaşmazlık çıkarsa, işbu andlaşmayı imzalayan her hangi bir Devletçe, Milletler Cemiyeti Meclisine başvurulabilecektir.

Milletler Cemiyeti Meclisi, karşılık olarak gösterilen gelirlerin toplanması işini, Türkiye'nin dışında, aralarında devlet borçlarının bölüşüleceği devletlerde mevcut bulunan uluslararası finans örgütlerine bırakılabilecektir. Milletler Cemiyeti Meclisinin kararları kesin olacaktır.

Madde 49 — İlgili devletlerden her birine düşen yıllık taksit tutarının 47. Madde hükümlerine göre kesinlikle saptanmasına girişildiği günden başlayarak bir aylık süre içinde, işbu Kesime bağı çizelgenin (A) Bölümünde gösterilen Osmanlı Devlet Borçlarının nominal anaparasının bölüştürülmesi biçimini saptamak üzere Paris'te bir Komisyon toplanacaktır. Bu bölüşme, taksitlerin dağılımı için kabul edilmiş olan oranlara göre ve istikraz sözleşmeleri ile işbu Kesimin hükümleri gözönünde tutularak yapılacaktır.

Birinci Fıkra; anılan Komisyon Türkiye Hükümetinin temsilcisi ile Osmanlı Devlet Borçları Yönetim Kurulunun bir temsilcisinden ve Birleştirilmiş Borçlar ile Rumeli Demiryolu Senetleri [Lots Turcs] dışındaki borçlarla ilgili olanların bir temsilcisinden ve ilgili devletlerden her birinin atayacağı temsilcilerden oluşacaktır. Komisyonda anlaşmaya varılamayan tüm işler 47. Maddenin 4. Fıkrasında yazılı Hakeme götürülecektir.

Türkiye kendi payı için yeni borç senetleri çıkarmağa karar verirse, Türkiye Hükümeti temsilcisi ile Osmanlı Devlet Borçları İdare Kurulu temsilcisinden ve Birleştirilmiş Borçlar ile Rumeli Demiryolu tahvilleri dışındaki borçlar

temsilcilerinden oluşan bir Komite aracılığı ile, her şeyden önce Türkiye'ye ilişkin olmak üzere, Borçların anaparasının bölüşümü yapılacaktır. Yeniden çıkarılacak borç senetleri Komisyona verilecek ve Komisyon, Türkiye'nin aklanmasını ve Osmanlı Devlet Borçlarından kendilerine birer pay yüklenen öteki devletlere karşı senet sahiplerinin haklarını gösteren koşullar içinde, söz konusu senetlerin sahiplerine verilmesini sağlayacaktır. Osmanlı Devlet Borçlarından her devletin payını temsil etmek üzere çıkarılacak senetler, Bağitlı Taraflar ülkelerinde her türlü damga resminden ya da söz konusu senetlerin çıkarılmasından doğacak başkaca vergilerden bağışık tutulacaktır. İlgili devletlerden her birine düşen yıllık taksitlerin ödenmesi, nominal anaparanın bölüşülmesine ilişkin bu Maddede yazılı bulunan hükümler nedeniyle, ertelenmeyecektir.

Madde 50 — 47 nci Maddede yazılı yıllık taksitlerin ve 49. Maddede söz konusu olan Osmanlı Devlet Borçları nominal anaparasının bölüşülmesi aşağıdaki biçimde yapılacaktır :

Birincisi : 17 Ekim 1912 gününden önceki istikrazlar ile onlara ilişkin yüklemeler, 1912-1913 Balkan Savaşları sonucunda bulunduğu durumda, Osmanlı İmparatorluğu ile savaş sonunda Osmanlı Devletinden kendilerine toprak ayrılan Balkan Hükümetleri ve işbu Andlaşmanın 12. ve 15. Maddelerinde söz konusu Adaların kendilerine verildiği devletler arasında bölüşülecek ve bu savaşlara son, veren Andlaşmaların ya da daha sonra yapılmış Andlaşmaların, yürürlüğe konulmasından sonra ortaya çıkan toprak değişiklikleri gözönünde tutulacaktır.

İkincisi : Bu ilk bölüşmeden sonra, Osmanlı Devletinin üzerinde kalan istikrazların borç artığı ile onlara ilişkin yıllık taksitler artığına, Osmanlı Devletince 17 Ekim 1912 günü ile 1 Kasım 1914 günü arasında yapılan istikrazlar ve bunlara ilişkin yıllık taksitler eklenince çıkacak toplam Türkiye ve Asya'da yeni kurulmuş olup işbu Andlaşma uyarınca Osmanlı Devletinden, kendilerine toprak ayrılan devletler ve sözü geçen Andlaşmanın 46. Maddesinin son -Fıkrasında belirtilen toprak kendisine bağlanan Devlet arasında bölüşülecektir.

Anaparanın bölüşülmesi, işbu Andlaşmanın yürürlüğe konulması gününde her istikrazın anaparasının tutarı üzerinden yapılacaktır.

Madde 51 — 50. nci Maddede açıklanan bölüşüm sonucu olarak Osmanlı Devlet; Borçlarının yıllık taksitlerinden ilgili devlete düşen pay aşağıdaki gibi saptanacaktır.

Birincisi : 50 nci Maddenin 1. Fıkrasında açıklanan bölüşüm için, önce 12. ve 15. Maddelerde sözü geçen Adalar ile Balkan savaşları sonucunda Osmanlı Devletinden ayrılan toprakların topuna düşecek pay tutarının saptanmasına girişilecektir.

İşbu payın 50. Maddenin birinci fıkrası hükümleri gereğince bölüşülecek yıllık taksitler toplamına göre tutarı, şözkonusu Adalar ve ayrılan ülkelerin, birlikte olarak, genel gelirleri toplamı ortalamasının, 1907 yılında konulan ek gümrük vergisi gelirleri ile birlikte, 1910-1911 ve 1911-1912 bütçe yılları sırasında Osmanlı Devletinin genci gelirler toplamı ortalamasıyla eş oranda olacaktır. Böylece saptanacak tutar, kendilerine yukarıdaki fıkrada sözü-geçen toprakların verildiği devletler arasında daha sonra bölüşülecek ve, bunun sonucu olarak, söz konusu devletlerden her birine düşecek payın, aralarında bölüşülecek genel toplama oranla tutarı bu devletlerden her birine bağlanan toprakların gelirleri ortalamasının Balkan Savaşları sonucunda Osmanlı Devletinden ayrılan toprakların ve 12. 15. Maddelerde sözü geçen Adaların toplamının 1910-1911 ve 1911-1912 bütçe yılları içindeki genel gelirleri ortalamasıyla eş oranda olacaktır.

İşbu Fıkrada söz konusu gelirlerin hesaplanmasında gümrük gelirleri sayılmayacaktır,

İkincisi : 46. Maddenin son fıkrasında sözügeçen topraklarla birlikte, işbu Andlaşma uyarınca Osmanlı Devletinden ayrılan topraklara gelince, ilgili her Devlete düşen payın, 50. Maddenin 2. fıkrası hükümlerine göre bölüşülecek yıllık taksitlerinin genel toplamına oranı, ayrılan ülkenin ortalama gelirinin, 1910-1911 ve 1911-1912 bütçe yıllarında (1907 yılında konulan ek gümrük vergileri gelirleri ile birlikte) topraklar ve Adalar payı çıkarıldıktan sonra bulunacak tutarın oranıyla eş olacaktır.

Madde 52 — İşbu Kesime bağlı çizelgenin, (B) Bölümünde yazılı avanslar Türkiye ile 46. Maddede anılan öteki devletler arasında aşağıdaki koşullara göre bölünecektir:

Birincisi: Çizelgede belirli olup 17 Ekim 1912 de mevcut bulunan avanslar konusunda işbu. andlaşmanın yürürlüğe konulması gününde ödenmemiş anapara var ise, bu anapara ve 53. Maddenin 1. fıkrasında yazılı günlerden beri toplanmış faizler ile söz konusu günlerden beri yapılan ödemeler, 50. Maddenin 1. ve 51. Maddenin gene 1.fıkrasında belirtilmiş hükümlere göre bölüşülecektir.

İkincisi: İşbu ilk bölüşme sonucunda Osmanlı Devletine düşen paralar ve çizelgede belirtilmiş olup devletin, 17 Ekim 1912 günü ile 1 Kasım 1914 günü arasında anlaşmaya bağladığı avanslar ve işbu Andlaşmanın yürürlüğe konulması gününde eğer var ise, ödenmemiş olan anapara, ile 1 Mart 1920 gününe dek toplanmış faizler ve o günden beri yapılan ödemeler 50. Maddenin 2. ve 51. Maddenin 2. fıkralarında belirtilen, hükümlere göre bölüşülecektir.

Osmanlı Devlet Borçları Yönetim Kurulu söz konusu avanslardan ilgili devletlerin her birine düşen pay tutarını, işbu Andlaşmanın, yürürlüğe konulmasından başlayarak, 3 aylık, süre içinde saptayacak ve bu tutarı söz konusu devletlere bildirecektir.

Türkiye dışındaki devletlere yüklenen paralar, söz konusu devletlerce Devlet Borçları Yönetim Kuruluna ödenecek ve bu Kurulca da, ya alacaklılara ya da Türkiye'nin anılan devletler hesabına gerek faiz, gerek anapara akçesi olarak ödemiş bulunduğu paralar tutarını karşılayıncaya dek, Türkiye Hükümeti hesabına gelir yazılacaktır.

Yukarıdaki fıkrada öngörülen, ödemeler, işbu Andlaşmanın yürürlüğe konulmasından başlayarak, eşit 5 yıllık taksit ile yapılacaktır. Bu ödemelerin Osmanlı Devleti alacaklılarına yapılacak bölümü, avans sözleşmesinde yazılı yıllık faizleri içerecek ve Türkiye Hükümetine düşen, bölümü ise faizsiz ödenecektir.

Madde 53 — Balkan Savaşları sonunda kendilerine Osmanlı Devletinden toprak ayrılmış olan devletlerin borçlu olup işbu Kesime ekli çizelgenin (A) Bölümünde yazılı Osmanlı Devlet Borçları istikrazlarının yıllık taksitleri, söz konusu toprakların anılan devletlere geçmelerini açıklayan Andlaşmaların yürürlüğe konulması gününden başlayarak ödenmesi gerekecektir. 12. Maddede belirtilen Adalara gelince, bunların yıllık taksitinin 1/14 Kasım 1913 gününden başlayarak ve 15. Maddede söz konusu olan Adaların yıllık taksitini ise 17 Ekim 1912 gününden başlayarak ödenmesi

gerekecektir.

İşbu Andlaşma gereğince Osmanlı Devletinden ayrılan Asya'daki topraklar üzerinde yeni kurulmuş devletlerin ve 46. Maddenin son Fıkrasında yazılı topraklar kendisine bağlanan devletin borçlu oldukları yıllık taksitlerin 1 Mart 1920 gününden başlayarak ödenmesi gerekecektir.

Madde 54 — İşbu Kesime ekli çizelgenin (A) Bölümünde sayılan 1911, 1912 ve 1913 Hazine Tahvilleri, Sözleşmelerde saptanan ödeme gününden başlayarak, 10 yıllık bir süre içinde kararlaştırılmış faizleri ile birlikte ödenecektir.

Madde 55 — Türkiye; ile birlikte, 46. Maddede anılan, devletler, işbu Kesime bağlı çizelgenin (A) Bölümünde belirtildiği üzere, Osmanlı Devlet Borçlarından kendilerine düşen ve 53. Maddede belirtilen günlerden başlayarak, ödenmesi gerektiği halde ödenmemiş bulunun yıllık taksitler tutarını Osmanlı Devlet Borçları Yönetim Kuruluna ödeyeceklerdir.

Bu ödeme işbu Andlaşmanın yürürlüğe konulmasından başlayarak, 20 yılda eşit taksitler ile ve faizsiz olarak yapılacaktır.

Türkiye'den başka devletlerce Devlet; Borçları İdare Kuruluna ödenen yıllık taksitler bu Kurulca, söz konusu devletler hesabına Türkiye tarafından ödenmiş olan paraların tutarını karşılayınca dek, Türkiye'nin henüz borçlu bulunduğu toplanmış taksitlerden çıkarılacaktır.

Madde 56 — Bundan böyle, Osmanlı Devlet Borçları Yönetim Kurulunda Alman, Avusturyalı ve Macar senet sahiplerinin, temsilcileri bulunmayacaktır.

Madde 57 — Osmanlı Devlet Borçları istikraz ve avanslarına ve karşılığı Mısır vergisi ile sağlanmış olan, 1855, 1891 ve 1894 Osmanlı istikrazlarına ilişkin faiz kuponlarının sunulması süreleri ile söz konusu istikrazlardan kurası çıkmış olan senetlerin ödenmesi için sünme süreleri, Bağlıklı Yüksek Tarafların topraklarında 29 Ekim 1914 gününden başlayarak, İşbu Andlaşmanın yürürlüğe konulmasından sonra 3 ayın bitimine dek ertelenmiş sayılacaktır.

Kaynak: http://sam.baskent.edu.tr/belge/Lozan_TR.pdf

<http://www.ttk.gov.tr/wp-content/uploads/2016/11/3-Lozan13-357.pdf>

**

SON SÖZ: Lozan Antlaşmasının gizli maddeleri falan yoktur.

O Antlaşmayı küçümseyenler ise o dönemin şartlarını bilmeden ahkam kesenlerdir.

Suat Zobu

.

12 Eylöl

Peşinen belirtmekte yarar var; 12 Eylöl Darbesini savunan yada tasvip eden biri değilim.

12 Eylöl öncesini ve olayları öğrenci olarak yaşımiş biriyim. Tuhafıma giden şu:

11 Eylöl 1980 de her şey güllük gülistanlıktı ama 12 Eylöl günü darbeciler geldiler, darbe yaptılar ve ülkeyi altüst ettiler. Gene yadırgadığım bir şey var, uzaylıların oylarıyla 1982 Anayasasına % 91,4 evet diyen bir ülkede herkesin 12 Eylüle karşı olması. Darbeyi kabullenmeyerek yapılan kahramanca mücadeleler.

Hepsi palavra.

Kimsenin gıkı çıkmadı.

Sağ-sol çatışmaları tarihe gömüldü.

Sonrasında tutuklamalar, cezaevleri, mağduriyetler illaki oldu. Sola sorarsanız, kıyım onlarda daha fazla, sağa göre kendilerinde daha fazla.

Peki, darbe olmasaydı ne olurdu? Olaylar kendiliğinden biter miydi? Kardeş kardeşi daha ne kadar doğardı?

Bunlar da ayrı sorular.

Sonuç: "En kötü demokrasi en iyi diktatörlükten iyidir" diye bir söz vardı sanırım.

Allah, bir daha öyle günler yaşatmasın inşallah..

Suat Zobu

Güne Gelme Gılavuzu

Bir şeyler yazarsınız, çizersiniz, paylaşırsınız. Okunur veya okunmaz, beğenilir veya beğenilmez; ayrı konu..!

Bazen yazı, bazen şiir yazarsınız, paylaşırsınız. Kendinizce iyi yazdığınızı da düşündüğünüz olur ama başkaları tarafından beğenilmeyebilir. Gayet doğal. Yayınladığınız sitede güne gelen şiirlere bakınca içinize bir kurt düşer. Peki dönüp kendi yazdıklarınıza bakmanız gerekmez mi..? Belki sizin yazdıklarınız bazı kriterlere uymuyordur, kim bilir..

Bence kendi öz eleştirinizi yapmalı ve takkeyi önünüze koyup biraz düşünmelisiniz..

Burada tecrübe konuşuyor. Güne gelebilmek için işte size çok önemli bazı ipuçları:

- 1- Öncelikle Nick'iniz cıfcaflı bir şey olmalı. "Gecenin Çıtkırıldımında Seyir,,meler" gibi mesela..
- 2- Bir yerlerden arakladığınız; erkek iseniz "yakışıklı", kadın iseniz "çok güzel" bir profil resmi eklemelisiniz..
- 3- Sık sık soyut kavramlardan oluşan dizeler kullanmalısınız: "Kavak yellenmelerinde davul tozu yanılısamaları" gibi..
- 4- Şiirinizin içinde Matilda gibi, Anna Melissa gibi tuhaf –kesinlikle yabancı çağrışimli- hayali bir kahraman ya da kahramanlar olmalı, sık sık onların ismi geçmeli.
- 5- En önemlisi şiirlerinizde, okuyanların kolay kolay anlamayacağı kelimeler olmalı. Özellikle Arapça, Farsça.. Çeşni olsun diye Yunanca, Rusça hatta Zimbabve dilinden kelimeler bile kullanabilirsiniz.. Kullandığınız kelimenin anlamını şiirinizin altında üstüste iki nokta koyarak açıklarsanız bu sizin birikiminizi gösterir..
- 6- Şiirinizin başlığı da kesinlikle cıfcaflı olmalı. Onu da siz bulun bir zahmet..

Evet şimdi bu kıyağımı unutmayın ve yazdığınız şiirlerinizi yeniden gözden geçirin.. Hadi bakiimm..

Ben mi..!

Kelin ilacı olsa...

Suat Zobu

Konuşan Konuşsun

Yukarıdaki metinde yazanlar şöyle; lütfen dikkatlice okuyun:

Dindaşlarımıza ve Asker Arkadaşlarımıza

Ey Muhammed emini! Artık uyanınız. Ellerinizi ve ayaklarınızı sıkın demirleri kırıp hürriyetinize malik olunuz. Bu hainlerin sözleriyle aldanmayınız. Bunlar sizi kendilerine bir tesir etmeden evlerinizden, validenizin ve familyanızın ağışundan (kucağından) uzak yerlere sevk etmektedirler. Halife emri hilafına olarak sizi kurban gibi salhaneye sürüklemektedirler. Mustafa Kemal ve maiyetinde bulunanlar vatan ve din aşkından mahrumdurlar. Bunların kökü Anadolu'dan değildir. Bunların fikirleri hilafet ve saltanatın aleyhine ihtilaller çıkarıp kendisini sultan ve halife addetmekten ibarettir.

Bunlar sizin kanınızı feda ve cahil ahaliyi soymakla memleketi harab ederek bir taraftan diğer taraflara firar etmektedirler. Biz bu hainlerin işkencesinden ve zulmünden firar ederek Yunanlılara teslim olduk. Bizi kendi işlerimizle meşgul olmak için serbest bırakmışlardır. Yunanlar, ne Türklerin ne padişahımızın, ne de İslamiyet'in düşmanı değildirler. Bunların fikirleri yalnız Anadolu'yu kanlarla boyayan Mustafa Kemal'i ve maiyetindekilerini tecziye etmekten (cezalandırmaktan) ibarettir.

Ey dindaşlar! Başınızda bulunan Selanik hainlerini def ediniz. Çünkü bunlar İslamiyet'e büyük bir darbe indirmekte ve tekrar bütün dünyayı kan ile boyamaya çalışmaktadırlar.

Şimdiye kadar feda ettiğiniz kanlar kifayet eder (yeter). Vatanımız yetim ve dul validelerle doludur. Bunlar yüzünden harab ve ihrak olan (yakılan) köylerin ve şehirlerin haddi hesabı yoktur.

Artık söylediklerimiz sözlerle emin olunuz ve bunlara hizmet etmekten vaz geçiniz. Sizin vatana karşı olan vazifeniz yalnız Yunanlıların ileri karakollarına teslim olup oradan köylerinize yahut başlıca münasib gördüğünüz yerlere gidip kendi işleriyle meşgul olmaktan ibarettir.

Ekseriniz bizim yaptığımızı yapmağa istediğiniz halde bunların size Yunanlılar aleyhine söylemiş oldukları yalanlardan korktuğunuz malumumuzdur. Fakat vallahi size yeminle temin ederiz ki Yunanlılar kendi hudutlarından dışarı olan köylülere bile bu hainlerin kökü mahvoluncaya kadar iş bulmak için bütün teshilatı (kolaylığı) göstereceklerdir.

Ey vatandaşlar! Yalnız bu surette hürriyetinizi, rahatınızı ve adaletinizi temin etmiş olursunuz.

Yukarıdaki resim Kurtuluş Savaşı sırasında İngiliz ve Fransız işgalindeki İstanbul'da dağıtılan, İngiliz uçaklarınca Anadolu topraklarına havadan atılan bir propaganda metninin resmidir. İçeriği de okuduğunuz şekildedir.

En alttaki üç sütunda 44 Müslümanın ismi yer alıyor. Bunlar güya Mustafa Kemal'in organize ettiği isyancı ordusundan kaçarak bu bildiriye hazırlayan kişiler olarak gösterilmiş.

Kurtuluş Savaşı'nın İstanbul'unda olup bitenleri araştırdığınız zaman İngilizlerin, Fransızların, o dönem İstanbul Hükümetinin Türk vatanseverlere neler neler yaptıklarını öğrenirsiniz. Bu çoğu isimsiz vatansever müthiş bir organizasyonla Anadolu'ya sürekli olarak silah, cephane, para ve erzakla birlikte insan sevkıyatı yaparak katkıda bulunmuşlardır.

İşgalciler ve işbirlikçileri de asla boş durmamış, Anadolu içlerinde ilerleyen Yunan'a destek olmak üzere her yola başvurmuşlardır. Bu gruhun Birinci ve İkinci İnönü Savaşlarında, Sakarya Meydan Muharebesinde kırılıp kahrolan ümitleri; Büyük Taarruzla başlayıp, düşmanın denize dökülmesiyle Ege'nin soğuk sularına gömülmüştür. 100 yıl önce içlerine dert olan bu durumu asla sindiremeyenler ama metnin içeriğini sindirebilenler az da olsa hala vardır. Zaman zaman bu cılız seslerin çıkması gayet doğaldır.

Ne diyor Atatürk "Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır. Ama Türkiye Cumhuriyeti sonsuza kadar devam edecektir." (Bunu diyebilmek bile çok büyük erdemdir. Zira Hitler, Mussolini, Stalin gibi pekçokları "Ben gidersem ülke mahvolur" demişlerdir.)

Konuşan konuşsun..

TÜRKİYE CUMHURİYETİ SONSUZA KADAR DEVAM EDECEKTİR.

O kadar..

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE..

Suat Zobu

.

[italik]..

Bak: "Teali-i İslam Cemiyeti'nin Birinci Beyanname", Milli Mücadele Dönemi Beyanname ve Basını (Haz:Zekai Güner-Orhan Kabataş), Atatürk Kültür Merkezi Yayınları, Ankara 1990, s. 218-223.

..

[/italik]

Atatürk Bundan Daha Güzel Anlatılamazdı

Gemi mühendisi olarak dünyanın hemen her ülkesine gitmiş olan Mehmet Ali Ergöz'ün, dünyanın değişik ülkelerinde yaşadığı Atatürk'le ilgili 6 anısını okudum. Atatürk'ün evrensel boyutunu bir kez daha görüp uygulandım, siz de uygulanıp gururlanacaksınız.

Konu Atatürk olunca paylaşmaktan onur duyuyorum.

- Yıl 1971, Fırat adlı gemiyle, Amerika'nın Philadelphia limanına 10 bin ton tütün götürmüştük. Şehri dolaşmış gemiye dönüyorduk. Yanımıza bir araba yaklaştı ve nereye gittiğimizi sordu. Limana deyince bizi götürebileceğini söyledi. 3 arkadaş bindik ve geminin bordasına kadar getirdi. Bu kibar Amerikalıyı 'Türk Kahvesi' ikram etmek için gemiye davet ettim. Zabitan salonuna geçtik. Kaptanımız da oradaydı. Misafirimiz salonu inceledikten sonra; "bu geminin Türk gemisi olduğunu söylediniz. Ancak, salonda ATATÜRK resmi yok" dedi ve hemen ilave etti; "önce Atatürk'ün resmini koymalıydınız" deyip kahveyi içmeden gemiden ayrıldı. Hepimiz şaşırıp kalmıştık. Karşılaştığımız olaya bir anlam veremiyorduk. Bu olayı çok düşündüm. Sanırım bu kibar Amerikalı, varlık nedenimiz olan Atatürk'e kayıtsız kaldığımızı düşünmüş ve tavrımızı vefasızlık olarak değerlendirerek bizi protesto etmişti. Karşılaştığımız bu sıra dışı olaya başka açıklama bulamamıştım...

- Yıl 1985, İzmir'e yük getiren Yunan bandralı gemide başmühendis mide kanaması geçirdiği için hastaneye kaldırılmış. İşe davet ettikleri için görev aldım. Gemide tek Türk, başmühendis olarak benim. Bir sohbet esnasında, gemi kaptanı (adı Kosta'ydı) gümrükte fotoğraf makinesinin mühürlü kamaraya kilitlendiğini ve bu duruma çok üzülüğünü söyledi. Makine yanında olsaydı ne yapacaktın diye sordum. Oğlu istediği için, Kordon'daki ATATÜRK Anıtı'nın resmini çekeceğini söyledi. Şaşırmıştım. "ATATÜRK size tarihinizin en büyük darbesini vuran komutandı, neden onun resmini çekmeyi düşünüyorsunuz" dedim.

Şu cevabı verdi;

"Biz, emperyalizmin emrinde haksız ve işgalci olarak Anadolu'ya geldik. Uçurumdan aşağı yuvarlanırken ATATÜRK sizi uçurumun kenarından alıp, özgür uluslararası modern bir ulus olarak kattı. Bunu yaparken, insanlık tarihine ezilen ulusların kurtuluşuna örnek olan, yeni bir deneyim kazandırdı. Onlara, özgürlükleri için mücadele ederlerse kazanacaklarını öğretti. ATATÜRK, bu nedenle bizim için de değerlidir".

Bu cevap nedeniyle, etkisini hayatım boyunca taşıdığım bir duygu yoğunlaşması yaşamıştım...

- Yıl 1988, yer Ekvador'un Guayaquil şehri. Gemideki işim bitince, çevreyi tanımak için dolaşmaya çıktım. Bir okula rastladım. Okulun girişindeki alanda 5 tane büst gördüm. Birinci büst Simon Bolivar'a aitti. İkincisi Che Guavera, üçüncüsü Fidel catro, Dördüncüsü Emiliyano Zapata ve beşinci büst MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'e aitti. Büstleri inceleyip İspanyolca açıklamaları anlamaya çalışırken, öğretmen olduğunu düzgün İngilizcesi ile söyleyen bir kişi geldi. Nereli olduğumu sordu. Türk olduğumu söyleyince, içtenlikli bir ilgi gösterdi. ATATÜRK hakkında konuşmaya başladık. Türk devrimi konusundaki bilgisi yüksekti. ATATÜRK'ü, saygı duyduğu diğer 4 devrimciden ayrı tuttuğunu söyledi.

"O yalnızca ülkesini kurtarıp modern bir ulus yaratmakla kalmadı, ezilen uluslara evrensel bir örnek yarattı. İnsanlık tarihinde hiçbir lider bunu başaramamıştır" dedi.

O an duyduğum övünç ve mutluluğu unutmam mümkün değildir.

- YIL 1999, Hindistan'ın Visakapatman limanındayız. Şehri dolaşırken büyük bir kitapçı dükkânına girdim. Çocuklar için kısaltılmış İngilizce dünya klasikleri dizisi olduğunu gördüm. İncelediğim listede 'ATATÜRK'ün Hayatı ve Devrimleri' isimli bir kitap bulunuyordu. Listede olmasına rağmen raflarda yoktu. Görevliyi buldum ve diğerleri ile bu kitabı istediğimi söyledim. Görevli, okulların yeni açıldığı, ilginin fazla olması nedeniyle kitabın kalmadığını, ismarladıklarını ve bir hafta sonra uğramamı söyledi.

Ertesi gün limandan hareket edeceğimiz için zamanım olmadığından bu kitabı alamadım. Ama bütün kitabevi benim olmuş gibi mutlu oldum.

- Yıl 2003, Kamerun'un Douala Limanındayız. Kütük kereste yüklenecek. Yükün sahibi, gemiye yüklemede nezaret edecek bir kaptan göndermişti. Kaptan Hırvattı. Zabitan odasına geldiğinde, gelenin karşısına düşen duvardaki Atatürk resmini görünce duraladı. Bir süre durduktan sonra resme doğru yürüdü. Saygı ifade eden davranışlarla resmi nazikçe düzeltti ve hepimizin yüreğine bir ok gibi saplanan şu sözleri söyledi; "Siz bu insanı ve ideallerini anlayamazsınız. Anlamış olsaydınız bugün Avrupa kapılarında sürünmez, Avrupalılar sizin kapılarınızda beklerlerdi"...

- Yıl 2017, Bangladeş'in Chittgong limanındayız. Gemiden inmiş limanın çıkış kapısına doğru gidiyordum. Takkeli, entari ya da şalvar giyimli, yaşlı birisi ile hafifçe çarpıştık. Nedeni o olmamasına karşın özür diledi ve konuşmaya başladık.

Nereli olduğumu sordu.

Türk olduğumu söyledim.

Hiç beklemediğim bir cevap verdi; “ATATÜRK’ün çocuğusun yani” dedi. Heyecanlanmışım. Sohbeti sürdürdüm. Birçok kimseye inanılmaz gelebilir ama bana şunları söyledi; “En büyük Müslüman ATATÜRK’tür. Biz Bangladeş olarak onun öğrettiği yoldan gittik ve özgürlüğümüze kavuştuk. Fakiriz ama onun yaptıklarını yaparsak fakirlikten de kurtulabiliriz. O sadece Türklerin değil tüm Doğu halkları için de büyük bir liderdir” ...

Buradan bakınca..

Sınıra yakın en küçük ilçemizin veya köyümüzün yaşam koşulları buraya göre ohooo.. Halimize çok şükür. Yaklaşık 90 bin nüfuslu bir şehrin ana caddesinden geçiyoruz. Çarşısı, ana caddesi, bulvarı, şehir merkezi, her şeyi işte burası. Birkaç bakkal dükkânı. Bakkal dükkânı dedimse içindekilerin tümünü yükleseniz eski Anadol Pikap'ın kasasını dolduramaz. Birkaç bisiklet-motosiklet tamirhanesi. Önlerinde yanıkyağ deryası. Her taraf çerçöp, her taraf harap. Nuh Nebi'den kalma kamyonlar, arabalar, traktörler, motosikletler. Habire bir yerlerden gelip bir yerlere gidiyor.. Bir taraftan da yaşam devam ediyor. Dibine kadar yoksulluk, dibine kadar mahrumiyet. Çocuk, çocuk, çocuk. Ortalık zibil gibi çocuk. Habire çocuk.. Korunma günahmış..! Bu anlayış hakim. Bu çocuklar yarın ne olur, okuyabilirler mi, iş bulabilirler mi, ev bark sahibi olabilirler mi kaygısı hiç yok. Bir gün sonra ne olur düşüncesi de yok. Lise, üniversite hayali hak getire.. Saldım çayıra, Mevlam kayıra.

Neyini anlatmak lazım..?

İkide bir kontrol noktaları var. Ellerde silah, sakallı sakallı gençler. Çoğu daha çocuk denecek yaşta. Kum torbalarının arasında beklemedeler. Gelen geçen araçları durdurup arama falan yaptıklarından değil. Neden oradalar, neyi bekliyorlar belirsiz. O kadar çok mobilet var ki. Bu mobiletleri kullananlardan silahlı olanlar da var. Elektrik yok, su yok, internet..

İnternet mi o da ne ki..! Ama herkeste telefon var.

Yolların hiç ummadığınız yerlerinde yolu enine boydan boya kesen kanal şeklinde keskin çukurlar ya da acayip abartılı kasisler var, tümsekler var. Ne kadar dikkat ederseniz edin bu çukur ya da kasislerde arabayı hoplatıp başınızın tavana vurmasına engel olamıyorsunuz. Birkaç gidip gelmede arabanız elinizde kalacak.

Çoğu kısmın asfaltı bozulmuş. Kendi garipliğinde bir taraflara doğru uzayıp giden incecik yollar boyunca gördüğünüz elektrik direklerinin telleri tamamen koparılmış. Orta gerilim hatları da öyle, yüksek gerilim hatları da. Uzanılabilecek kadar yükseklikten alt tarafta tel mel kalmamış, üst taraflarda yer yer sarkıyor. Azılı terör örgütü koparmış tümünü. Bir trafo merkezinin önünden geçerken gördüğünüz manzara içinizi sızlatıyor, harap etmişler. Duvarlar mermilerden delik deşik. Çoğu evlerin duvarları da öyle. Şehirlerde kasabalarda elektrik yok; şu anda bile yok. Köylerde hiç yok zaten. Bazı yerlerde jeneratörler varmış. Türkiye'ye yakın iki şehire Türkiye veriyormuş elektriği.

Yer yer çam fıstığı ağaçları var. Bizde Nizip-Karkamış arasını komple kaplayan çam fıstıklarının rüzgarla uçup oralara konmuşu gibi. Tektükte olsa cılız cılız ağaçlardan oluşan zeytinlikler var. Bizimkilere göre bunlar da gıdasız kalmış. Buradan çıkan ürünleri Türkiye üzerinden pazarlamaya çalışıyorlarmış. Ekin tarlaları; ekin demeye bin şahit lazım. Seyrek mi seyrek, bir karış bile boy yok. Ne olacak acaba derken biçerdöğerle biçtiler ya. O ekin bire 2 veya 3 verdiyse çok iyi.. Koskoca tarlalardan çıkan birkaç çuval ekini birileri paylaştı.

İptidai çadırlarda yaşayan o kadar çok insan var ki.. Bizim köylerimizdeki tavuk kümesleri onların yanında saray.. Hayat onlara çok zor, belli. Yazı var kışı var. Yazın sığağı-tozu, kışın imansız ayazı.. O kadar imkansızlık, o kadar çaresizlik. Küme küme kurulmuş çadırlar da var, tek tük olanlar da..

Allah kimseyi gördüğünden geri koymasın. Kimseyi düşürmesin.

Allah beterinden korusun.

Hangi ülke mi..?

Boşverin ülkeyi; amma meraklısınız haa..

Suat Zobu

YAZIMI GÜNÜN SEÇKİSİNE ALAN SEÇKİ KURULUNA TEŞEKKÜR EDERİM..

Uyarıyorum ! Dolandırıcılık

Bana bir mesaj geldi.

Evet, evet bu siteye. Mesaj uyarısı yanıp sönüyor. Açtım okudum. İngilizce bir mesaj. Çevirisine baktım.

İşte mesaj, işte çevirisi:

"Greetings,

How are you today, hope fine i read your profile before contacting you, I have a business deal for you from a profitable source, kindly get back to me for more details. Here is my e-mail (pro.arnaudmouss@yahoo.com)
Best Regard

pro. Arnaud Moussavou"

"Selamlar,

Bugün nasılsın, umarım iyisindir seninle iletişime geçmeden önce senin profilini okudum senin için bir iş anlaşmam var
Kârlı bir kaynaktan, lütfen bana geri dön daha fazla bilgi için. Burada benim e-postam (pro.arnaudmouss@yahoo.com)
Saygılarımla

pro. Arnaud Moussavou"

Telefona, mail adresimize falan mesaj gelirdi de bu site üzerinden geleceğini düşünemezdim bile. Belki bu mesaj çoğunuza gelmiştir.

Buradan site yönetimini de uyarıyorum.

Lütfen dikkatli olalım arkadaşlar.

Şimdiden herkese sağlıklı, mutlu yıllar diliyorum..

Suat Zobu

.

Binadan Kolon Kesmek

Bundan birkaç gün önce İstanbul Kartal'da bir apartman çöktü. Şu ana kadar ölenlerin sayısı 18 imiş. Enkaz kaldırma çalışmaları devam ettiği için ölü sayısının artabileceği belirtiliyor.

Apartmentın çökmesiyle birlikte RTÜK tarafından yayın yasağı getirildi hemen. Artık ne maksatla yayın yasağı getiriliyorsa ona bizim aklımız ermez tabii..

Yıkılan bina ile ilgili deniliyor ki "alt katında tekstil atölyesi varmış ve kolon kesmişler." Doğru mu yanlış mı onu bilemem. Şayet doğru ise bu nasıl bir iştir..? Binadan kolon kesmek de ne Allah aşkına..!

Bundan yıllar önce Konya'daki Zümrüt Apartmanı da aynı nedenden dolayı çökmüştü. Orada da altta bulunan oto galerisi "araçların manevrasına engel oluyor" diye kolon kesmiş. Bina içe doğru yıkıldığı için teknik arkadaşların raporu bu doğrultuda. Sonuç yanılmıyorsa 58 ölüydü.. Diyarbakır'da da benzer bir olay yaşanmıştı.

Binadan kolon kesmek..!

Bu nasıl bir düşüncesizlik, bu nasıl bir aymazlık, bu nasıl bir insan hayatını hiçe saymaktır. Senin bir bacağını kessinler de gör bakalım ayakta durabiliyor musun..?

Bir arabaya, binek bir arabaya en fazla 4-5 kişi binebiliyor değil mi? Bir arabada en fazla 4-5 kişinin hayatı söz konusu yani. Ama bunun için arabaya direksiyon koymuşlar, debriyaj koymuşlar fren koymuşlar. Yetmemiş iki yılda bir araç muayene şartı koymuşlar. Yetmemiş kasko yaptırıcaksın, sigorta yaptırıcaksın demişler. Zorunlu. En önemlisi aracı kullanana EHLİYET şartı koymuşlar..

Peki ya içinde onlarca, bazen yüzlerce insanın yaşadığı inşaatlar, binalar..!!

Adam kasaplığı bırakıyor inşaata başlıyor. Biraz biti kanlanan inşaatçılığa, yap-satçılığa başlıyor.

Ehliyetin var mı, yeterli donanımın, teknik bilgin var mı, yok.. Diyeceksiniz ki şimdi deprem yönetmeliği var, projesi ona göre, yapı denetimi ona göre. Geçin, geçin. Devlet işi daha sıkı tutuyor. Tamam diyelim ki şu anda her şey dört dörtlük, sorun yok (Var aslında)..! Peki ya önceden yapılan binalar..?

Bundan yıllar önce bir arkadaşım Ankara Dışkapı'da bir binanın komple tadilat işini almış. Beraber bakalım diye beni götürdü. Binayı Şehit Aileleri Derneği kiralamış. İçinde tadilat yaptırıp yatak odaları falan da oluşturarak taşradan Ankara'ya gelecek şehit ailelerini konuk edecekler. Fikir çok güzel. 50-60 yıllık 7 katlı bir bina.

Bahsettiğim arkadaşımın yanımda dernek yetkilileri de olduğu halde binayı yukarıdan aşağıya komple dolaştık. Görünen kolonların üzerine alçıpanlarla giydirmişler. Kolon kalınlıkları 60x60 gibi duruyor. Parmakla tıklayınca içinin boş olduğu belli. İçindeki kolonun gerçek ebatları kaç kaç belli değil. Daha önce de teknik arkadaşlar inceleme yapmışlar sanırım. Yer yer bu kolonlarda, bazı yerlerde de kirişlerin üzerindeki kaplama alçıpanları açtırıp incelemişler. Abartmıyorum kolonlar ve kirişler 15x30 ebatlarında, kullanılan demir –o dönemlerde öyleydi- nervürsüz. Etriye aralıkları 30 cm ve yukarı. Deprem sıkılaştırmaları falan o dönemde zaten bilinmiyor bile. Beton imalatında kullanılan agrega (kum-çakıl) olması gerektiği gibi değil çok iri malzeme. Hem kolonlar hem de kirişler elle rahatlıkla ufalanabiliyor. Sadece bir yerde değil çoğu yerde böyle. Binanın ayakta durması mucize.

En alt kata indik. Kanaatimi söylemem gerek..

"Arkadaşlar bu binanın ayakta durması bile bir mucize. Bu binaya çok ciddi anlamda güçlendirme yapılması lazım. Bu da büyük bir maliyet demek. Siz burayı Şehit Aileleri için düzenleyip onların kullanımına açarsanız Allah korusun iyice şehit edersiniz" dedim. Kıpırmızı oldular.

Dernek başkanının yanına gittik. Aynı şeyi ona da söyledim.

Ne mi oldu???

Şehit Aileleri Derneği o binadan vazgeçti. Bina uzun süre boş durdu. Daha sonra allandı pullandı otel oldu. Bildiğiniz otel..

Benim arkadaşım sonradan yarı şaka yarı ciddi "Ulan nerden götürdüm seni, benim işimi de bozdun" diye sitem etti.

Maalesef tüm şehirlerimizde benzer binalardan yüzlerce, binlerce var. Ondan sonra da "bizde deprem olunca neden bu kadar çok zayıt oluyor?" diyoruz. Hepimizin canı yanıyor, içi sızlıyor..

İstanbul'daki binanın gerçek yıkılma nedenini bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum ki; bunu da anlatmadan geçemeyeceğim. Gene yıllar önce Esenler'de bir hemşehrimizin evine gittik. Aile apartmanı, her katta tek daire olmak üzere 6 katlı. Kalabalık bir aile. Tüm binada kardeşler oturuyor. Sohbet esnasında içlerinden biri "Bizim bina şu anda 6 katlı ama seçim arasında, bayram arasında falan 2 kat daha çıkarsak yeter" dedi. Zihniyete bakar mısınız..? 2 kat daha çıktılar mı, çıkmadılar mı bilmiyorum. Hiç sormadım bile. Bildiğim, binanın tek kat ile başlanmış bir gecekondu olduğu..

Yıllar önceydi. Bir reklamda, firması büyük inşaat işleri yapan zengin iş adamının "bunlar değil, bunlar değil" diyerek proje rulolarını kaldırıp kaldırıp atması gözümün önünden hiç gitmez. Çok zoruma gitmişti. Çünkü o rulolar biz mimarların-mühendislerin emeğinin simgesiydi. Maalesef bizim mesleğimizi herkes çok iyi biliyor, bir tek biz bilmiyoruz.

Maalesefff..

Mimar Suat Zobu

. NOT: Resimdeki kolonları ben RESİM ÜZERİNDE kestim. Affola..

.

Mimaride Değişik Tasarımlar [OLMALI]

Mimarlık özgün eserlerin üretildiği, insan yaşamını daha kaliteli hale getirmeye yönelik bir sanattır. İnsanlık tarihinde mimarlık iki taşı üstüste koymakla başlamış, günümüze kadar gelmiştir. [italik]Mimari eser para demektir.[/italik] Biz Türkler tarih boyunca her zaman bağımsız bir devlete sahip olmuşuz ama asla zengin bir millet olamamışız. Bunun en büyük nedeni tebaamız altındaki insanları köle olarak çalıştırıp sömürerek zenginleşemediğimizdir. Türkler kendileri köle olmadığı gibi başkalarını da asla köle olarak kullanmamıştır. Başka milletlere ait olsa bile yönetimimiz altındaki yerleşim yerlerine hep meccanen hizmet götürmüştük. Başka milletler öyle mi peki..? Avrupa'ya baktığımız zaman pek çok sivil mimari eser görmemiz mümkündür. Avrupa aristokratları zenginliklerini köle olarak çalıştırdıkları insanlar vasıtasıyla elde etmiş ve bu sayede devasa şatolar, sivil mimari eserler yaptırabilmiştir. Biz ise zengin bir millet olmadığımız için bizde sivil mimari gelişmemiş, ancak sayıları çok fazla olmayan dini ve resmi yapılar yapılabilmektedir. Ülkemizde 100 yıldan daha eski olan sivil mimari eser neredeyse hiç yok gibidir. Topkapı Sarayı hariç –o da Fatih zamanından başlayarak peyderpey yapılmıştır- İstanbul'daki saraylar bile 150 yıllıktan daha eski değildir.

Kıt kanaat yapabildiğimiz az sayıdaki yapılara rağmen çok mükemmel eserler veren mimarlarımız da vardır. Bunların başında da gerçek bir deha olan Mimar Sinan gelir. Mimar Sinan'ın camiden köprüye, hamamdan kervansaraya neredeyse tamamı ayakta olan pek çok dalda eseri mevcuttur. En bilinenleri de cami mimarisidir. Mimar Sinan eserlerinden Süleymaniye Camii için "kalfalık eserim", Edirne'deki Selimiye Camii için de "Ustalık eserim" demiştir. Bu eserlerin mimari özellikleri insanı ve biz mimarları hayrete düşürmektedir. (İncecik minaresinin içinden minarede bulunan 3 şerefeye birbirini görmeden ayrı ayrı merdivenlerden çıkılması, akustiği, kandil islerinin bir odaya toplanması vb)

Cami mimarisinde Sinan zirvedir.

Peki başka başka tarzda cami mimarisi yapılamaz mı? Elbette yapılır. Yapılmalıdır da.. Eğer form olarak Selimiye'yi yada bunun az daha gelişmiş hali olan Sultanahmet Camiiindeki formu kullanacaksanız aynısını birebir kopyalayıp almalısınız. Bu eserlerdeki oran orantı mükemmeldir. Belki alıştığımızdan öyledir denilebilir ama asla gözü rahatsız etmezler. Pramidal kubbe yapısıyla minarelerin uyumu müthiştir. Eğer daha büyüğünü yapmak isterseniz her şeyini aynı katsayıyla çarparak büyütebilirsiniz. Bunun hiçbir mahzuru yoktur, öbür yandan iddiası da yoktur. Sadece "kopyadır" o kadar. Böyle bir eser mimar olarak açıkçası pek sizin eseriniz de sayılmaz..

Nüfusu hızla artan, özellikle Çankaya istikametine doğru gelişmekte olan Ankara'ya büyük bir cami yaptırmaya karar verilir. Yer olarak Kocatepe seçilir. 1946 yılında başlayan çalışmalar uzun yıllar alır. Daha sonraları dönemin başbakanı Adnan Menderes'in de yakın ilgisi sonucu proje yarışması düzenlenir. Yarışmada Mimar Vedat Dalokay'ın projesi birinci olur ve 1963 yılında caminin temeli atılır.

Modern üsluba sahip olan bu caminin projesi geleneksel çevrelerce çok tepki toplayınca, camiyi yaptıracak derneğin başkanlığı tarafından durdurulur. 1967 yılında ise dernek, mimari yarışma yapmadan, doğrudan sipariş yöntemi ile caminin tasarlanması görevini Hüsrev Tayla ve Fatin Uluengin'e vermiştir. Edirne'deki Selimiye Camii'nin birebir kopyası uygulanarak cami 1987 yılında Turgut Özal tarafından açılır.

Vedat Dalokay'ın projesi ne mi olur? Suudi Arabistan Kralı Projeyi satın alır ve Pakistan'ın İslamabad şehrinde uygulayarak camiyi yaptırır. Bu cami dünya mimarlık literatürüne geçtiği gibi pek çok ödül alır ve Pakistan'ın simgesi olur.

Yakın zamanda İstanbul Üsküdar'da Çamlıca tepesine bir cami yapılmasına karar verildi. Bu cami ile ilgili bir mimar olarak gözlemimi söylüyorum: Sultanahmet Camii'nin aynısı olup yukarıya doğru azıcık sündürülmüş halidir. Büyüklük olarak Sultanahmet'ten biraz daha büyük olması mimari olarak aynı olmasını değiştirmez. Bu formda zirveyi yakalayan Mimar Mehmet Ağa Sultanahmet Camii'ni yaptıran padişahın 16. Padişah olduğunu belirtmek için şerefe sayısını 16 yapmıştır. Çamlıca Camii'nde ise şerefe sayısı bile aynıdır, yani 16 adet.

Aynı üslubun tekrarından ziyade daha modern bir mimari uygulansa tüm dünyada ses getirirdi diye düşünüyorum. Bunu söylerken birilerini eleştirmek için söylemiyorum. İstanbul'un her tarafından özellikle boğazdan görülebilen ve ses getiren bir eser olsaydı daha iyi olurdu bence.. Bahsi geçen cami istediği kadar büyük olsun Sultanahmet Camii'nin ününe asla erişemeyecek..

Mimarlar yapılan bir şeyi tekrar etmekten ziyade yeni arayışlara, yeni tasarımlara yönelmeli. Günümüzde yapılan binaların çoğunluğu zaten değişik tasarımlardan oluşmaktadır..

Anadolu'nun pek çok şehrinde aynı formda camiler var. En büyüklerinden biri de /belki de en büyüğü/ Adana'da ama sadece Adana'da bilinir..

RESİM:

- 1- İstanbul Süleymaniye Camii / Mimar Sinan
- 2- Edirne Selimiye Camii / Mimar Sinan
- 3- Sultanahmet Camii / Mimar Sedefkar Mehmet Ağa
- 4- Ankara Kocatepe Camii / Mimar Hüsrev Tayla ve Fatin Uluengin
- 5- İslamabad Faysal Camii / Mimar Vedat Dalokay

6- İstanbul Çamlıca Camii

Esen kalın..
Mimar Suat Zebu

.

Yok Yere İdam Edilen Bir Milli Şehidimiz

Dün 10 Nisan'dı. 10 Nisan 1919 tarihinde ise yani tam 100 yıl önce bir kahramanımız maalesef İstanbul'da suçsuz yere idam edilmişti.

28 Temmuz 1914 tarihinde başlayan 1. Dünya Savaşı'na Osmanlı Devleti de 29 Ekim 1914 tarihinde Almanya'nın yanında katıldı.

Osmanlı askerleri Yemen'den Galiçya'ya geniş bir alanda savaşmak zorunda kaldı. Bazıları da bunu fırsata çevirmeye kalkıştı. İngiltere ve Rusya, Osmanlı Devlet'ini bölebilmek için Ermeni ayrılıkçılara silah ve para verince Ermeni çeteleri isyan etti. İngilizler tarafından kışkırtılan, örgütlenip silahlandırılan Ermeni çeteleri Anadolu'nun çeşitli yerlerinde katliamlar yapmaya başladı.

Plan basitti; Anadolu'da çıkarılacak isyan sayesinde ordu iki ateş arasında kalacak, böylece Azerbaycan'dan Anadolu içlerine, Sivas'a kadar uzanan geniş bir coğrafyada kurulacak olan Büyük Ermenistan Devleti'nin önü açılacaktı.

Türk askeri cepheye düşmanla vuruşurken, Amerikan misyoner okullarında teşkilatlanan Ermeni çeteler cephe gerisinde bulunan köyleri yağmalamaya, kadınlara tecavüz etmeye ve yaşlıları katletmeye başladı.

Taşnak ve Hınçak terör örgütleri bu projenin organizatörlüğünü üstlenmişti.

Bu arada umulmadık bir şey oldu. Osmanlı Devleti katliama ani bir refleksle müdahale etti. 24 Nisan 1915'te Taşnak ve Hınçak terör örgütlerinin yönetici kadroları tutuklandı ve hapsedildi. 250 kişi.

Devletin 24 Nisan'da Ermeni terörüne indirdiği balyoz, şu anda tüm dünyada "sözde soykırımı anma günü" olarak kutlanıldığı düşünülürse sanırım mesele anlaşılır..

Ermeni terör örgütlerinin 250 yöneticisi tutuklandıktan sonra sıra Ermeni katliamcılara gelmişti. Tedbir olarak Mayıs 1915'te Ermeni nüfus zorunlu göçe tabi tutuldu, TEHCİR. Haziran ayı itibariyle zorunlu göçler başlatıldı.

Ermeni terörünün başlattığı katliamlara Anadolu halkı tepki gösteriyordu. Şayet göç olmasaydı, çok daha kanlı olaylar patlak verebilirdi.

Zorunlu göç emirlerinden biri de Eylül 1915'te Yozgat'ın Boğazlıyan ilçesine verildi.

Boğazlıyan Kaymakamı Mehmet Kemal Bey, bakanlığın talimatını harfiyen uyguladı. Kısa süre içerisinde o bölgedeki Ermeni terörünün bölücü eylemlerinin üstesinden gelindi.

Fakat 1917 yılının ortalarına doğru Osmanlı Devleti savaşı kaybetmeye başladı.

Mağlubiyetin etkisiyle başlayan politik baskılar sonucunda zorunlu göç yasasını uygulayan bürokratlara tek tek dava açıldı. O sırada İzmir'te görev yapan Mehmet Kemal Bey açığa alındı. Ermenilere zulmetmekle suçlanıyordu.

Konya'da yargılandı ve beraat etti.

Bir yıl sonra savaşın seyri daha da kötüye gitti. Doğu Anadolu Rus işgaline uğradı. Ruslar Erzincan'a kadar geldiler. Rus destekli Ermeni çeteleri bölgede terör eylemlerini daha da arttırdılar. Toplu katliamlar yaptılar. İstanbul ise İngiliz ve Fransızlar tarafından işgal edildi.

İstanbul'un işgalinin ardından İngiliz Dostları Derneği ve Ermeni Dostları Derneği yaygaraya başladı: Ermenilere soykırım uygulandığını iddia ediyorlardı. İşgalci İngiliz ordusunu da arkasına alan Ermeni ve İngiliz Dostları Derneği, Mehmet Kemal Beyi hedef göstermeye başladı.

24 Nisan 1915'te tutuklanan terör örgütü üyeleri tek tek serbest bırakılmış, hepsi İstanbul'u işgal eden İngilizlerin yanında türemişti. İntikam istiyorlardı. Teslimiyetçi Damat Ferit hükümetine baskı yapmaya başladılar.

Amaçları Osmanlı bürokratlarını yargılamaktı.

Pek çok bürokrat Ermenilere soykırım yapmakla suçlanacak, hüküm giyecek, devletin soykırım yaptığı tescillenecek, böylece Türkler soykırımcı bir millet olarak tanınacak, yüklü tazminatlarla karşı karşıya kalacaktı.

Hükümet, Ermeni terör örgütlerine diremedi.

Damat Ferit Paşa İngilizlerin baskısı karşısında Osmanlı bürokratlarının yeniden yargılanmasını kabul etti. Bunun üzerine Mehmet Kemal Bey 7 Ocak 1919'da görevi başındayken tutuklandı.

İstanbul'da getirildi ve hapsedildi.

Yargılamaların yapılması için Divan-ı Harp kuruldu. Ermeni terör örgütleri pek çok yalancı şahit bulup türlü iftiralar üretti. Mehmet Kemal Bey ise kendisini savunacak bir avukat bile bulamıyordu.

İmdatına Avukat Sadettin Ferit Bey yetişti.

En zor zamanında Mehmet Kemal'in imdadına yetişen Avukat Sadettin Ferit Bey o sıralarda İstanbul'da bulunan başka birinin daha avukatlığını yapıyordu. O kişi, kim miydi? ATATÜRK..

Harp Divanı, Ermeni terör örgütünün arzuladığı şekilde ilerlemeyince bu defa devreye İstanbul'daki İngiliz komiseri girdi. Mahkeme reisi Hayrettin Bey baskı altına alınıp istifa ettirildi.

Onun yerine Ermeni terör örgütlerinin istediği Nemrut lakaplı Mustafa Paşa atandı.

Nemrut Mustafa Paşa satılmış biriydi. Osmanlı üniforması ile İngilizlere hizmet ediyordu. Onların talimatı doğrultusunda yargılamayı kısa sürede tamamladı.

Son duruşmada kararını verdi Nemrut Mustafa; İDAM.. Mehmet Kemal'in idam cezasına çarptırılması kararı açıklanınca duruşma salonunda alkış kıyameti koptu.

Namuslu ve şerefli bir devlet adamı olan Mehmet Kemal, Ermeni terör örgütlerinin arzusu, İngilizlerin baskısıyla bir Osmanlı mahkemesi tarafından daha önce beraat etmesine rağmen, idam cezasına çarptırılmıştı.

Cezanın uygulanması için padişahın onayı gerekiyordu. Mehmet Kemal Bey devletin kendi idamını onaylayacağına

ihhtimal vermiyordu.

Dosya Padişah Vahdettin'e çıktı. Vahdettin kararı onaylamakta tereddüt etti ve şeyhülişlama gönderdi.

şeyhülişlam Mustafa Sabri önüne gelen dosyaya kısa sürede "uygundur" fetvası verdi. şeyhülişlam fetvayı verince padişah da idamı onayladı.

Karar 7 Nisan'da onaylandı. Aynı gün haberi işiten Mehmet Kemal yıkıldı. Ermeni terör örgütü üyeleri sokaklarda bu haberi kutluyor, bir aksilik olmaması için idamın derhal uygulanmasını istiyordu.

Mehmet Kemal Bey 8-9 Nisan'ı hapiste geçirdi. Babası ile görüştürülmüyordu. Çocuklarını görememişti. Ne zaman asılacağını bilmiyordu. Tek bildiği artık yolun sonuna geldiğiydi.

10 Nisan sabahı hapisten çıkarıldı. Bilmediği bir yere götürülüyordu. Acaba kurtarılıyor muydu?

Gözünün bağını açtiklarında gördü ki Beyazıt Meydanı'nda. Darağacı kurulmuştu. Yüzlerce kişinin kendisine hakaretler yağdırdığını duyuyordu. Memurlar tarafından idam sehpasına götürüldü. Her şey sona ermek üzereydi. Meydanda az sayıda Müslüman vardı. Çünkü olay çıkmaması için infaz gizli tutulmuştu. Sadece Ermeni terör örgütü üyelerine haber verilmişti. Babasının dahi idamdan haberi yoktu.

Yine de az sayıda Müslüman kalabalığı görüp meydana gelmeye başlamıştı.

Mehmet Kemal Bey idam sehpasına çıktığında son sözlerini meydanda bulunan az sayıdaki Müslümana haykırdı: "Ecnebilere yaranmak için beni asıyorlar. Çocuklarımı Türk Milletine emanet ediyorum."

Bu esnada orada bulunan Adalet Bakanı müsteşarı, Sait Molla "Asın bu haini, söyletmeyin, sallandırın" diye haykırdı. Bunun üzerine infaz memuru sehpayı devirdi. Mehmet Kemal Bey yaşamını yitirdi.

Meydanı sevinç çığlıkları kapladı. Herkes çılgınlar gibi alkışlıyordu.

O sırada bölgede bulunan Arif bey isimli şahıs gürültünün geldiği yere doğru gitti. Meydana vardığında darağacında gördüğü cansız beden oğlu Mehmet Kemal'di.

Yanına koştu. Sarıldı. Ağladı. Ceketinin cebinde bulduğu son mektubunu aldı ve oğlunu uğurladı.

Mehmet Kemal'in cansız bedeni vatan toprağına gömülürken 40 gün sonra bir paşa Anadolu'ya geçecek ve Kurtuluş Meşalesi'ni yakacaktı..

11 Ekim 1922'de İngilizlerle ateşkes imzalandıktan sonra, yani geldikleri gibi defolup gittiklerinde meclisin yaptığı ilk iş Mehmet Kemal'i hatırlamak oldu.

Ulu Önderimiz Atatürk 'ün girişimiyle Türkiye Büyük Millet Meclisi 14 Ekim 1922'de çıkardığı özel bir kanunla Boğazlıyan Kaymakamı Mehmet Kemal Bey'i Milli şehit olarak kabul etmiştir.

Mehmet Kemal Bey'e ve tüm milli mücadele şehitlerimize rahmetle...

Boğazlıyan Kaymakamı Mehmet Kemal Bey! Allah rahmet eylesin.

Suat Zebu

.

RESİMLER:

1- Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey

2- Tehcir Yasası

3-4 Boğazlıyan Kaymakamı Millî şehit Mehmet Kemal Bey'in Cenazesinden Fotoğraflar

.

DERS ÇALIŞMAYAN ÖĞRENCİLERE TAVSİYELER

Ders çalışmıyorum diyen öğrenci arkadaşlar, bu yazıyı okumanızda yarar var. Burada ders çalışmanıza yardımcı olacak ve ders çalışmanıza engel olan bazı durumların ortadan kaldırılması ile ilgili ipuçları var. Lütfen dikkatle okuyun.

1- Çalışma düzeni ve program

Öncelikle kendinize bir çalışma düzeni belirleyin, bir program yapın. Hangi gün hangi derse ne kadar çalışmayı planlıyorsunuz? Bunu belirleyip bir program oluşturun. Bu konuda rehber öğretmeninizden veya derslerinde başarılı olan arkadaşlarınızdan yardım alabilirsiniz. Diyelim ki matematik sınavı daha erken olacak. O zaman matematiğe yoğunlaşmalısınız.

Eğer çok sıkılırsanız arada sevdiğiniz başka bir derse biraz göz atın. O derste mümkün olduğunca sınavı yakın bir ders olsun. Daha sonra matematiğe geri dönün.

Günlük en az 3 saat yoğunlaşarak ders çalışmalısınız.

2- Posterlere dikkat !

Odanızda mümkün olduğunca poster bulundurmayın. Çünkü zaten derse zar zor yoğunlaşırken gözünüz posterlere falan ilişirse dikkatiniz dağılacaktır.

Odanızın dağınık olmamasına da dikkat edin. Bu da dikkatinizi dağıtacaktır.

3- Ders çalışırken kafam başka yerlere gidiyor

Bugün neler yaşadığınızı bir kenara bırakamıyor musunuz? O zaman eve geldikten sonra 45 dakika kadar spor yapın. İsterseniz mahalle maçı yapın. Veya 45 dakika evde sağa sola da zıplayabilirsiniz. Muhakkak hareket edin ve enerjinizi atın. Mesela biraz futbol oynadığınızda kafanız çok iyi dağılacaktır. 45 dakikalık bir aktivite sizi fazla da yormayacaktır.

4- Odadaki cihazlara dikkat !

Bilgisayar, telefon vs. hepsi. Odanızda bunlar bulunduğu sürece başarılı olmanız biraz zor. Eğer ders videosu izleyecekseniz bilgisayarınız olsun. Onun haricinde bilgisayarınız ve telefonunuz kapalı olsun. Bilgisayarınız açıksa, telefonunuz önünüzde duruyorsa gerekli konsantrasyonu sağlamanız mümkün olamaz. Hadi WhatsApp'a bakayım, hadi Facebook'ta dolaşayım diye eliniz ve kafanız sürekli oraya gider. Telefonunuzu kapalı tutun ve başka odada olsun kesinlikle.

Kendi iyiliğiniz için oyalayıcı teknolojik aletleri odanızdan atın.

Ders videosu izlemeniz gerekiyorsa önceden bilgisayarınıza indirin ve internet kapalıyken izleyin.

5- Çok rahat bir ortam

Odada uykunuzun geleceği çok rahat bir ortamda da çalışmanız zorlaşacak, uykunuz gelecektir. Sakın vakitsiz uyuyarak uyku düzeninizi bozmayın. Uyku düzeniniz bozulursa verimli bir çalışma elde edemezsiniz.

6- Ertelemeyin, son dakikaya bırakmayın

Nasıl olsa sınava daha var diyerek çalışmanızı ertelemeyin. Asla son dakikaya bırakmayın. Unutmayın ki son dakikaya bırakırsanız ders çalışmaya ayıracak zaman bulamayabilirsiniz.

Her gün programlı olarak mutlaka çalışın.

7- Bilgisayar oyunları

Öğretim döneminde bilgisayar oyunlarından uzak durun. Çünkü bu tür oyunlar bir konuya yoğunlaşmanızı engelleyecek, sürekli kafanızı meşgul edecektir. En güzeli dönem başından dönem sonuna kadar bilgisayarınızı paketleyip kaldırmanızdır. Cep telefonunuza da oyun indirmeyin lütfen.

Hepinize başarılar dilerim..

Suat Zobu

24 Nisan Yaklaşırken Tehcir ve Ermeni Soykırım İddiaları

28 Temmuz 1914 tarihinde başlayan 1. Dünya Savaşı'na Osmanlı Devleti de 29 Ekim 1914 tarihinde Almanya'nın yanında katıldı.

Osmanlı askerleri Yemen'den Galiçya'ya geniş bir alanda savaşmak zorunda kaldı. Bazıları da bunu fırsata çevirmeye kalkıştı. İngiltere ve Rusya, Osmanlı Devleti'ni bölebilmek için Ermeni ayrılıkçılara silah ve para verince Ermeni çeteleri isyan etti. İngilizler tarafından kışkırtılan, örgütlenip silahlandırılan Ermeni çeteleri Anadolu'nun çeşitli yerlerinde katliamlar yapmaya başladı.

Plan basitti; Anadolu'da çıkarılacak isyan sayesinde ordu iki ateş arasında kalacak, böylece Azerbaycan'dan Doğu Anadolu'ya uzanan geniş bir coğrafyada kurulacak olan Büyük Ermenistan Devleti'nin önü açılacaktı.

Türk askeri cephede düşmanla vuruşurken, Amerikan misyoner okullarında teşkilatlanan Ermeni çeteler cephe gerisinde bulunan köyleri yağmalamaya, kadınlara tecavüz etmeye ve yaşlıları katletmeye başladı.

Taşnak ve Hınçak terör örgütleri bu projenin organizatörlüğünü üstlenmişti.

Bu arada umulmadık bir şey oldu. Osmanlı Devleti katliama ani bir refleksle müdahale etti. 24 Nisan 1915'te Taşnak ve Hınçak terör örgütlerinin yönetici kadroları tutuklandı ve hapsedildi. 250 kişi.

Devletin 24 Nisan'da Ermeni terörüne indirdiği balyoz, şu anda tüm dünyada "sözde soykırımı anma günü" olarak kutlanıldığı düşünülürse sanırım mesele anlaşılır..

Ermeni terör örgütlerinin 250 yöneticisi tutuklandıktan sonra sıra Ermeni katliamcılara gelmişti. Tedbir olarak Mayıs 1915'te Ermeni nüfus zorunlu göçe tabi tutuldu, TEHCİR. Haziran ayı itibariyle zorunlu göçler başlatıldı.

Ermeni terörünün başlattığı katliamlara Anadolu halkı tepki gösteriyordu. Şayet göç olmasaydı, çok daha kanlı olaylar patlak verilebilirdi.

TEHCİR

Göç ettirilen Ermeni kabilelere bizzat Ermeni çeteler tarafından vahim saldırılar oldu. Göç edenlerden öldürülenler oldu.

Ermeni Nüfus ne kadardı?

Birinci Dünya Savaşı öncesi Osmanlı topraklarında yaşayan Ermeni nüfusu...

- Ermeni Patrikhanesi'ne göre, 2.5 milyon idi. (2.500.000)

- Lozan Konferansı'ndaki Ermeni heyetine göre, 2.2 milyon idi. (2.200.00)

- Fransız "Sarı Kitabı"na göre, 1.5 milyon idi. (1.500.000)

- İngiliz Yıllığı'na göre, 1 milyon 56 bin idi. (1.056.000)

- Osmanlı resmi belgelerine göre ise (1893 nüfus sayımına göre), 1 milyon bin 465 idi. (1.001.465)

1906 nüfus sayımına göre, 1 milyon 120 bin 748 idi.

1914 nüfus sayımına göre, 1 milyon 122 bin 850 idi.

Peki...

27 Mayıs 1915'te kabul edilen ve 1 Haziran 1915 tarihi itibariyle yürürlüğe giren "Tehcir Kanunu" ile sevk edilen Ermeni nüfusu ne kadardı?

İngiliz Savaş Propaganda Bürosu (Wellington House) çalışanı Arnold Toynbee editörlüğündeki "Mavi Kitap"a göre, 1 milyon ile 1 milyon 200 bin Ermeni arasındaydı! Bunlardan 600 bini hayatını kaybetmişti!

ABD resmi kaynaklarına göre tehcir rakamı 486 bin kişiydi.

Osmanlı kayıtlarına göre ise tehcir edilenler 428 bin 758 kişi...

Soner Yalçın'a kulak verelim şimdi:

ERMENİ HEMŞEHRİM

"Öyle abartıyorlar ki...

Sanırsınız Anadolu vilayetlerindeki tüm Ermeniler tehciere tabi tutuldu!

Oysa...

Adana'da 14 bin Ermeni tehciere gönderilirken 16 bin Ermeni yerinde kaldı.

Harput'ta 51 bin Ermeni tehciere gönderilirken 4 bin Ermeni yerinde kaldı.

Sivas'ta 136 bin 84 Ermeni tehciere gönderilirken 6 bin 55 Ermeni yerinde kaldı.

Afyon'da 5 bin 769 Ermeni tehciere gönderilirken 2 bin 222 Ermeni yerinde kaldı.

Maraş'ta hiç tehcir olmadı, 8 bin 845 Ermeni yerinde kaldı.

Benim memleketim Çorum'da ise bin 231 Ermeni nüfusun hepsi tehcir edildi. (Hemşehrim Vahram Dadrian, tehcirde 15 yaşındaydı; kapağına ailesinin fotoğrafını koyduğu, tehcir günlüğü "To the Desert" kitabı 1945'de ABD'de basıldı.

Maddi hataların bulunduğu kitap Ermeni Diasporası'nın başucu eseri oldu!)

Katolik ve Protestan Ermeniler arasında tehcir edilen hemen hemen hiç yoktu.

Bu arada... Diaspora tehcir için "deportaion" yani "yurt dışına çıkarma" diyor ki, Suriye o tarihte Osmanlı toprağı idi!

Peki... Tehcir sırasında ne kadar Ermeni vatandaşımız can verdi?

Sorunun yanıtı için tehcire gönderilenler ile iskan bölgelerine ulaşan nüfus arasında farkı bilmeniz yeterlidir: Tehcir edilenlerden 56 bin 610 Ermeni iskan bölgesine ulaşamadı.

Bunlardan...

500 Ermeni, Erzurum-Erzincan yolunda;

2 bin Ermeni, Mardin yolunda;

5 binden fazla Ermeni, Dersim bölgesinde öldürüldü.

Katledilenlerin toplam sayısı 9-10 bin idi.

Tifo, dizanteri gibi hastalıklardan 25 bin ile 30 bin arasında Ermeni öldü.

Diğerleri kayıptı; yurt dışına kaçtıkları tahmin ediliyor.

Yok, "1 milyon Ermeni öldürüldü"; yok "1.5 milyon Ermeni öldürüldü" deniliyor!

Batı kaynakları sadece anılara dayanıyor; Osmanlı ise isim isim tuttuğu kayıtlara...

Hemşehrim Vahram Dadrian'ın bulunduğu Ermeni kafilesi; Çorum, Yozgat, Boğazlıyan, Kayseri, Niğde, Ulukışla, Tarsus, Adana, Hamidiye ve Hasanbeyli yoluyla Halep'e ulaştı. Dadrian ailesi, Hama, Humus, Şam yoluyla Arapların da yaşadığı Jeresh adlı Çerkez köyüne giderek üç yıl kaldı. Savaşın bitmesiyle Kudüs, Hayfa, Beyrut, İskenderun, Mersin, Larnaka, Antalya, Rodos, İzmir deniz yoluyla İstanbul'a döndüler. Sonra ABD'ye gittiler.

Evet, 18 Aralık 1918'deki kararname ile Ermenilerin evlerine dönebileceği açıklandı. Kimi döndü, kimi Avrupa, Amerika, Asya ülkelerine gitti..."

Prof. Justine Mc Carthy: Asıl Soykırım Yapan Ermenilerdir..!

"-TÜRKLER DEĞİL, ERMENİLER SOYKIRIM YAPTI.."

Size..; "-Soykırımı kabul edin, bitsin bu iş.. Özür dileyin kapansın bu yara.." diyeceklerdir..

Böyle bir pazarlığa asla razı olmayın..

Çünkü; ATA'larınız isnat edilen soykırım suçunu işlememişlerdir.

SOYKIRIMI KABUL ETMEK ATALARINIZA İHANETTİR..

Bu sözler, ABD'li tarihçi Prof.Justin McCarthy'e ait..

Louisville Üniversitesi Tarih Profesörü Justin McCarthy, 1915 olaylarına dair Ermeni iddialarına ilişkin, "-Elimizde binlerce ama binlerce belge var... Bu belgeler Türklerin değil, Ermenilerin soykırım yaptığını gösteriyor.." diyor..

Ünlü tarihçi, Ermenilerin sözde soykırım iddiaları için kendilerine kaynak seçtiği ünlü MAVİ KİTAP için, İngiliz hükümetince oluşturulan Savaş Propaganda Bürosu'nca yürütülen dezenformasyon faaliyetinin bir parçasıdır, diyor..

Amerikalı tarihçi Prof. Dr. Mc Carthy: "-Ermeniler, soykırım iddiasını kendilerini bir arada tutacak bir bağ olarak görüyorlar., 'Ne acılar çektik' demek böyle bir bağ ve kendilerini bu acı üzerinden tanımlıyorlar.." diyor..

Ansiklopedik bilgi

Prof. Justin A. McCarthy ; (d. 19 Ekim 1945), Louisville Üniversitesi'nde ABD'li tarih profesörü

Uzmanlık alanları arasında Osmanlı İmparatorluğu, Balkanlar ve Orta Doğu tarihi bulunmaktadır.,,

McCarthy, felsefe okuyarak başladığı meslek hayatında zamanla tarihe yönelmiş, 1967-1969 yılları arasında Orta Doğu Teknik Üniversitesi ve Ankara Üniversitesi'nde de görev yapmıştır.

Uzmanlık alanları arasında Osmanlı İmparatorluğu, Balkanlar ve Orta Doğu tarihi bulunmaktadır.

Yazdığı kitaplarda, yüz binlerce Ermeni'nin ve en az bir o kadar Müslüman Türk'ün öldüğünü kabul etmekle beraber Ermeni soykırımı iddialarını reddeder...

Suat Zobu

.

Soykırım mı..?

Bu gün 24 Nisan..

Osmanlı Devleti 1. Dünya Savaşı'na girince İngiliz ve Rusların kışkırtması ile Anadolu'daki Ermeniler silahlı örgütler kurarak ayaklanıyor ve her tarafta katliamlar yapmaya başlıyorlar. Bununla ilgili olarak devlet çeşitli önlemler almaya başlıyor. İlk olarak 24 Nisan 1915 tarihinde Ermeni eşkıyalarının ileri gelenlerinden 250 kişiyi tutukluyor. İşte bu tarih şu anda tüm dünyada "Soykırım Günü" olarak anılmaktadır.

27 Mayıs'ta da Tehcir (Yer Değiştirme) kanununu çıkararak İstanbul hariç Anadolu'daki Ermenileri zorunlu göçe tabi tutuyor. Bunlar kafileler halinde götürülüp Suriye ve Irak'ın çeşitli yerlerine yerleştiriliyor. Bu kafilelere çoğunluğu Ermeni çeteler tarafından olmak üzere saldırılar oluyor. Bu saldırılar sonucu ve hastalıklardan falan ölenler oluyor. Aslında Tehcir ile daha çok sayıda insanın ölmesinin önüne geçilmiştir.

ABD resmi kaynaklarına göre tehcir rakamı 486 bin kişiydi. Osmanlı kayıtlarına göre ise tehcir edilenler 428 bin 758 kişidir... Yani Ermenilerin iddia ettikleri gibi 1,5 milyon kişinin ölme ihtimali yoktur. Osmanlı arşivlerinde 428.758 kişi isim isim sayılmaktadır. Kaldı ki bunların büyük çoğunluğu ölmemiştir. Tehcir sırasında çeşitli sebeplerle ölenlerin sayısı 50-60 bin civarındadır.

Maalesef Ermeniler müthiş propaganda yöntemleriyle batılı devletleri soykırım yapıldığına inandırmaktadırlar. Oysa asıl soykırımı Ermeniler Türklere yapmıştır. Erzincan'a kadar gelen Rusların göz yummaları sonucu pek çok katliam yapmışlar, Türkleri toplu olarak katletmişlerdir.

En son 26 Şubat 1992 tarihinde Azerbaycan'da Hocalı Katliamı'nı yaptılar. Azerbaycan'ın beşte birini işgal ettiler. Bu aşamada yaptıkları vahşetler dehşet vericidir.

Ermeni Doktor Zori Balayan "Canlı insanın derisini yüzünce ölmeden ne kadar dayanabiliyor diye deney yapmak amacıyla canlı canlı 13 yaşındaki Türk kızının derisini yüzdük. 7 saat sonra öldü" diyor. Deney yapmak amacıyla !!! Bakar mısınız deneye, bakar mısınız bilimsel çalışmaya !!! ??? (VAHŞETİN BAĞLANTI ADRESİ: <https://www.youtube.com/watch?v=WOu1IPfj8y0> LÜTFEN İZLEYİN)

O medeni bildiğimiz batılı devletlerden hiç kimse çıkıp da "Ulan bu nasıl deney, böyle deney olur mu..?" demiyor.. Çünkü onlar medeni, bizler ise barbarız..

OLMAZ DA... BİZDEN BİRİ YAPSAYDI ÖYLE BİR DENEYİ...!!! TÜM DÜNYA AYAĞA KALKMAZ MIYDI..??

Suat Zobu

.

Ayşe Kadın Fasulyesi veya Öküz Altında Buzağı Aramak..!

Elhamdülillah hepimiz Müslümanız.

Bizim evde uydu kanalı var. Abartmıyorum 500 tane falan tv kanalından en az 400 tanesi dini kanal. Koskoca siyasi partiler bile bir tv kanalı açamazken bunlar parayı nereden bulup da tv kanalı açabiliyor o da ayrı konu. Sakallı, cübbeli, sarıklı kişiler habire konuşuyor; dini konularda ahkâm kesiyorlar. Sanırsınız bir yerlerin şeyhi. Bu kılık kıyafetle ilgili yazı-şiir önceden de yazdım, daha da yazarım. Bu defa konumuz o değil. Bu kanalların çoğu küçük kanallar ama mutlaka az da olsa izleyicileri vardır. Hele işin içinde ulusal kanallar olunca olayın boyutu değişiyor, hitap edilen kişiler bir anda milyonlara çıkıyor.

Herkes istediğini konuşup yazabilir ama iş dine gelince orada biraz durmak lazım. Konuştuğunu, yazdığını ince elekten elemelisin.

Özellikle din görevlilerinin çok dikkat etmesi gerek. Yanlış söylememelisin. Bunu bilerek yapıyorsan büyük günah.. Bu tür şeyler hep bana mı denk gelir bilmem ama geliyor işte. İlk 4-5 kanalın içinde olan ulusal kanallardan birinde bir din görevlisi, önünden birazı ağarmış kara sakalıyla “Ayşe Fasulyesi demelerine falan öyle kızıyorum ki –‘bizim evde böyle şey asla söylenmez’, diye anti parantez belirtiyor- resmen Ayşe Validemizle dalga geçmek, onu küçümsemek için uydurulmuş şeyler. Ayşecik, Fatmacık demek onlarla alay etmek, küçümsemektir” diyor.. “Mehmetçik” demek de peygamberimizi küçümsemek mi oluyor bu durumda..

Peh, peh, peh..

Etmeyin, eylemeyin, bu kadar basite indirgemeyin n’olur. Bir kere onun adı “Ayşe Kadın Fasulyesi”dir. Muhtemelen Anadolu'nun bir yerinde birileri tarafından öyle isimlendirilmiştir. Tıpkı sırik fasulyesi, çalı fasulyesi vb. Belki de bir yerlerden tohumunu bulup getiren, bahçesinde yetiştiren Ayşe isimli bir kadını kim bilir. Ben bu güne kadar bu fasulyenin adı söylenirken ne Ayşe Validemizle alay edilme anlamında söylenildiğini duydum, ne de öyle algıladım. “Araplara hakaret etmek için Arap Sabunu diyorlar” dedi aynı görevli.

Haklıydı; çünkü bizler İsveç Çeliği derken İsveçlilere, Çin Malı, Japon Malı, Alman Malı derken Çin, Japon ve Almanlara, Hollanda İneği-Montofon derken Hollandalılara hakaret etmiyor muyuz?

Köpek ismini Arap koyarak da Araplara hakaret ediliyormuş. Rengi kara olan köpeğe öteden beri Arap denilir, bu Araplara hakaret anlamında asla değildir..

“Mevlana Kasabı yazmış levhasına” diyor, “neyi kesiyorsa”, diye de ilave ediyor. Etme Hoca ya; saf vatandaşımız o ismi koyarken Mevlana’yı kesmek, ona hakaret etmek anlamında koymamış o ismi. Hakiki Konyalı olduğunu, Konya’yla alakası olduğunu belirtmek için koymuş.

Ben iyimser düşünüp art niyet olmadığını söyleyerek o hainleri (!!!) aklamaya mı çalışıyorum..? Eğer öyle düşünüyorsanız KOCAMAN BİR EVET. Zira benim saf Anadolu insanım, saf Türk Milletim halisane düşünüyor, küflenmiş beyinlerinde kırk türlü hınzırlık taşıyor..

Suat Zobu

YAZIMI GÜNÜN SEÇKİSİNE ALAN SEÇKİ KURULUNA SONSUZ TEŞEKKÜRLERİMLE..

HAYIRLI RAMAZANLAR..

Tam da 100 Yıl Önceydi.. 1

1915 Yılında Çanakkaleyi geçemeyen İngiliz ve Fransızlar 13 Kasım 1918'de ellerini, kollarını sallayarak gelip İstanbul'u işgal ettiler.

15 Mayıs 1919'da da (Bu gün) İzmir Yunanlılar tarafından işgal edildi.

38 yaşındaki bir kahraman "geldikleri gibi giderler" dedi. Ve gittiler..

31 yaşındaki bir kahraman İzmir'de karaya ayak basan bir Yunan köpeğini alınının çatından vurarak gebertti. Böylece ilk kurşunu atmış oldu.. Sonrası şanlı bir tarih..

Mustafa Kemal ve Hasan Tahsin; mekanları cennet olsun..

Suat Zobu

Aslan olmak mı..!

Belgesel izleye, belgesel izleye, belgesel uzmanı !! olduk ya; aslında çok da faydası var. Bazı şeyler öğreniyoruz.

Serengeti'deki hangi filin hangi fille baskın erkeğin neslini devam ettirmesi mücadelesinde hangi dişinin kırıldığını ezberliyoruz. Hangi aslanın hangi baskınlık savaşında aldığı ölümcül bir pençeyle sol gözünün pörtlediğini de defalarca izleyerek ezberledik artık.

Belgeselleri bir belgesel uzmanı !! olarak, laf olsun diye izlemiyorum. Dikkatle kendimi vererek izliyorum. Kendimce dersler de çıkarıyorum..

Ne ilginç şeyler var doğada.

Aslanlar azimli ve uzun mücadeleler sonucu büyük bir yaban mandasını avladı. 8-10 tanesi birden hayvanın çevresine dizilip iştahla yemeye başladılar. Hepsi de güçlü kuvvetli aslan gibi aslan.. Derken 8-10 tane sırtlan çıkageliyor, topu topu aslanların sayısı kadar. Onlar da sırtlan gibi sırtlan işte. Bir aslan sıkırsa tümünün birden suyunu çıkarır.

Sırtlanlar çirkin yüzleriyle hırlayarak sofraya başındaki aslanların etrafında birkaç tur atıyor. Sonra hepsi birden gözlerine kestirdikleri bir aslana saldırıyor. Diğer aslanlar yemek yemeye devam. Hemen yanındaki aslan belki kardeşi, belki anası babası. Yanında yemek yemekte olan ailesinden birinin, bir aslanın, yumruk kadar sırtlanların saldırısına uğraması hiçbirinin umurunda değil. Saldırıya uğrayan aslan ne olduğunu şaşırıp kendini korumaya çalışıyor. Sırtlanlar koskoca aslanın karşı saldırıya geçmesini umursamıyor. Aslanı yavaş yavaş yemek sofrasından uzaklaştırıyorlar. Toplu olarak yükleniyor sırtlanlar, "hiç ara vermeden tek aslana saldırı sürekliliği".. Kimi sağından, kimi solundan kimi önünden yada ardından. Isırdıkları falan da yok ama ısıracaklarmış gibi yoğun saldırı. Tıstıkları için aslana fazla yaklaşamıyorlar bile. Ama aslan kaçıyor, sırtlanlar toplu olarak kovalıyorlar onu 50-100 metre kadar. Diğer aslana geliyor sıra. Aynı yöntemle onu da kaçırıyorlar. Kaçan aslan bir daha dönüp gel/e/miyor.. En son bir aslan kalıyor onun hala umurunda değil, höpür höpür yeme derdinde. Ve olan o son aslana oluyor. [italik]"Diğerlerini umursamama"[/italik]nın acısını o son aslandan çıkarıyor sırtlanlar. Onu o kadar çok hırpalıyorlar ki aslan aslanlığından utanır..

8-10 tane aslanın elinden aldıkları büyük avlarını 8-10 tane sırtlan oturup afiyetle yiyor sonuçta..

THE END

Kıssadan hisse; aslan olsan ne yazar, birlik olmazsa..

Fazla söze gerek var mı..?

Suat Zobu

[italik]Ramazan Bayramımız size, ailenize ve Yüce Türk Milletine sağlık, huzur, bereket ve mutluluk getirsin inşallah. Tüm sevdiklerinizle nice bayramlara erişmenizi dilerim.[/italik]

Azıcık Magazin

Ekonomi, seçim, geçim, bunaldık. Azıcık başka şeyi de dert edinelim !! bu gün..

*

Aslında magazin haberlerini fazla önemsemem ama bazen öyle uç şeyler oluyor ki..
İster istemez çekiyor insanı.

Gel de es geç.

Eskiden Yeşilçam filmlerinde sigarasını parayla yakanları görürdük. Garibimize giderdi. Sigarasını parayla yakmak nedir ya..!

“Falanca ünlü filanca yerde sevgilisiyle tatil yaparken görüntülendi” şahsen benim çok ilgimi çekmez (Dİ). Ama günlerdir bir gazetenin attığı “1 çocuk 4 bakıcı” başlığı ilgimi çekti.

Bir ünlü, tatile çıkarken 1 yaşındaki çocuğuna bakması için 4 bakıcı götürüyormuş..

1 Bakıcı

2 Bakıcı

3 Bakıcı

4 Bakıcı

Dört bakıcı bir yaşındaki bir çocuğun nesine bakar Allah aşkına..!

Ne bu; zenginlik mi..?

Gereksinim mi..?

Kasabın yağının çokluğu mu..?

Ne yapar dört bakıcı acaba?

Biri altını değiştirir, biri mamasını verir, biri gazını çıkarır, biri de uyutur sanırım. Peki bunlardan biri yapılırken diğer üç tanesi ne yapar ki..

Sorunun cevabı sizde de değil, bende de değil özür dilerim. Sanki dört bakıcı uzmanıymışız gibi..

Cık, cık, cık..

**

Sağlıklı günler dilerim..

**

Suat Zobu

YAŞANMIŞLIKLAR

Hep "Allah ne muradınız varsa versin efendim, siz bir tanesiniz efendim" diyordu A.

Bir gün dayanamayıp "Yahu bırak artık şu yağcılığı" dedi patronu B.

Elpençe, vücudu belden öne hafif eğik, hafif boynu yana yatık, hafif masumane bir yüz ifadesi, hafif alttan bir bakış "Bu güne kadar hiç zararını görmedim efendim" dedi A. hafif kısık bir sesle.

Kahkahayı bastı B.

(Her istediğini bir şekilde elde eden değil mi o. Gemi su almaya başlayınca gemiyi ilk terk eden de onlar değil mi? İsmi A'dan Z'ye kadar ne olursa olsun)

Suat Zobu

Tepesi Delik Han (Öresin Han)

Anadolu Selçuklu Devleti döneminde ticareti canlandırmak amacıyla 2. Kılıçarslan ana yollar boyunca kervanların konaklaması için hanlar yaptırmış. Bu hanlar, o günkü şartlarda kervanların bir günde ulaşabileceği aralıklarla yapılmış. Bu yollardan biri de Kayseri-Konya arasındaki yol. Bu yolun İpek Yolu olduğu da söyleniyor.

Bu güzergahta benim bildiğim hanlar Horozlu Han, Ak Han, Saray Han, Ağzıkara Han, Tepesi Delik Han, Alay Han. 4-5 handa bir daha büyüğü yapılmış. Mesela Sultan Hanı. Adına da Kervansaray demişler. Sultan Hanı'nın çevresinde bu gün 10 bin nüfuslu bir yerleşim oluşmuş ve Aksaray İli 'ne bağlı tek köyü olan bir ilçe olmuş. Sultanhanı İlçesi. Evet evet tek köyü var.

Bir zamanlar ticaret kervanlarının gelip geçtiği, yaz kış içinde insanların yatıp kalktığı, nice yaşanmışlıkların olduğu bu hanlar, artık kullanılmaz olunca, harabeye dönmüş. (Resim 1,2) Hepsinin ayrı ayrı, ilginç ilginç hikayesi var.

2008 yılında Tepesi Delik Han'ın restorasyonunda görev aldım. O tarihi eser harap olmuş. Şimdiki Aksaray-Nevşehir-Kayseri-Konya yolunun kenarında. Yoldan 40 metre içeride. Aksaray'a ise 30 km mesafede.

Ne hikayeler var. Tepesi Delik Han'ın yakınlarındaki köylüler taşlarını götürmüşler. Ev yapmışlar, avlu duvarı örmüşler. Sonra taş götürenlerden birinin çocuğu sara hastalığına tutulmuş. "Han'ın taşı çarptı" diyerek taş alımını durdurmuşlar. Belkide çakıl tanesi bile kalmayacaktı ! Gidip köyde taşları tespit ettik, ama neye yarar..! Jandarma marifetiyle almaya kalksak ortalık karışacak.

Görenler anlattı, demir yüklü bir TIR, dorsesinden kayan demirleri geri geri han duvarına dayayarak yerine oturtmaya çalışmış. Hanın büyük bölümü göçmüş. Şoförünün umurunda mı..? Saçımı başımı yoldum sinirden. Hanı koyun ağılı olarak kullanmışlar. Yerler yarım metre yükseklikte gübre yığınıyla dolu. Pireden geçilmiyor.

Tepesi Delik Han'ın Aksaray tarafında, bir konak ötesinde bulunan han Ağzıkara Han. Nispeten sağlam kalmış. Kayseri tarafında bulunan bir konak sonrasındaki han ise Alay Han. Bu Alay Han daha büyük. Bir zamanlar Konya Kayseri Karayolu bu hanı ortalamış geçmiş maalesef. Daha sonraları kim fark ettiyse, hangi vicdanlı akıl ettiyse yolu bir yay çizecek şekilde 100 metre falan kenara almışlar. (Resim 6)

Vakıflar Genel Müdürlüğü bu hanları restore etme kararı almış. Bize de Tepesi Delik Han düştü.

Taş ekibimiz oldukça deneyimli. Camilerde, minarelerde, taş yapılarda oldukça tecrübeli olan, o bölgede çok iş yapmış bir taş ekibimiz var. O yüzden şanslıyım.

Han, plan olarak, giriş kapısını karşınıza alıp durduğunuzda sağa sola doğru beş aks, öne arkaya doğru ise yedi aks şeklinde.

Hanın yapımında kullanılan taş ocağını araştırdık. 15 km yakınında orijinal taşların ocağını bulduk, taş siparişini verdik. Yakındaki Bebek Köyü'nden handa çalışacak işçileri ayarladık. Bu işçilerle yıkıntılardaki mevcut taşlardan kullanılabilir olanları ayırmaya başladık. Taşların ayıklanmasında, hanın temellerine ulaşmaya kadar temizlenmesinde ASLA İŞ MAKİNASI ÇALIŞTIRMADIM. TAMAMEN ELLE, İNSAN GÜCÜYLE YAPTIK. El, kazma kürek, el arabası.

10-15 günlük ayıklama ve kazı çalışmasından sonra bizi en mutlu eden olayla karşılaştık; HANIN KİTABESİNİ BULDUK. Toprağın içinde ters dönmüş yatıyordu. Sapasağlam. O günlerde tesadüfen oraya gelen Mevlana Müze Müdürü kitabeyi okudu. "Bu Han Kılıçarslan zamanında Hicri 655 (1258) yılında yapıldı" yazıyordu mealen. 1258 yılı. Bu han, bu taşlar Fatih, Kanuniyi, Yavuzu görmüş. Osmanlı Devleti kurulmadan 41 yıl önce yapılmış, 41 kere maşallah. Kitabeye öyle değerli ki servet. Hazine avcıları gelip kaçırlar. Hanın olduğu yer dağın başı, korkmaya başladım. Yatağımın altında tutuyorum kitabeyi. İşçiler dedikodu yayıyor habire. Bekçimiz sağlam ama. Bir gün herkes duyup görecektir şekilde paketlenmiş kitabeyi arabanın bagajına yerleştirdik. Dümenden götürüp Konya Vakıflar 2. Bölge Müdürlüğüne teslim ettim güya. Ben kitabeyi handaki taç kapıda kendi yerine koymak istiyorum. Uzun süre bagajda durdu, sonra yatağımın altında. Mevlana Müzesi istedi bir süre sonra, götürdüler dedim. Resmi kurumlar da alır götürür, korkuyorum..

Kitabeyi Hanın Taç kapısına yerleştirdik. Şu an orada.

Hanın yıkıntılarının ayrıştırmasını bitirdik. Elde kalan taşların hanın tamamlanmasına yetmesi mümkün değil. Hanın duvarları yükselmeye başladı. Mümkün olduğunca çimento kullandırmamaya çalıştım. Hele görünürlerde hiç yok, kireç var. Yıkıntılarda çıkan taşları araya serpiştirdim. Taç kapıyı da bulduğumuz birkaç özel yapım taşa göre yaptık. Kitabeyi yerleştirdik. Orijinaline uygun olarak hanın üstünü çamurla sıvayıp, kurşun kaplamasını yaptık. Ortadaki ışık kulesini de ismine uygun olarak "Tepesi Delik" yaptık. (Resim 3, 4, 5,)

Birkaç yerde restorasyonla ilgili yorumlar gördüm. “Yeniden yapsanız daha iyiydi” diyenler var. Elde malzeme olmayınca ne yapacaktık. Eski taşlarla yeni taşların rengi tutmuyor ister istemez. Eski taşlar yüzlerce yıl güneşte kalmış, haliyle koyu renk. Ocak aynı ocak, taş aynı taş ama..

Bir şeyi anlayamıyorum;

Padişah armağanı olarak tarihi eserlerimizi Avrupalılara vermeyi düşününce, bu şekilde paketlenip götürülerek Berlin'de kurulup bu gün milyonlarca turist çeken Pergamon Müzesini düşününce, TIRdaki kayan malzemenin düzeltilmesi için hanı dayanak olarak kullanı düşününce, taşlarını götürüp avlu duvarı yapanları düşününce..

Biz neden böyleyiz !! ??

Mimar Suat Zobu

Resim Gözükmüyor. Şuradan bakabilirsiniz:

<https://suatzobu.blogspot.com/2019/07/tepesi-delik-han.html>

.

Sevgili Dostum Bedri Tokul'a

Vay benim yalçın gayalarda şahin bakışım..

Vay sene gurban. Vay senin gaşın gözün, başın yüzün, inci dişin, gara bıyıklarına heyran.. Vay sen hoş gelmişsen, vay sen sefa gelmişsen. Vay senin geldiğin yollarına gurban. Vay seni verene, vay seni yaradene gurban.. Vay senin baba yüregin dert görmeye, vay senin dokkuz köyde de yüzün ak pak ola. Vay sene onuncu köy de gurban ola.. Vay senin kel kafandan öpem, vay senin gülen gözlerinden, ay gibin parlak yüzlerinden öpem.. Vay benim babacanım vay benim can dostum gurbanım. Vay senin yüzüne keder, gözüne çappak ilişmesin.. Vay seni yaradene şükürler olsun, vay seni bene dost edene gurban olayım. Vay senin ellerinden öpeyim. Vay senin ayagina gırmızı halılar serem. Vay sene gır çiçekleri derem, ağabeyim deyip bayramda seyranda ellerine verem. Vay sene gurban..

Vay senin sırtını dayadığın gara dağların yıkılmasın
Gölgesine oturduğun goca ağaçların kesilmesin
Gümrah akan ırmaklarının suyu gurumasın
Vay senin golun ganedin gırılmasın
Yüce Mevla seni namerde muhtaç etmesin
Goşarken ak boz atın sürçmesin
Vay senin çaldığında gara polat öz gılcın kertilmesin
Dürtüşürken ala kargın ufalanmasın
Ak sakallı babanın yeri cennet olsun
Ak saçlı ananın yeri uçmak olsun
Allah'ın verdiği umudun gırılmasın
Birliğiniz, dirliğiniz bozulmasın
Dualarınız kabul, ibadetleriniz makbul olsun inşallah
Âmin diyenler didar görsün.

Vay sen hüzünlenme, vay sen gamlanma.. Sen hüzünlenen de gaşını eğende, kirpiklerin nemlenen de, yüzün yere değende.. Bizler de üzüürük bilesin gocca herif.

Vay sen bir de yaz be ya..

Bizim için yaz..

Öptüm ellerinden saygımla..

Suat Zobu

Lozan Antlaşması

Hepimiz biliriz.

Bir şey alıp sattığımızda karşılıklı antlaşmalar yaparız. Mesela en basitinden bir araba alım satımında, bir ev kiralanmasında bazı belgeler imzalarız. Bu belgelerin gizlisi saklısı, gizli maddeleri falan yoktur. Ek bir protokolü varsa onu da sözleşmeye atıfta bulunarak "şu tarihli sözleşmenin ekidir" diye belirtiriz. Şayet varsa ekini de sözleşmeye kesinlikle iliştiririz.

Kaldı ki uluslararası bir antlaşma söz konusu ise daha kapsamlı bir belge olması gerekmez mi? (200 sayfa) Üstelik bu belge 11 ülke temsilcisi tarafından imzalanıyorsa.. Tarihi bir antlaşma ise..

Söz konusu olan Lozan Antlaşması. Israrla gizli maddelerden bahsediliyor. Bazılarına göre bu antlaşmanın gizli maddeleri olmalı, bu gizli maddeler de kesinlikle bizim aleyhimize olmalı..!

Eee yookk !!

Olsaydı 100 yıla yakın zaman geçmiş şimdikiye kadar her şey ortaya çıkmaz mıydı? Resimde pek çok kişi görülmektedir. Şimdikiye kadar hiç kimse çıkıp da bu antlaşmanın gizli maddeleri vardır dememiş. Olsaydı demez miydi..??!!

Ama bazılarına göre olmalı, illa olmalı !!

Lozan Antlaşması 24 Temmuz 1923 tarihinde antlaşmanın muhatabı kabul edilen 11 ülke tarafından imzalanmış, 6 Ağustos 1924 tarihinde de yürürlüğe girmiştir.

Hemen belirtmekte yarar var: "Amerika bu antlaşmayı kabul etmemiş ve imzalamamıştır. Bu nedenle bu antlaşma geçersizdir. Amerika kabul etmediğinden bu antlaşma 2023 te yeniden görüşülecek ve değiştirilecek" deniliyor. !!!

Amerika bu antlaşmanın o tarihteki muhatabı değildir o nedenle antlaşmada yoktur. Bu kadar..

Aynı şekilde bu antlaşmada mesela Uganda'nın, Zimbabve'nin, Filipinler'in, Haiti'nin vs pek çok ülkenin de imzası yoktur oysa. Dikkatli olalım onlar da bir gün çıkıp bizim imzamız yok diyerek bu antlaşmayı iptal ettirebilirler..! AMAN HAA SES ETMEYİN.. Diğer ülkeler duymasın..

LOZAN ANTLAŞMASI

Lozan Antlaşması (veya yapıldığı dönem Türkçesi ile Lozan Sulh Muahedenamesi), 24 Temmuz 1923 tarihinde İsviçre'nin Lozan şehrinde, Türkiye Büyük Millet Meclisi temsilcileriyle Birleşik Krallık, Fransa, İtalya, Japonya, Yunanistan, Romanya, Bulgaristan, Portekiz, Belçika ve Yugoslavya temsilcileri tarafından, Lemman gölü kıyısındaki Beau-Rivage Palace'ta imzalanmış barış antlaşması. 6 Ağustos 1924 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

Görüşülen Konular Ve Alınan Kararlar

Türkiye-Suriye Sınırı: Fransızlarla imzalanan Ankara Antlaşması'nda çizilen sınırlar kabul edilmiştir.

Irak Sınırı: Musul üzerinde antlaşma sağlanamadığı için, bu konuda İngiltere ve Türkiye Hükûmeti kendi aralarında görüşüp anlaşacaklardı.

Türk-Yunan Sınırı: Mudanya Ateşkes Antlaşması'nda belirlenen şekliyle kabul edildi. Meriç Nehri'nin batısındaki Karaağaç istasyonu ve Bosnaköy Yunanistan'ın Batı Anadolu'da yaptığı tahribata karşılık, savaş tazminatı olarak Türkiye'ye verildi.

Adalar: Gökçeada ile Bozcaada özerk bir yönetime tabi tutulmak şartıyla (Türkiye antlaşmanın bu maddesini uygulamadı) Türkiye'de, diğer Ege Adaları İtalya'ya kaldı. İtalya'nın Türk sınırına yakın adaları silahsızlandırması kararlaştırıldı. Sevr Antlaşmasıyla Oniki Ada İtalya'ya diğer adalar Yunanistan'a bırakılmıştı. Oniki Ada ve Rodos 1945 yılında müttefiklerin eline geçti ve Nisan 1947'de resmen Yunanistan'a teslim edildi.

Türkiye-İran Sınırı: Osmanlı İmparatorluğu ile Safevî Devleti arasında 17 Mayıs 1639'da imzalanan Kasr-ı Şirin Antlaşması'na göre belirlenmiştir.

Kapitülasyonlar: Tamamı kaldırıldı.

Azınlıklar: Lozan Barış Antlaşması'nda azınlık, Müslüman olmayanlar olarak belirlenmiştir. Tüm azınlıklar Türk uyruklu kabul edildi ve hiçbir şekilde ayrıcalık tanınmayacağı belirtildi. Antlaşmanın 40. maddesinde şu hüküm yer almıştır: "Müslüman olmayan azınlıklara mensup Türk uyrukları, hem hukuk bakımından hem de uygulamada, öteki Türk uyruklarıyla aynı işlemlerden ve aynı güvencelerden yararlanacaklardır. Özellikle, giderlerini kendileri ödemek üzere, her türlü hayır kurumlarıyla, dinsel ve sosyal kurumlar, her türlü okullar ve buna benzer öğretim ve eğitim kurumları kurmak, yönetmek ve denetlemek ve buralarda kendi dillerini serbestçe kullanmak ve dinsel ayinlerini serbestçe yapma konularında eşit hakka sahip olacaklardır." [6] Batı Trakya'daki Türklerle, İstanbul'daki Rumlar dışında, Anadolu ve Doğu Trakya'daki Rumlar ile Yunanistan'daki Türkler'in mübadele edilmeleri kararlaştırıldı.

Savaş tazminatları: İtilaf Devletleri, I. Dünya Savaşı nedeniyle istedikleri savaş tazminatlarından vazgeçtiler. Sadece Yunanistan savaş tazminatı olarak Karaağaç bölgesini verdi.

Osmanlı'nın borçları: Osmanlı borçları, Osmanlı İmparatorluğu'ndan ayrılan devletler arasında paylaştırıldı. Türkiye'ye düşen bölümün taksitlendirme ile Fransız frangı olarak ödenmesine karar verildi. Düyun-u Umumiye idare heyetinde bulunan yenik Alman İmparatorluğu ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu devletlerinin temsilcileri idare kurulundan çıkartılmış ve kurumun faaliyeti devam ettirilerek antlaşmayla birlikte yeni görevler verilmiştir. (Lozan Barış Antlaşması madde 45,46,47...55, 56).

Boğazlar: Boğazlar, görüşmeler boyunca üzerinde en çok tartışılan konudur. Sonunda geçici bir çözüm getirilmiştir. Buna göre askeri olmayan gemi ve uçaklar barış zamanında boğazlardan geçebilecekti. Boğazların her iki yakası askersizleştirilip, geçişi sağlamak amacıyla başkanı Türk olan uluslararası bir kurul oluşturuldu ve bu düzenlemelerin Milletler Cemiyeti'nin güvencesi altında sürdürülmesine karar verildi. Böylece Boğazlar bölgesine Türk askerlerinin girişi yasaklandı. Bu hüküm, 1936 yılında imzalanan Montrö Boğazlar Sözleşmesi ile değiştirilmiştir. [7]

Yabancı okullar: Eğitimlerine Türkiye'nin koyacağı kanunlar doğrultusunda devam etmesi kararlaştırıldı.

Patrikhaneler: Dünya Ortodokslarının dini lideri durumundaki patrikhanenin siyasi yetkilerinden arındırılarak İstanbul'da kalmasına izin verildi.

Bu antlaşmada Savaşın suçlusunu olarak Yunanistan belirlenmiştir. Türkiye Cumhuriyeti Boğazlar konusunda taviz vermemiştir.

Lozan Antlaşmasının Lehimize Olan Maddeleri Nelerdir?

- Kapitülasyonların kaldırılmış olmasıyla, ekonomik bağımsızlığın önü açılmıştır.
- Türkiye Cumhuriyeti hiç bir devlete savaş tazminatı ödemek durumunda kalmamıştır.
- Türkiye Cumhuriyeti içerisindeki azınlıklar Müslüman olmayanlar olarak belirlenmiş, azınlıkların tamamı Türk uyruklu kabul edilmiştir. Azınlıklara hiç bir şekilde ayrıcalık tanınmamıştır. Batı Trakya'da yaşayan Türklerle, İstanbul'da yaşayan Rumlar haricinde olan, Anadolu ve Doğu Trakya'da yaşayan Rumlarla, Yunanistan'da yaşayan Türklerin mübadele edilmesi kararlaştırılmıştır.
- İstanbul'u işgal eden İtilaf devletlerinin burayı boşaltmasına karar verilmiştir.
- Bu antlaşmada aleyhimize çözülen Boğazlar ve Hatay sorunları 1936 ve 1939 yıllarında Misak-ı Millîye uygun şekilde sonuçlandırılmıştır.

Lozan Antlaşmasının Aleyhimize Olan Maddeleri Nelerdir?

- Batı Trakya'da ki Türk Yunan sınırı Mudanya Antlaşmasına göre belirlenmiştir.
- Bozcaada ve Gökçeada özerk bir yönetimle Türkiye'de bırakılmış, diğer adalar İtalya'ya verilmiştir. Türk sınırına yakın olan adaların silahsızlandırılmasına karar verilmiştir. Bu on iki ada 1945 senesinde müttefiklere, 1947 senesinde Yunanistan'a verilmiştir. Kaybettiğimiz on iki adayı bir daha geri alamadık.
- Ortodoksların dini lideri olan patrikhanenin İstanbul'dan taşınmasına izin verilmemiştir. Sadece siyasi yetkilerinin alınması kabul edilmiştir. Yabancı okullarda Türkiye Cumhuriyetinin kanunları ile eğitime devam edecekti.
- Osmanlı devletinin borçları, buradan ayrılmış olan devletler arasında paylaştırılmış, Türkiye Cumhuriyetine düşen kısmı Fransız Frangı ile taksitlendirilmiştir.

LOZAN'IN GİZLİ MADDELERİ VAR MIDIR..?

HAYIR, LOZAN ANTLAŞMASININ HİÇBİR GİZLİ MADDESİ YOKTUR..

**

Dervişin fikri neyse zikri odur.

Lozan'ın 100 yıllık olması gerektiğini düşünüyorlar.

Bu "100 yıllık" masalını uydurmakla neyi hayal ediyorlar acaba?

Diyelim ki bu antlaşma gerçekten 100 yıllık ve 2023 yılında da bitecek.

NE OLACAK???

Sevr antlaşmasına mı dönülecek.

Yedi düvel birleşip Türkiye'yi yağma etmeye mi gelecek..?

Biz de buyurun buyurun hepsi sizin olsun mu diyeceğiz..?

Türk Milleti'nin yeniden Kurtuluş Savaşı yapamayacağını mı sanıyorlar..? Sivas'a kadar Ermenistan'a, Polatlı'ya kadar Yunanistan'a mı verecekler ülkeyi.

2,5 milyon nüfuslu Ermenistan gelecek 15 milyon insanın yaşadığı bölgeyi işgal edecek öyle mi..?

Yunanistan da öyle.

Bu (Kibarcasını söyleyeyim) yürek istemez mi..????!!!! BİZ DE ARMUT TOPLAYACAĞIZ.

SON SÖZ: Lozan Antlaşmasının gizli maddeleri falan yoktur. O Antlaşmayı küçümseyenler ise o dönemin şartlarını bilmeden ahkam kesenlerdir. Bizde atasözü çokkk. Bir atasözümüz de diyor ki:

"İt ürür, kervan yürür.."

Suat Zobu

.

.

Bir Çizimin Anlattıkları

Fotoğraftaki çizimin Büyük Taarruz'dan sonra yayımlandığı tahmin ediliyor.

Çizimde Fatih Sultan Mehmet, Alparslan ve Mimar Sinan; Mustafa Kemal Atatürk, İsmet İnönü ve Fevzi Çakmak'ı karşılıyor. Öyle ki çizimde Fatih Sultan Mehmet, Mustafa Kemal Atatürk'ün elini sıkarak kucaklıyor. Sultan Mehmet'in ve Atatürk'ün ayaklarının altında ise Türkiye'yi parçalara ayıran Sevr Anlaşmasının yırtılmış hali duruyor.

Fatih Sultan Mehmet'in hemen arkasında ise, Anadolu'nun kapılarını Türklere açan Alparslan duruyor. Büyük Taarruz'la Sevr Anlaşması yırtılıp çöpe atılmış ve Anadolu Türk yurdu olmuştur.

Alparslan'ın arkasında ise Mimar Sinan resmedilmiş. Arkada duran cami, Mimar Sinan'ın inşa ettiği Edirne'deki Selimiye Camii. Sevr Anlaşması'na göre Edirne ve Kırklareli Yunanistan'a veriliyordu. Atatürk, Büyük Taarruz ile Sevr Anlaşması'nı ortadan kaldırdınca, Edirne ve Selimiye Camii de kurtulmuş oldu. İşte bu yüzden o çizime Selimiye Camii'ni inşa eden Mimar Sinan da kondu. Hatta çizimde Atatürk için, "Astin bugün al sancağı Sultan Selim'e.... Yad eyleyecek hürmetle namını Edirne" şeklinde yazıyor.

Hepsinin mekanı cennet olsun.

30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMIMIZ KUTLU OLSUN..

YAZIMI GÜNE ALAN SEÇKİ KURULUNA TEŞEKKÜR EDERİM..

Dost ve Müttefik

ABD bizim Dost ve Müttefikimizdir !!

Kızılderililere neler neler yaptı bu Dost ve Müttefik ülke.

Orantısız savaş. Tam katliam.

Kızılderilileri yok etmek için, hayvanlarının hepsini öldürdüler, Kızılderililerin çoğu açlıktan öldü..

Çocuklar dahil, Kızılderili başı getirene para verdiler. Her kelle 5 Dolar..

Resmî kurumlardaki tüm binalar Kızılderili başlarıyla doldu. İnsan başından tepeler oluştu.. Yine de Kızılderililerle başa çıkamadılar, hınçlarını alamadılar.

Zevk için, para için adam öldüren kelle avcılar türedi.

Gün geldi anlaşma yoluna gideceklerini, işgal ettikleri yerlerden çekileceklerini söylediler. İyi niyet göstergesiymiş gibi hediye olarak battaniye verdiler. Verilen battaniyelere bulaşıcı hastalık bulaştırıldı. Bu battaniyeleri kullanan 70 milyon (YETMİŞ MİLYON) Kızılderili, genci, çocuğu, yaşlısı, hamile kadınları bulaşıcı hastalıktan acı çekerek öldü..

Pardon Hitlerin katliamında kaç Yahudi ölmüştü: 5 milyon.

Kalan Kızılderilileri de Kanada'ya sürdüler.

Kafa derisi yüzmek de Kızılderililere ait değildir. Bu işin içine heyecan katmak için kovboy filmlerinde uydurulmuş bir şeydir. İnsanları kovboy filmleri ile kandırdılar yıllarca.

ABD, bize ermeni soykırımını dediğinde onlara lütfen bu vahşet hatırlatılsın.

**

Bu Dost ve Müttefik ülke bizim çocukluğumuzda bizlere yardım olarak gönderdiği süttozu ve unları yedirdi. Ondan sonra kanserler mi dersiniz, adı sanı duyulmadık hastalıklar mı dersiniz..

Bu Dost ve Müttefik ülke her zaman bize dostluğunu !! gösterdi. Say say bitmez.. Başımıza çuval mı geçirmedi, bize ambargo mu uygulamadı neler neler..

Bu dost ülke 8 adet destroyerini hurdaya çıkaracaktır. Hangi akıllısının aklına düştüyse bunu Türkiye'ye kakalayalım diye düşünürler. Türkiye'den bir askeri heyet bu destroyerleri yerinde incelemek üzere ABD'ye gider. İncelemeler yapılır, tamamı "VATAN EVLADI" kişilerden oluşmuş inceleme heyeti "Bu destroyerler bize yaramaz" diye rapor verir ve destroyerler alınmaz.

Aradan çok kısa bir süre geçer.

Planlı NATO Tatbikatına katılan TCG Muavenet Gemisi 2 Ekim 1992'de KAZARA BİR AMERİKAN FÜZESİ ile vurularak batar. 5 Şehidimiz, 22 yaralımız vardır. Ne ilginçtir ki Türkiye alelacele o ABD'nin bize vermek istediği 8 destroyeri hemen alır. Çok çok sonraları o heyettekilerin tamamı da yargılanır.

Bu Dost ve Müttefik ülke dostluklarına hep devam eder.

Fırat'ın doğusundaki malum güçlere 25.000 TIR dolusu silah gönderir, onları silahlandırır. Kime karşı ???!

25.000 TIR (YİRMİBEŞBİN)..

Top mu, tüfek mi, nükleer silah mı, füze mi ne..?? Açıkça Dost ve Müttefik ülke bayrağını çekmiş devriye araçlarıyla korunur oradaki oluşum. Siz olsanız bırakıp gideceğiniz yere 25.000 TIR silah gömer misiniz..?

Kime karşı..

S400'müş, F35'miş, Doğu Akdeniz'de Petrol aramaymış bunları zaten biliyorsunuz.

Doğu Akdeniz demişken bir grup oluşturmuşlar. Kimler yok ki; Mısır var, Yunanistan var, Rum Kesimi var, İsrail, Amerika, Fransa, İngiltere var, Suudi Arabistan var.. Var da var.. Filistin bile var o grupta. Kendimiz bir kaç gemiyle arama yapıyoruz.

Sevsinler sizin gibi Dost ve Müttefikleri..

**

Resimdeki isimsiz kahramanlara:

Kendinde zincir var eşinde de var

Aranıza asla öremez duvar

Asil duruşunu bozamaz davar

İkinize tuzak kurana lanet

Elinize zincir vurana lanet..

Suat Zobu

.

Verin Çek'imi

Yazının ilk kısmı alıntıdır:

**

Atatürk, ünlü güreşçi Kurtdereli'ye ödül olarak 1.000 liralık bir İş Bankası çeki veriyor. Altını Kemal Atatürk diye imzalıyor, zaten çeklerde resmi de var. Pehlivan çeki İş Bankası'na götürüyor; kendisine 1.000 lirayı ödüyorlar. Muazzam bir para. Ama Kurtdereli hala bekliyor.

"Ne bekliyorsun pehlivan?" diye sorduklarında çeki beklediğini söylüyor. "Parayı aldın, çek bizde kalacak" diyorlar. "O zaman alın 1.000 liranızı, verin çekimi" diyor. "Onda Atatürk'ün imzası var."
Ve parayı iade edip Atatürk imzalı çeki sevgiyle cebine yerleştirerek çıkıp gidiyor.

MEKÂNLARI CENNET OLSUN.

Resimdeki sözlere bakar mısınız..!

"Ben her güreşte, arkamda Türk Milletinin bulunduğunu ve Millet şerefini düşünürdüm."

Kurtdereli Mehmet Pehlivan

-

"Sözlerini en az yaptıkların kadar beğendim.

Onun için senin bu değerli sözünü Türk sporcularına bir meslek düsturu olarak kaydediyorum."

Mustafa Kemal Atatürk

Daha bunun üstüne söz olur mu?

Peki neden alıntı..??!!

Günümüzde internet ortamında insanlar habire bir şeyler paylaşıyorlar.. İyi paylaşımlar da oluyor, kötü paylaşımlar da..

Ben de ülkemle ilgili, tarihimizle ilgili, Atatürk ile ilgili güzel şeyler gördüğümde paylaşmaya çalışıyorum.

Elbette bu sitenin kurallarını biliyorum. Bu tür paylaşımlarda bulunmuşsam altına imzama atmıyorum.

Şimdi bu yazının özünü oluşturan "Atatürk'ün Kurtdereli'ye çek verme olayı"nı nasıl aktarmak lazım? Bu olay yaşandığında ben orada olmadığımı göre elbette bir yerden duyup aktaracağım..

Şu güzelliği gel de paylaşma..

Hepinize sağlıklı günler dilerim..

-

Tıraş Olun

Evet tıraş olun. Ne o saçınız sakalınız birbirine karışmış. Pejmürde kılık kıyafet, kapkara sakallar. Bakımsız. Bir yeri az uzamış, bir yeri fazla uzamış.

Tembel misiniz, tıraş olmaya üşeniyor musunuz..?

Bizler de genç olduk ama tembel değildik. Bizler 12 Eylül öncesini yaşamış insanlarız. Yok yoksulduk ama daha medeni idik. Genel kültürümüz daha fazlaydı. Elimizde telefon habire oyun oynamazdık. Dünya batmış yıkılmış umursamaz değildik, umursardık. Çin Seddi'nin hangi ülkede olduğunu bilemeyecek nesiller değildik. Bilirdik. Bırakın illerin plakasını bilmeyi Kemah nerenin ilçesi, Refahiye, nereye bağlı, Posof hangi bölgede bilirdik. Haritada yerlerini şak diye gösterirdik.

Sağcıydık solcuyduk ama 6. Filonun İstanbul'a demir atması kanımıza dokunurdu. Dinimize Peygamberimize hakaret edilmesi karşılıksız kalmazdı. Aslında hepimiz ülkemizi severdik..

Anadolu'muzda yaşlılar belli bir yaşa gelince sakal bırakırlardı. Amenna. Hepsinin sakalı bakımlı olur, yüzünden nur damlardı.

Lütfen tıraş olun. Gençler özellikle size diyorum tıraş olun. Ne o öyle Ortadoğulu gibi.. Siz Türkiye Cumhuriyeti vatandaşısınız. Medenisiniz, medeni olmalısınız, medeni olmak zorundasınız. Yoksa medeni olmaya niyetiniz mi yok !!

Daha da medenileşmemiz gerekmez mi..? Geri mi gidiyoruz..?

Medenileşmenin ölçüsü sakal mı diyeceksiniz? Evet biri de o. Kılık kıyafet, kültür, eğitim vs.

Lütfen tıraş olun. Oradan başlayın. Okuyun.

Küçüğe sevgi, büyüğe saygımız olsun. Türkün hasletlerini yaşatın. Unutmayın ki Türk'te sapıklık yoktur. Lütfen medenileşin, medeni olun..

Tıraş olun..

Suat Zobu

-

Kitabım Geldi

İki gün önce kuşluk vakti telefonum çaldı.

Arayan can dostum, kel'im, Ağabeyim Bedri Tokul'du. Ev adresimi istedi. Koca Kurt'un herhalde bir düşündüğü var dedim. Verdim adresi.

Bu sabah gene kuşluk vakti falan sitemizin güvenliğinden aradılar "PTT kargon var" diye. Kargodan bir kitap çıktı. İsmi "DÖRT DÜĞME", yazarı Bedri Tokul. İmzalı. Hazine değerinde.

Çocuklar gibi nasıl sevindim, nasıl sevindim anlatamam. Gözlerim doldu, boğazım düğümlendi.. Hep sen mi duygulanacak, ağlamaklı olacaksın CAN DOST. Ne kadar teşekkür etsem azdır..

Başladım okumaya.. BALDAN DAMLALAR..

Ne demişler kısmı var. Yenge demiş ki:

EŞİM:

Geçersin bilgisayarın başına; ne yazarsın bilmem. Bildiğim bir şey var. Sen beni seversin. O da bana yeter zaten.. (Şu arılığa, şu duruluğa bakar mısınız? Anadolu insanımız bu işte..)

PC 'Cİ OSMAN:

Ben olmasaydım sen bu kitabı zor ortaya çıkarırdın. Ama hakkım sana helal olsun Bedri amcacığım.

Kitabın girişindeki ÖN SÖZ yazısını buraya almak istiyorum (o bile müthiş güzellikte):

ÖN SÖZ

Öğretmenim yanına çağırdı:

"Bu Yaşar Kemal'in -İnce Memed- romanı. Bunu oku. Ne anladıysan yaz getir."

Derslerimi bitirdikten sonra okuyordum. Çok gece ışık söndürülüp yatıldıktan sonra da, evimizin penceresinden sızan sokak lambasının ışığında okumaya devam ettim. Bitirdim.

Ne anladığımı yazdım:

"Neden İnce Memed Abdi Ağayı öldüremedi ki? Neden Abdi Ağa var?

Neden Abdi Ağalar var?"

Öğretmenim:

"Başka şeyler oku. Okumaya devam et. Okuduklarını bana anlat:

Anlattım.

"Hazreti Ali'nin KAN KALESİ CENGİ ni okudum. Babam dedeme okuyormuş. Evde başka kitap yok ki öğretmenim" Güldü.

Kitaplar verdi.

Cahit Sıtkı Tarancı'nın; OTUZ BEŞ YAŞ,

Necip Fazıl Kısakürek'in; SAKARYA TÜRKÜSÜ,

Faruk Nafiz Çamlıbel'in; HAN DUVARLARI şiirlerini ezberletti bana."

"Şimdi de yazacaksın. Ne istiyorsan yaz.

Hayat bu nelere alışmadık ki?

Gama, kaygıya kedere

Yalın ayak, beş parasız gezmeye

İşin en kötüsü de sevip de sevilmemeye

Güldü:

"Sen aşkınsın oğlum. Daha çok erken. Ama aşk bu. Ne zaman, nasıl geleceği belli olmaz. Gelince de kimini mecnun

eder, dağlara salar. Kimini lal eder, dilini kurutur. Kiminin de elinden tutar. Dört mevsimi yaz eder.”

Okul bitti.

İmtihanını kazandığım okula başladım. (O zaman-sınav- kelimesi de yoktu.)

Mezun oldum. Geldim. Öğretmenimin elini öptüm.

Sevindi.

“Artık ekmeğimi buldum diye, okumayı, yazmayı bırakma. Yüksekleri de oku.”

Dediğini de yaptım.

Yıllar sonra iki fakülteden aldığım diplomalarım elimde, Öğretmenime koştum. Ölmüştü.

Sahiller, ormanlar, çay bahçeleri, benim için kitapçılardı artık.

Okumak ekmekti, suydu.

Maaşımın dişe dokunur bir bölümüyle kitap alıyordum. Yazmak mı?

O öğretmenimin emriydi:

Duygulandım. Duyguları yazdım.

Dinledim dinlediklerimi yazdım.

Güldüm. Gülmeleri yazdım.

Ağladım. Ağlamaları yazdım.

Sevdim. Sevmeleri yazdım.

Hayaller kurdum. Yaşanmış gibi yazdım.

Ve... en önemlisi de yaşadıklarımı yazdım.

Yazdıklarım benim birer evladım. Yüreğimin sesi, gözümün nuru, kalemimin izi”

Günlerden bir gün, o günün yirmi dört saatinden her hangi bir saat. O saatin her hangi bir dakikası. Verilen nefes, bir daha alınamayacak..

Üç evlat, dört torundan sonra en kıymetli hazinem bu yazdıklarım. Okuyun beni...

Saygılarımla.

Bedri Tokul

**

Okuyacağız elbet..

Sen yaz yeter ki..

Elinden ve kelinden öpüyorum CAN DOSTUM, AĞABEYİM..

Suat Zobu

.

Bedri Tokul'u Okuyun..

Ben çok kitap okudum. Halen de okuyorum.

Yabancı klasikleri okudum.

Günümüzdeki yabancı yazarlardan pek çok kitap okudum. Stieg Larsson'ın Millennium serisi, Dan Brown tüm kitapları, Suzanne Collins'in Açlık Oyunları ve diğerleri, Ted Dekker'in Çember serisi dahil başka kitapları, Knut Hamsun, Stephen King, Adam Fawer, vs.'den yüzlerce kitap. Hiç sarmadı. Hep yavan, hep hormonlu geldi. Aklımda kalan hiçbir izleri yok.

Bizden yazarları da okudum.

Fakir Baykurt'un bütün kitaplarını okudum. Köy Göçüren, Kaplumbağalar, Yarım Ekmek, Irazcanın Dirliği, Yılanların Öcü, Kara Ahmet Destanı, Yayla, Onuncu Köy, Tırpan.. Daha pek çokları.. Irazca Kadın, Kezik Kadın, Kır Abbas, Topal Pehlivan, Çopur Osman hepsi birer kişilik olarak karşımda durur. Tüm kitaplarının konuları, karakterleri aklımdadır. Ne yazmış adam..

Talip Apaydın'ın bütün kitaplarını okudum. Define, Sarı Traktör, Ortakçılar, Tütün Yorgunu, Yarbükü, Toz Duman İçinde, Vatan Dediler, Köylüler Hepsi bizden. Ne yazmış adam..

Kemal Bilbaşar'ın bütün kitaplarını okudum. Zöhre Ninem, Ay Tutulduğu Gece, Başka Olur Ağaların Düğünü vs. Cemo ve Memo'daki masalsı tadı hiçbir yerde bulamadım. Ne yazmış adam..

Abbas Sayar'ın tüm kitaplarını okudum. Dik Bayır, Can Şenliği, Yorganımı Sıkı Sar, El Eli Yur El de Yüzü, Çelo, Yılkı Atı.. Mahmut Makal'ın tüm kitaplarını okudum. Bizim Köy, Memleketin Sahipleri, Anımsı Acımsı.. Ne yazmış adamlar. Bekir Büyükkarkin, Orhan Kemal, Cengiz Aytmatov.. Yazmış adamlar.

Yaşar Kemal'de İnce Memed'den öte gidemedim. İnsanı bayan betimlemeleri Kırk Dilim Yokuşu'nu çıkmış gibi. Sarmadı. Kemal Tahir de zorlama.. Gereksiz argo kelimeler ve küfürler.. Hiç köyde yaşamadan köy romanı yazmak..! Olur hee..

**

CAN DOSTUM Bedri Tokul. Onun da kitabı var. Dört Düğme. Ama az sayıda bastırılmış. Satışta yok, satışa hiç sunmamış zaten. Birkaç gün önce elinde kalan son iki kitabından birini bana gönderdi sağolsun. Okuyorum, bitmek üzere. Elimden bırakamıyorum.

Daha önce ÖN SÖZ'ünü buraya almıştım. Orada ne diyordu "Üç evlat, dört torundan sonra en kıymetli hazinem bu yazdıklarım. Okuyun beni.." Evet beni dinleyin, Bedri Tokul'u okuyun. "Kitabını bulup okuyamayacağımıza göre nasıl olacak" diyeceksiniz. Buradan, Defterden, Edebiyet Defteri'nden okuyun. Kitaptakilerin hemen hemen tamamı burada var.

Bedri Tokul'u okuyun. Fır Fır Enver, Cumbadaki Sevgili, Dalları Bastı Kiraz, Nuri, İtçi Bekir, Anadolu'dan Bir Kız, Bir Tek Sigara, Deli Abbas, Gara Bakkal.. Neler neler.. Hepsi bizden, hepsi tanıdık simalar. Yazmış adam..

Edebiyat Defteri'ndeki tüm yazılarını baştan sona okuyun. Fakir Baykurt'un sadeliğini, net ve kısa cümlelerle anlatımını, Talip Apaydın'ın akıcılığını, Kemal Bilbaşar'ın masalsı tadını, Abbas Sayar'ın, Mahmut Makal'ın bizdenliğini bulacaksınız.

Elinden ve kelinden öperim..

Bedri Tokul'u okuyun.

Suat Zobu
(Resimler kendi kitaplığım)

Mirafaalı Dava

Sizler bilmezsiniz de..

Bu anlatacaklarımı ben de bilmiyorum için açığı.. Rahmetli Abdurrahman Amcamın, Rahmetli Ayşenin Ali'nin anlatımından alıyorum buraya. Ayşenin Ali öyle anlatırdı ki ağzımız açık dinlerdik. Burhan Ağabeyim lafı döndürür dolaştırır oraya getirir, anlattırırdı. Akşam oturmalarında falan en uzun soluklu anlatımıydı. Saatler süren efsaneleşmiş bir anlatım.

Rahmetli Abdurrahman Amcam derdi ki “Şeerli Cerekçinin İsiyin tarlayın kenarından bir sofraya kadar yer alsın birkaç yıla kalmaz tüm tarlanı ele geçirir..” Aman, aman.. Bizim köyden çok kişinin tarlasını elinden bağırta bağırta almış.

Bir zamanlar bu Cerekçinin İsiyin ile bizim de yolumuz kesişmiş. Bizim Karaoğlan Kırında Yolun Arası için mahkemelik olmuşuz. Ve davayı İskilip Mahkemeleri'nde kaybetmişiz.

**

Ayşenin Ali:

Bizim bacanak Osman Mülazım yıllarca uğraştı. İskilip'e mahkemeye gitti geldi, gitti geldi. Cerekçinin İsiyinin karşısında kim dava kazanabilmiş ki..! Sonunda davayı Cerekçinin İsiyin kazandı tabii. Bizim bacanakta moral sıfır. Kendini koy verdi. Ama benim peşini bırakmaya hiç niyetim yok. O tarlaya bitişik benim de tarlam var. Bir iki yıla kalmaz benim tarlaya da el atar düzrü.

“Osman; Bacanak, gel yiğit bi abukat tutalım, bu işin peşini bırakmayalım” dedim.

- Geçti Bacanak, yapacak bir şey yok. Tarla elden gitti, dedi.

- Yok, dedim, ben bu işinen uğraşabildiğim kadar uğraşacağım..!!

İskilip'e gittim. Bizim abukattan başka abukatlarla konuştum. Birisi olumlu yaklaştı. “Ne yapalım, bize akıl ver” dedim. Yalvardım, yakardım, kapısında ağladım..

Abukat düşündü, düşündü “Ankara'da falanca abukat var. Yaparsa o yapar ancak. Sizin tarlayı kurtarırsa o kurtarır” dedi. Adresesini falan aldım. Köye gelince “bacanak sana bir müjdem var” dedim. “Ankara'ya gitmemiz lazım, bak Ankaradan şu abukatın adresesini aldım, kurtarırsa o kurtarırmış. Hemen Ankara'ya gidip bu abukatla konuşalım” dedim.

İnanamadı. Hele Ankara'ya gitmeyi hiç istemedi.

Günlerce başının etini yedim. Zorla götürdüm Ankara'ya. O zamanlar Ankara'ya yol iz yok, otobos motobos nerdee..? Eşekle gidip geliniyor ancak. 15 gün gidiş, 15 gün geliş. Gittik, abukatı bulduk, konuştuk. “Ben bu işi hallederim, şu kadar da paranızı alırım” dedi. Hık, mık tamam dedik. “Ben, dedi, abukat “murafaalı dava” açacağım. Duruşma gününden önce İskilip'e gelip dosyayı inceleyeceğim. Size de haber gönderirim. O tarihte Ankara'da olacaksınız” dedi.

Tamam dedik.

Biraz para verdik abukata, döndük geldik.

Bizim bacanak habire sokranıyor, “İmkani yok kazanamayız, durup dururken başımıza iş açtın, bir sürüde mesarif ettik, falan filan..”

Aylar sonra abukat haber gönderdi. Şu tarihte, şu saatte Ankara'da olsunlar.

Gene eşeklerle düştük yola. Bizim bacanak yepyeni bir palto giymiş. Pantolonu falan da yeni, gıcır gıcır. Tam gizlenmiş üstüne. Ben bile bile eski püskü şeyler giydim (yoktu demiyor da). Ankara'ya vardık. Bizim bacanağın paltosunu, pantolonunu çeşitli yerlerinden yırttım. İçinden pamukları, astarları falan gözüktüyor. Yırtıkça bizim bacanak göklere çıkıyor kızgınlıktan. “Ulan yepyeni elbiselerle hakim karşısına çıkarsan adam inanır mı senin zavallı bir fakir olduğuna..? Kendimize acındırmamız lazım” dedim.

Ertesi günü mahkemeye çıktık. 5 tane hâkim oturuyor. Mirafaalı Dava başladı. Bizim bacanağın üstü başı, hali perişan.. Benimki zaten dökülüyor..

Karşı tarafın abukatı konuştu, bizim abukat konuştu. Bizim bacanağa söz verdi hâkim. Kem küm, başka yok.

- Efendim ben konuşabilir miyim onun yerine dedim..

- Buyur konuş, dedi.

- Efendim şu gördüğünüz adam var ya, aynı zamanda benim bacanağım olur; fukaranın zavallının teki. Efendim bu adamın bu tarladan başka ekecek bir karış toprağı yok. Bunun 8 tane çocuğı var, iki de kendileri.. On nöfus bu tarlaya bakıyor. Yiyecek ekmeğe muhtaçlar. Az buçuk bizler yardım etmeye çalışıyoruz ama bizlerden gelen de yeterli değil. Hani derler ya 'Elden gelen öğün olmaz, o da vaktinde bulunmaz' o misal. Efendim bu tarla bu adamın elinden giderse aç kalacaklar. Yalvarırım n'olur bu garibanın tarlasını elinden almayın. Karşı taraftaki Cerekçinin İsiyin denilen adam şerefsizin, düzenbazın biri. Haksızlıkla insanların elinden malını mülkünü alan vicdansızın teki. Mağdur etmediğı zavallı kalmadı. Yok-yoksul, öksüz-yetim kim denk gelirse çarpıyor ki, şimşek çarpmasından beter. Bunun yaptığı düzenbazlıklar sadece köylerde değil. Duyduğumuza göre İskilip'in içinde de bağ-bahçe, ev-bark ne bulursa çalıp çırpıyormuş. Senin anayacağın adam Firavunun Nemrutun önde gideni.. Patışah tohumu gibi astığı astık, kestiğı kestik. Lan şart olsun kılıcının önü ayrı kesiyor, ardı ayrı kesiyor. N'olur hâkimim bu gariplerin geleceğı, ekmeğı aşı sizin vicdanınıza bağılı. İki dodağınızın arasında, yalvarırım yardım edin, dedim.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, aradan bir iki şey daha söyledim.

Bütün hâkimler doluktu. Abukatlar da ağladı ağlayacaklar.

Hâkimler kendi aralarında fısır fısır konuştular.

"Karar" dedi hâkim.

Gürpedek hepimiz ayağa kalktık..

"İskilip Mahkemesi'nin verdiğı kararın bozularak tarlanın gerçek sahibi olan Osman'ya verilmesine oy birliğı ile karar verildi.."

Sevinçten göklere zıpladık, birbirimize sarıldık..

**

Abdurrahman Amcama:

- Emmi bizim tarlayı Ayşenin Ali'mi kurtardı, diye sorardık.

- Yav bırakın Allaseniz, derdi gevrek gevrek gülererek.. Avukat güçlüymüş..!!

Mekanları cennet olsun..

Suat Zobu

(Yaşanmışlıklardan)

**

MURAFAA: Yargıtay'da duruşma.

Muddeabihin (dava konusu, iddia) parayla ölçülebilen bir değer olması halinde, her yıl değışen belli bir miktarın üzerinde kalan uyuşmazlıklarda, üst derece mahkemesinde temyiz edenin talebi ile yapılan duruşma. İlk derece mahkemelerindeki duruşmaların aksine avukat kişilere meslekten zevk aldırın türdendir. Taraf vekilleri sırayla konuşurlar. Avukat lafı çok uzatırsa üye hâkimlerden biri kibarca "diyeceklerini toparlamasını" ister. Miktarı yüksek olan her dosya için murafaa istenmesi gerekmez ancak misal Yargıtay'da murafaa talepli dosyalara öncelik verildiğinden ve de murafaa en fazla 1 saatinizi alacağından, işini bilen bir avukat dosya çabuk incelensin diye murafaa talep edebilir.

.

YAZIMI GÜNE ALAN SEÇKİ KURULUNA TEŞEKKÜR EDERİM..

.

Dilenci

Siz bilmezsiniz de..

Dedemle ilgili epey maceramız oldu.

Osman Dedem rahmetli hayırsever biriydi. Dilencileri falan asla boş çevirmezdi.

Bir dilenci gelmiş, Dedemin verdiğiyle yetinmemiş olacak ki "Osman Ağa, yanıma birini ver de köyü beraber dolaşalım" demiş.

Dedem de dilencinin yanına beni verdi. Beraber köyü dolaştık. 11-12 yaşlarında falan ancak varım. Herkes beni sever. Allah razı olsun hiç kimse boş çevirmedi. Bir verecek olan üç verdi, beş verdi. Herkes fazlasıyla verdi.

Epeyce bir şeyler birikti. Dilencinin ağız kulaklarında. Hasılat çok iyi.. tadı damağında kaldı..

**

Tadı damağında kalmış olacak ki, aynı dilenci ertesi yıl gene gelmiş, dedemi bulmuş. Dedem "Hadi oğlum, şu dürzüyü bir daha dolaştır" dedi. "Ben utanıyorum, dolaştırmam" dedim.

Dedem ısrar ediyor. Ben kabul etmiyorum.

1,5 km falan ötedeki bizim bağın yanında, Uzun Tarla'daki harmana kaçtım. Dedem de peşim sıra harmana geldi. Babam rahmetliye "Mısdafa, bu senin oğlun dilenciyi dolaştırmıyor" diye şikayet etti. Babama da aynı cevabı verdim. Babam "Neyse, bu sefer de dolaştırıver" dedi. Benim dolaştırmaya hiç niyetim yok. Tarlanın içine doğru anızdan koştum, babam da peşimden. Anızların ayağıma batmasına falan aldırmiyorum. Babam kısa sürede yakaladı, "Bak döverim, git şu işi hallet" dedi. Baktım pabuç pahalı, artık harmanda durmanın darağı da geçti.

Köye döndüm. Dedem de arkamdan geliyor. Ben yivriğim. Daha çabuk geldim. Ümmühan Teyzemgilin evinin orada bir yerlere saklandım. Evlerimiz bitişik. Teyze oğlanları dedemi görecektir şekilde durup durumu bana aktarıyorlar. Dedem dört döndü bulamadı.

Dedem beni bulamayınca kendisi dolaştırmaya kalkmış. Bir kaç ev sonra yorulmuş. Dilenciye kendin dolaş demiş.

Daha sonra Dedemin baston menzilinın dışından ben de olayı takip ettim. Dilenci kendi başına dolaşınca kimse bir şey vermemiş ki.. Veren olduysa da çok az. Hasılat oldukça düşüktü. Benimle topladığının onda biri bile değil.

Dedem artık beni görüyor "Köpoğlu köpek, bak dolaştırmadın adam bir şey toplayamamış..!!" dedi.

"Bana ne yav" dedim.

Tam hayal kırıklığı, tam hevesi kursağında kalma durumu..

Bir daha da gelmedi o dilenci.

Suat Zobu
(Yaşanmışlıklardan)

.

Dilenci 2

Zaman zaman hepimizin karşısına dilenciler çıkmıştır. Kimileri topal, kör, dilsiz, sakat numarası yapar. Sara nöbeti geçiriyormuş gibi düşünüp ağzından köpükler çıkarana mı ararsınız, "Ağabeyçi Erzurum'dan yeni gelmişih, iş bulamamışih" diyeni mi..! "Bi dakkacılar" vardır; ya yakınını hastaneden çıkaramamış ya da bir yere gidecektir ama bilet parası yoktur.

Dilencilere para vermek, hele hele hepsine vermek gerekir mi? Ben pek vermemeye çalışıyorum. İhtiyacı olana yardım etmek elbette gerekir. Ama nasıl !! Ben sık sık şehir dışına çıkıyorum. Marketten ihtiyaç maddeleri alıyorum. Yol üstünde bir köye uğrayıp bu köyde fakir var mı diye sorup onlara veriyorum. Öyle bir çağdayız ki kimin gerçekten ihtiyacı var, kimin yok bilmek mümkün değil. Televizyonlarda falan görüyoruz. Zabıtalarda dilencileri topluyor bazen. Görüyoruz ki sakat olan, kör olan, topal olanlar aslında sapaşağlamış meğer.

İçlerinde gerçekten ihtiyaç sahibi olanlar var. Gerçek ihtiyaç sahipleri daha hederli. İstemekten utanıyorlar. Bazılarında hikmet de vardır. Boş değıllerdir. Bu tür yaşanmışlıkları zaman zaman duyarız.

*

Ankara Bahçelievler'de yürüyerek gidiyorum; bir dilenci çıktı, para istedi. Vermeden yürüdüm. Arkamdan "Muhammed (S.A.V) aşkına !!" deyince zıncı diye durdum, tepemden kaynar sular döküldü sanki. Döndüm verdim.

*

Konya Mimarlık'ta okuyoruz. Sene 1982-83 falan. Vakit ikinci ile akşam arası. 4-5 arkadaş Nalçacı'dan Alaattin'e yürüyerek gidiyoruz. Devlet Hastanesi'nin orada karşımıza bir dilenci çıktı. Mecsup biri, üstü başı perişan. Yanımızdaki arkadaşlardan biri de Konya'nın yerlisi Osman Özyurt diye bir arkadaşımız (2009 Yılında rahmetli oldu. Allah rahmet eylesin, mekanı cennet olsun). Osman onu biliyormuş. Namı "Pir Ali" imiş.

Bu Pir Ali bize: "20 Lira vereceksiniz" dedi. "Yav etme eyleme biz öğrenciyiz. Hepimizin cebindekini toplasan 20 Lira yoktur belki. 3-5 lira verelim" dedikse de "Yok 20 Lira vereceksiniz" diyor, başka şey demiyor. Sonuçta veremedik. Yürüdük. Arkamızdan "İnşallah başınıza yağmur yağar" diye seslendi.. Öyle deyince hepimiz ister istemez havaya baktık. Hava açık, en küçük bulut bile yok. Gülümseyip devam ettik. 100-150 metre falan ya gittik ya gitmedik. Yav arkadaş bi yağmur yağdı, bi yağmur yağdı sanki kovayla boşaltılıyor.

Ya "Taş yağsın" deseydi?

Şimdi düşünüyorum da; biz o gün o parayı, o 20 Lirayı verebilseydik, acaba ne olurdu..?

Suat ZOBU
(Yaşanmışlıklardan)

.

Cumhuriyet 29 Ekim 1923 Tarihinde Yani 96 Yıl Önce Bu Gün İlan Edilmiştir NOKTA

29 Ekim 1923 tarihinde o zamanki TBMM tarafından Cumhuriyet ilan edilmiştir.

Cumhuriyet neden 29 Ekim'de ilan edilmiştir?

Neden 28 Ekim veya 30 Ekim'de değil? Bu konunun, yeni nesillere tekrar tekrar anlatılmasında fayda vardır..!

Mondros Mütarekesi, Limni Adası'nın Mondros Limanı'nda 30 Ekim 1918 tarihinde imzalandı. Mütareke, Osmanlı Devleti'nin yıkılışını öngörmekte; İtilaf devletlerine, güvenliklerini tehdit edecek bir durum sebebi ile Osmanlı İmparatorluğu'nun herhangi bir bölgesini işgal hakkını tanımaktaydı. Sevr Antlaşmasını da sık sık okumakta yarar var.

Atatürk, milli mücadele sonucunda, 29 Ekim 1923 günü Cumhuriyeti ilan ederken, düşmana, 'Biz sizden bir gün önce davrandık, fakat sizin haberiniz bile yoktu' mesajını verdi. Bu sembolik ve anlamlı bir mesajdı. Atatürk hatıralarında bunu açıkça belirtmiştir.

Peki 29 Ekim 1923 tarihinde TBMM'de yapılan oylamada Cumhuriyet % kaç ile kabul edilmiştir diye sorulabilir.

Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Sözüm meclisten dışarı. Merak eden var.

Şöyle olmuştur.

Şöyle şöyle olduğu da söylenmektedir. Böyle böyle de olmuş olabilir.

% Kaç..???

SANA NE. DİYELİM Kİ % 1, CUMHURİYETİ İPTAL Mİ EDECEKSİN. NEDEN İNSANLARIN KAFASINI KARIŞTIRIYORSUN? NEDEN SAĞ GÖSTERİP SOL VURUYORSUN?

DEĞİŞMEZ GERÇEK ŞU:

Ne demiş "Efendiler yarın cumhuriyeti ilan edeceğiz" !!!

Var mı itirazı olan. Yok.

Cumhuriyet 29 Ekim 1923 tarihinde yani bundan tam 96 yıl önce bu gün ilan edilmiştir. NOKTA..

Var mı ötesi..!! Yok.

Ve sonsuza kadar yaşayacaktır.

Hepimizin Cumhuriyet Bayramı kutlu olsun.

Suat Zobu

.

Krom Gitmiş !!

Aynıyla vaki..

**

Saat 23.00 falan. Telefon.

- Efendim Abii,

- Suat'ım uyudun mu yoksa..?

- Yok Abi bu saatte uyunur mu!

- Suat'ım Krom gitti krom

- Ne kromu Abi

- Google Chrome !!

- Haa, nereye gitti Abi

- Valla bilmiyorum, her zaman krom işaretinin üzerine basınca direkt giriyordu. Şimdi ne işaret var, ne de girebiliyorum. O değil de güzel bir yazı yazmışım, onu ekleyecektim.

- Bi dakika Abi sakin ol. Şimdi en alt solda bir arama yeri var. Oraya Google Chrome yaz.

- Başlat'ın olduğu yere mi?

- Evet orada olur, orada ne görüyorsun?

- Bir sürü Google Chrome var.

- Tamam onlardan birinin üzerine tıkla Abi.

- Tıklayamıyorum ki. Hiçbir şey çıkmıyor.

- Hahahaha. Abi üzerinde sağ tıkla.

- Tıklayamıyorum.. Ne sağ ne sol. Hahahaha..

- Hiçbir şey çıkmıyor mu Abi?

- Yok çıkmıyor.

- Peki orada Opera falan yok mu?

- Ne operası, ben opera falan bilmem ki !! Hayatımda hiç operaya gitmedim ki..!

- Hahaha, Abi O da arama motoru.

- Araba motoru mu? Motorla ne işimiz var??

- ARAMA MOTORU Abi ARAMA MOTORU, Google gibi o da.

- Haa yok, öyle bir şey yok.

- Peki Firefox falan yok mu?

- Ne fox ne fox?

- Firefox Abi.

- Yok yok o da yok.

- Tamam abi. Şimdi ekranın en altında sıralı işaretler var. Orada neler var Abi..??!!

- Geçen gün de sorun olmuştu. Damadı aradım. Telefonda bana bir şeyler yaptırmaya çalışıyor. "Baba masa üstünde neler var..?" diye sordu. Ben de "Masa üstünde ne olsun, sigarayla çakmak var. Bir de boş çay bardağı var" dedim. Bastı kahkahayı. "Baba bilgisayarın masa üstünde !!" dedi.

Ben de böyle biriyim işte. Bilgisayardan falan anlamayan biri.

- Hahaha, alemsin Abi ya. Hahaha. Allah iyiliğini versin, ne adamsın. Öldürdün gülmekten. 5 kilo pirzola yemiş gibi oldum. Sağol. Biz de çok anlamıyoruz Abi, boş ver. İdare eder.

- Sen de sağol Suat'ım. Sen de beni çok güldürüyorsun. Üzerine afiyet zükkem (grip) olmuşum. Hiç biri kalmadı. Antibiyotik oldu resmen. O geçen gün ki yazdığın şiir hepsini sildi süpürdü, sağol.

- Geçmiş olsun Abi. Bi şey değil ne demek.. Şimdi ekranın en altındaki işaretler neler? Orada Google Chrome işareti yok mu?

- Yok. Orada ne mi var, bi tane W işareti var, X işareti var, kurt'a benzer bir işaret var, E var

- Hah o E'yi tıkla Abi, o da Microsoft'un arama motoru.

- Yav yaş 75 olmuş

- Hahaha tamam Abi ona bas

- Bastım

- Tamam şimdi onun aramasına bir şey yaz

- Ne yazayım

- Google Chrome yaz Abi

- Nasıl yazılıyor, kodlasana

- Abi Ceyhan, Hatay, Rize, Ordu, Manisa, Edirne

- Yazdım

- Şimdi arattır

- Neyi arattıracağım, neyi kaybettik de neyi arıyoruz

- Hahaha Abi Google Chrome'u

- Haa, bir sürü çıktı

- Tıkla birine

- Allah Allah ikide bir tıkla diyor. Yok çıkmıyor bir şey. Neyse bizim üst katta öğrenciler var yarın onlara göstereyim bari. Yav çok güzel yazı yazmıştım, onu yayınlayacaktım.

- Yok Abi pes etmek yok. Şimdi o Google Chrome yazdığın yere Bedri Tokul yaz. Onu arat bakalım. Bir sürü çıkması lazım.

- Zaten hayatım boyunca başıma ne geldiyse bu Bedri Tokul yüzünden geldi. Yazdım. Hah çıktı. Abooo ne çok Bedri Tokul varmış. Tam 6620 tane. Oysa ben kendimi tek sanırdım.

- Hahaha. Şimdi onlardan birinin üstüne tıkla.

- Tıkla diyor yaa, haha Edebiyat Defterinde kendi sayfamı buldum valla.

- Tamam Abi. Şimdi sayfanın içinde misin.

- O ne demek..?

- Yani üst kısımlarda "Üye Girişi" falan yazıyor mu?

- Dur bakiimm, nerede yazıyor, haa meyil adresi, şifre...

- Hah tamam içinde değilsin. Oraya Mail adresini, şifreyi gir Abi. Şifreni ezberle biliyor musun?

- Sen de bizi iyice bunak yaptın Suat'ım. Yaş 75 diye bilmez mi sandın..!

- Yok Abi estağfurullah. Bilgisayara otomatik girdiğimiz için şifreyi bazen unutuyoruz.

- Yok yok biliyorum da Mail adresindeki o kıvrık mivrik a 'yı yapamıyorum.
- Tamam Abi sen önceki kısımlarını yaz. Oraya gelince ben tarif edeyim.
- alt karakter 54, evet şimdi ne yapacağız
- Abi AltGr tuşuna basıp Q'ya basacaksın
- Bende Q yok ki..!
- Nasıl yok..? Abi her bilgisayarda olur.
- Valla yok, benimki F Klavye.
- Haa, gerçekten mi yok.
- Yok evet.
- Peki o işaret illaki vardır, o nerede?
- F'de
- Tamam Abi, AltGr'ye basılı tutup F'ye bas.
- AltGr nerde
- Şeyde Abi, bak boşluk yaptığın uzun çubuğun sağında. Ona sağ elinin parmağıyla basılı tutarken, sol elinin parmağıyla da F'ye bas
- Hangi parmakla basayım, hahaha
- Hahaha Abi ömürsün valla
- Bastım, hah çıktı valla o işaret. Ama boşluk oluştu.
- Abi boşluğu sil.
- Boşluk silinir mi yav. Adı üstünde boşluk.
- Abi boşluk olmayacak, o işaret, sonra hotmail.com yaz. (hatmeyilnoktakom - hatmeyilnoktacom) hahaha..
- Yazdım hahahahah
- Şimdi şifreyi gir.
- Girdim. "Mail adresini veya şifrenizi yanlış girdiniz" diye yazı çıktı.
- Abi aynı işlemi baştan bi daha yap. Sanırım bir yerde yanlışlık yaptık.
- O işareti tekrar yapabilir miyim bilmem ki..? Ben biraz uğraşayım da yapamazsam yarın öğrencilere yaptırırım. Yazı da çok güzeldi ya. Şimdi okumak istemiyorum sürprizi kaçır. Halledebilirsem Deftere asarım. Halledemezsem yarın bakarız. Suat'ım kusura bakma gece gece seni çok yordum.
- Estağfurullah Abi ne demek, böyle deme lütfen. Elimden bir şey gelirse seve seve..
- Bilirim, bilirim Suat'ım. Ahmet de sen de yardımcı olursunuz bilirim. Seni daha fazla yormayım. İyi geceler Gardeşim. Öptüm yanaklarından.
- İyi geceler Abi, ben de elden öpüyorum, kelden öpüyorum.

**

Konuşma süresi 36 dakika..

Şu an saat: 12.30

Bu saate kadar yazıyı asmadığına göre..

Sanırım "KROM" u hala bulamadı..

Suat Zobu

.

55 Yaş !!

Servet'in üniversiteye başladığı ilk yıl.

60 kişilik sınıf mevcudundan 20'ye yakını kız, diğerleri erkekti.

Kızların içerisinde Hürü diye bir kız vardı ki diğerlerine göre daha değişik dururdu, daha esrarengiz bir havası vardı. Hani ne derler ezoterik..

Bir gün, boş geçen derslerden birinde, Hürü'nün olduğu masanın etrafına toplanmış kalabalığı görünce elinde olmadan oraya yaklaştı Servet. Hürü sınıftaki bir arkadaşının el falına bakıyordu. Servet böyle şeylere pek inanmazdı aslında. Fal bakma işi bitince O da elini uzattı "Benimkine de bakar mısın..?" deme gafletinde bulundu.

Hürü başladı saymaya. "Şöyle olacak, böyle olacak, şu zamanda evleneceksin, 2 oğlun olacak falan.." "Aaa, yaşam çizgin çok kısa, 55 yaşında öleceksin"

Hoppala.. Servet pek inanmadı, inanmak istemedi ama kafasının bir yerlerine de 55 yaş takıldı kaldı. 19 yaşındaydı, kısa bir hesapla yolun üçte biri gitmişti. Bir taraftan "yok canım nerden bilecek" diyor bir taraftan da Cahit Sıtkı Tarancı'nın

"Otuz Bes Yaş

Yaş otuz beş! Yolun yarısı eder,
Dante gibi ortasındayız ömrün.
Delikanlı çağımızdaki cevher,
Yalvarmak, yakarmak nafile bugün,
....."

Şiirinden esinle "yaş 19 eder yolun üçte biri" diye şiirler yazıyordu.

Üniversite bitti, evlendi, çoluk çocuğa karıştı, iş-güç..

55 yaş unutuldu mu, hayır. Yaşamında gelişen olaylara bakınca Hürü'nün dedikleri de teker teker gerçekleşiyordu.. Zaman hızla aktı.. Yıllar, yaşlar 55'e yaklaştı, kendini koy verdi Servet.. 52 yaşında anjiyo oldu. Kalbinde biri %70 diğeri %80 tıkalı olan iki damara stend takıldı. 'Haa, dedi kendi kendine, 55 yaş ve kalp.'

Uzun süredir karaciğerinde bozukluk vardı. Midesini üşütmeler, mide ekşimeleri, kusmalar falan. Doktor "safra kesende taş var" dedi, "1,5 cm hem de. Ameliyat olman lazım."

"Ne zamana kadar ameliyat olmam lazım" diye sordu doktora. 3-5 sene dese 55'ten sonraya sarkıtacak..!

El cevap,

"Valla resmen bir bombanın üstünde oturuyorsun, ona göre" cevabını verdi doktor.

'Hımm, safra kesesi-taş-karaciğer-55 yaş' diye düşündü Servet. Ameliyat oldu safra kesesini aldılar.. Safra kesesinden ameliyat olmak demek safra kesesini tümünden almak demekmiş aslında. Peki safra kesesi olmadan nasıl olacak? Oradaki damarlarda biraz genişleme ile vücut küçük de olsa bir safra keseciği oluşturuyormuş.

Sağlığına pek dikkat etmedi artık, dişlerini ihmal etti. Üzerine yeni bir şeyler bile almamaya başladı.

Sırtında çıkan bir çıbandan sonra yapılan tahlillerde "şeker sınırda" diyerek ilaca başlattı doktor.

'Şeker-55 yaş' acaba..

Geldi 55 yaş. Aklımda, aklımda.. Yaşanılan stres, pimpiriklenmeler falan, resmen Müslümana gavur eziyeti. Bitti 55 yaş ohh. Artı eksi bir iki olabilir mi sorusu. Olabilir mi !! Belki..

*

Şu an 59 yaşındayım. Allah'ın her gününe bin şükür. Tamam, hepimiz tam ölecek yaştayız ama ne zaman öleceğimizi de Allah bilir. Hürü, mürü değil..

Servet mi..? Ha Servet, ha Suat ne fark eder; adam, adam olmadıktan sonra..

Size mi..?!!

Size tavsiyem, hayatınızı zindan etmek istiyorsanız hemen bir falcıya gidin..!!!

Suat Zobu

-

Alibaba'ya Mektup-Yedigöller

Sevgili Kardeşim Alibaba,

Hani geçenlerde seni arayarak “Ben, Ahmet Çıtak, Bedri Tokul olarak bizler, yarın Eskişehir’de buluşup birkaç günü birlikte geçireceğiz. Ahmet İstanbul’dan, Bedri Abi Isparta’dan gelecek. Sen de Ankara’dasın eğer müsaitsen birlikte gidelim, birkaç gün arkadaşça kardeşçe vakit geçirelim” demiştin. Sen de “Çok teşekkür ederim, Abi bu aralar işim çok yoğun, gelmem mümkün değil” demiştin ya. Baştan söyleyeyim çok şey kaçırdın.

Ben ertesi gün hızlı trenle Eskişehir’e gittim. Saat 11.00 gibi indim. Ahmet sabah erken çıktığı için benden önce gelmiş. “Odunpazarı çıkışında bekliyorum” dedi, orada buluştuk. Bedri Abi direkt araba bulamadığı için Afyon üzerinden aktarmalı gelip saat 13.30 gibi Eskişehir’de olacaktı. Bir yerde oturup çay içtik sohbet ettik Ahmet’le. Sonra Bedri Abiyi almaya otobüs terminaline gittik.

Ahmet’le biz daha önce Ankara’da birkaç defa görüşmüştük ama Bedri Abiyle ilk kez görüşeceğiz. İkimizde heyecanlıyız. Gelen otobüsleri göreceğiz şekilde oturuyoruz. Ahmet “Abi biz bekledik, bekledik gelmeyince gidiyoruz” mesajı gönderdi. Gülme mesajları.

Bedri Abinin bahsettiği firmanın otobüsü perona girince biz de yanaştık.

Otobüsten ilk o indi. Kulaklarına kadar gülüyor. Gözlerinin içine kadar gülüyor. Ufak tefek, başkasına bu kadar yakışmayacak kadar inadına kel. Bedri Abi, sarıldık öpüştük, ben kel’den öptüm..

Ahmet tümünden hazırlığını yapmış, programlamış. Hazır kıta.. Ne kadar tedbirli, prensipli hayran kaldım. Önceden söylediği gibi yolumuz Yedigöller ve Abant. Arabası ağzına kadar dolu. Bagaj dolu, arka koltuğun yarısı dolu. Arabada ne yok ki..! Çadır mı dersin, seyyar masa sandalye mi dersin, kap kakak, uyku tulumları, mangal, semaver, çay takımı neler neler. Yok yok yani.

Bozüyük’te yemek falan yedik.

Bozüyük, Bilecik üzerinden Sakarya’nın oralarda otobana çıktık. Ankara istikametine döndük. Ahmet uykum geldi diyor, direksiyona ben geçiyorum ama muhabbet gırla gidiyor Ahmet’in uyuması ne mümkün. Ben yakındır sanıyordum, Eskişehir’den Yedigöller’e epeyce mesafe varmış meğerse. Bolu’ya gelmeden hava iyiden iyiye karardı. Otobanda Yedigöller sapağını kaçırdık. İleriden döndük, Bolu’nun içinde epey turladıktan sonra yolu bulabildik. Ahmet “Bolu Yedigöller arası 40 km ama çok virajlı. O yol 1 saat 20 dakika falan sürüyor” diyor ama ne yalan söyleyeyim ben “içimden 40 km yol o kadar sürer mi” diyorum.

Birkaç değişimden sonra arabayı yine ben kullanıyorum. Virajlar, virajlar. İnanır mısın araba zor manevra yapıyor, o derece viraj. Habire yokuş çıkıyoruz. Çık babam çık. Hakikaten yol bitmiyor. “Sabaha varabilir miyiz” şakalaşması. Buraya Mengen tarafından da geliş varmış ama o yol çok daha berbatmış, stabilize imiş. Ahmet aman aman diyor. Sonra yol inişe geçti. Yine virajlar. Etraf karanlık, farın ışığı yerden başkasını görmek imkânsız. İçimden diyorum ki, 'şu gece vakti gittiğimize değse bari, daha kolay bir yerde konaklayamaz mıydık..?!'

Nihayet vardık. Bolu’dan çıktığımızda saate bakmamıştık ama Bedri Abi tam o esnada oğluya telefon konuşması yaptığından hareketle 1,5 saatte geldiğimizi tespit ettik.

Ahmet önceden birkaç defa geldiği için biliyormuş. “Şurası kamp alanı” dedi. Başka kampçılar da var. Görebildiğimiz kadarıyla 10-15 çadır kurulu. Etraf karanlık kampçıların ışıklarından etraftaki ağaçlar belli oluyor. Biz de uygun bir yer seçtik. Ahmet “şurası göl” dedi. Üzerini yapraklar bürümüş. Söylemese dümdüz yürüyüp gider insan. Gölle aramız 3 metre..

Ahmet’in arabada ne ararsan var maşallah. Seyyar bataryaları kullanarak ağaçtan ağaca çevremizi ışıklandırdık. Bir anda düğün evi gibi pırıl pırıl oldu her yan. Mangalımızı yaktık. Mangal kendine gelinceye kadar kamp çadırını kurduk. Çadır dediysen öyle ufak tefek bir şey değil, kocaman. Ufacık torbasının içinden çıkan çadıra bak birader. Ben Suriye’ye çok gelip gittim. Bu büyüklükteki çadırlarda 10 kişilik aile kalıyor çoluk çocuk. Hem bu daha modern ve pratik.

Bedri Abiyle ben salata falan yapıp sofrayı hazırlarken Ahmet mangalda bir çipura yaptı, vay anam vay.. İstanbul’dan özel almış bizler için sağolsun. Ben hayatımda öyle balık yemedim.

Sohbet, muhabbet, espriler.. Gül Allah gül. Bedri Abi ayrı nüktedan, Ahmet ayrı.. Sohbet seviyeli, konuşulanlar dinlenir cinsten. Senin de kulaklarını çınlattık. Defterden, edebiyattan, şiirden, insanlardan konuştuk. Bizde bir “Gulümmm” türküsü, bir Gulümmm (m’yi özellikle uzatacaksın) şiiri sorma gitsin..

“.....

Saçların uçuşsun varsın başında
aşkı okuyayım hilal kaşında
Sen taze fidan kal yirmi yaşında
Hep yaz-bahardasın güzüm yok Gulümmm..”

Zaman nasıl geçti anlayamadık. Gece saat 02.00 falan oldu. Ben çok üşüyen biriyim. Kasım’ın ortalarındayız ama pek üşümedik. Hele Ahmet’le Bedri Abinin maşallahları var.

Etraf öylesine sessiz ki, öylesine temiz hava ki..

Gece burada, kampta kalacağız ama bir taraftan da korkuyorum üşümekten. Ahmet Arabada yatacak. Bedri Abiyle çadıra girdik, uyku tulumlarını çektik üzerimize, yattık şişme yatak üzerine. Şişme yatak, pompası, şişme yastık, altına serilecek halı minderler, neler neler varmış arabada. İlk kez uyku tulumunda uyuyacağım. Filmlerde falan görüyoruz adamlar uyku tulumunun içinde resmen karın üzerinde yatıyorlar. Oldum olası onları gördükçe içim “bırr” ederdi. Ben uyku tulumuyla yetinmedim. Ne buldumsa üzerime örttüm.

Üşümeği bırak sabah kalktığımda terlemiştım bile..

Bitti mi..?

Bitmedi..!

Devamını öbür mektupta anlatacağım..
İkinci mektupta Yedigöller ve Abant’ın güzelliklerini,
Üçüncü mektupta da yaşadığımız çok ilginç bir olayı anlatmak istiyorum..

Şimdilik hoşça kal Kardeşim. Selamlar..

Suat Zobu

* Yazımı güne layık gören seçki kuruluna teşekkürlerimle...

.

Alibaba'ya Mektup 2 Yedigöller - Abant

Geceyi Yedigöller'deki kamp çadırında geçireceğiz.

Kasım'ın ortalarındayız. Ahmet ile Bedri Ağabey'e diyemedim ama gece kesin üşürüm korkusuyla uyku tulumunun içine girip yattım. Ayrıca üzerime ne buldumsa örttüm. Altta şişme yatak, şişme yastık. Yarım saat falan sonra Bedri Abi de geldi. Hayatımızda ilk kez uyku tulumu görüyoruz. Yattığım yerden kalktım. Az öncesinde uyku tulumunu giymemin verdiği tecrübe ile Bedri Abiyi robot gibi uyku tulumunun içine soktuk. Ben dışarıdan uyku tulumunun fermuarını çektim. Kollar içeride kalacak şekilde ancak oluyor. Başında bir de kapşonu var uyku tulumunun. Yardım ederek yerine yatırdım. Zar zor ben de tekrar uyku tulumumun içine girdim. "Ahmet bunları bize eziyet etmek için almış kesin. Kendisi arabaya girdi yattı, ohh" diyoruz. Halbuki "siz arabada rahat edemezsiniz, çadırda yatın" dedi Allah için.. Güle güle ölüyoruz. Hani halıyı rulo yapar sararsın ya, tam da öyleyiz. İkimizi de yokuş aşağı yuvarla gitsin. Bedri Abi yarım metre yanımda yatıyor. "Ulan arkadaş nasıl bir eziyete düştük ya hu" diyor. Esprinin bini bir para. Gül Allah gül.

Kıpırdayacak halimiz yok. Yaklaşık yarım saat, 45 dakika falan daha konuştuk. Bedri Abi yapamadı, uyku tulumunun içinden çıktı, yorgan gibi üzerine örttü. "Hah şöyle ya, hayat varmış" dedi. O öyle uyudu.

**

Sabah Bedri abi benden önce kalkmış, uyandırmadan çıkmış çadırdan. Ben de uyandım sonra. Ahmet'le Bedri Abinin çadırın hemen yanında mır mır sesleri geliyor.

Üşümeyi bırak terlemişim bile..

Yanımda yedek iç çamaşırı götürmüştüm. Atletimi değiştireyim diye üst kısmımı soyundum. Biliyorum ki Bedri Abi'de eski güreşçilik var. Bende muzırlık tuttu. Üst kısmım soyunuk çıktım çadırdan. Başladım peşrev çekerek etraflarında dönmeye. İkisi de yerlere yatıyor gülmekten. Hava soğuk. Hemen koştum içeri. Üzerimi kelem kelem giyinip çıktım..

O temiz havadaki uykudan sonra insan daha bir dinç oluyor valla.

Çadırdan bi çıktım ki..! Abooo.. cennetin ortasında. Değişik cinsten ağaçlarla kaplı, her taraf orman. Yükseklikleri 60 metreyi buluyor.. Uzun mu uzun. Alabildiğine sonbahar, alabildiğine sararmış yaprakların envai çeşit tonları. Yerler komple düşen yapraklarla dolu, yapraktan halı döşeli. Bitişliğimizdeki gölün kıyıya yakın kısımları da yapraklarla kaplı ama ortası masmavi. Kenarındaki ahşap levha dikkatimi çekti.

Deringöl

Alan: 15.200 m2,
Derinlik 10 metre.

Bulduğumuz yer çepeçevre orman, çepeçevre tepelik. Sanırım en çukur noktadayız.

Ahmet çoktan çayı hazırlamış. Kahvaltımızı yaptık. Keyfimize diyecek yok. "Şurada bir göl daha var" dedi Ahmet, 100 metre öbür tarafı göstererek. O göle de baktık, resimler çektik. Oranın ismi de Büyükgöl'müş.

Buralara profesyonel fotoğrafçılar resim çekmeye geliyorlarmış. Birkaç tanesiyle tanıştık. Elllerinde, koca koca objektifleri olan makineler.

Çadırı söktük, eşyaları topladık. Yola çıktık.

Yol üzerinde diğer göllerde de durduk. Allah'ım ne güzellikler yaratmış. Böyle yerleri gördükçe "Buralar iyi ki bizim" derim hep. Aynı şeyi Bodrum, Marmaris, Alanya, Foça, Kuşadası, Çeşme'de falan da çok söylemişimdir. Bu Yedigöller'e yazın gelmek lazım aslında. Gerçi sonbahar güzelliği de bambaşka..

Diğer göller birbirine daha yakın. En merkezi yerde göllerin yerleşimini gösteren harita var. Oradaki ahşaptan yapılmış yön levhasında "Bolu 42 km" yazıyor. Gece 1,5 saatte geldiğimiz yol 42 km imiş demek ki.. Programımız bu günü de Abant'ta geçirmek. Bolu'nun içinden geçerek Abant Gölü'ne vardık. Gündüz gözüne gölü turladık. Abant Gölü de apayrı güzellikte. Her köşesi tam kartpostallık. Yedigöller'e göre daha büyük bir göl. Çevresi daha ferah.

Akşamüzeri gölün yakınında orman işletmesi tarafından konulan piknik masaları, kamerye ve barbekülerin olduğu özel alanda mangalımızı yaktık. Ahmet'in gene İstanbul'da özel hazırlattığı nefis etimizi yedik. Hava erken kararıyor, akşam da oldu. Burası Yedigöller'e göre daha soğuk, ayaz var.

Karnımız doyunca Ahmet'e "bize müsaade" dedik..

Şaşırdı, bozuldu, kızdı.. "Ben yarına göre de program yaptım, hayır kesinlikle olmaz" dedi. Çok ısrar etti "bu gün de kalın" diye ama biz gidelim dedik. Beni Bolu Otobüs Terminalinde indirdiler. Vedalaştık. "Bedri Abiyi İzmit'ten Isparta'ya bindireyim" dedi onlar gitti. Meğerse o gün okullar yarıyıl tatiline girmiş. Çok zor bilet bularak saat 20.00'de Bolu'dan Ankara otobüsüne bindim.

Ömür boyu unutamayacağımız çok güzel 2 gün geçirdik. Dostlukla, kardeşlikle.

BEDRİ ABİ'NİN KALEMİNDEN:

DÖNÜŞ

Ahmet Suat'ı Bolu da bıraktıktan sonra beni de Adapazarı otogarına getirdi. Firmalara soruyoruz:

"Isparta'ya bir kişilik yer."

Gülüyorlar:

"Ne yeri abi. Dalga mı geçiyorsun?"

Allah Allah yer sormak ne zamandan beri dalga geçmek oldu ki?

Sonunda vicdanlı biri açıklama yaptı:

"Okullar bir hafta tatile girdi ya. Biletler önceden alındı. O nedenle yer yok."

Ahmet'le ben şaşkınız.

"Ne yapacağız Ahmet?"

"Ne yapacağımızı söyleyeyim sana. Aynen benimle İstanbul'a geliyor misafirim oluyorsun."

Güzel teklif. Ahmet'le bir gün değil bir yıl bile kalınır. Ancak hanım da ertesi gün Antalya'dan Isparta'ya dönecek. Evin anahtarları da bende. Moralim bozuldu. Ne yapmalıyım. Geldiğim gibi yine aktarmalı giderim. Sorun yok. Ara durakları soruyorum cevap hep aynı:

"Yer yok."

Otobüs firmalarının olduğu meydanda çaresiz beklerken daha önce yer sorduğumuz bir firma elamanı çağırdı bizi: "Bir kişi Antalya'ya yer ayırtmıştı. Gelmedi. Sana o koltuğu vereyim. Ancak Antalya'ya Burdur üzerinden gidiyor." dedi.

Sevinçle:

"Tamam, dedim, tamam." Düşünüyorum, 'Burdur Isparta yol ayırımı otuz kilometre. Orada inersen elbet bir çare bulurum.'

Teşekkür edip vedalaştım Ahmet'le. Sabaha karşı üçbuçuk gibi yol ayırımına geldik. Ben otobüs kaptanına:

"Kaptan ne tavsiye edersin? Sizinle Burdur'a mı gideyim. Yoksa burada mı ineyim?"

"Burada in abi. Elbet seni bir Müslüman alır."

İndim. Hava soğuk. Sabah ayazı. Uzaktan gördüğüm her ışığa el kaldırıyorum. Duran yok. Oysa buralar Müslüman geçinenlerin bol olduğu yerler. (Bunu sorduğum, aracı olan herkeste durmamalarının normal olduğunu söyledi.) Bize okulda öğretmişlerdi. Bir insan bir saatte yürüyerek beş kilometre gider diye. Benim aklımda onbeş kilometre kalmış. Serde eski askerlik var:

"Yürü koçum iki saat sonra Isparta'dasın."

Işıklara el kaldırmaktan vaz geçtim. Yürüyorum. Bağıra bağıra da -Yaylalar yaylalar- türküsünü söylüyorum. Gecenin o karanlığında, ayazında üç saat yürüdüm. Küçük bir kasabanın yol ayırımına kadar geldim. Kasaba yolundan yine bir araç ışığı görüldü. Son umutla ona da el kaldırdım. Hayret, Murat 124 model araç durdu. Beni aldılar. Aracın içerisinde dört genç var. Ellerinde bira kutuları.

Öndeki genç yan döndü:

"Dayı.. Anlat bakalım in misin, cin misin?"

Yorulmuşum, üşümüşüm:

“Bakin evlatlar; ne in’im, ne cin’im. Benden size zarar gelmez. Ben asker emeklisiyim.” Başıma gelenleri anlattım. Onlar da oradaki bir gazinodan dönüyorlarmış. Sağ olsunlar. –Dayım üşümüş- dediler. Aracın camlarını kapattılar. Öndeki genç bira ikram edecek oldu. Teşekkür ettim. Bir başkası askerlik anılarını anlatmaya başladı. Yine önde ki genç:

“Sus lan sırası mı şimdi?” dedi susturdu.

Bindiğim yerden Isparta’ya onbeş kilometre kalmıştı. Arabayla olunca yol hemen bitti. Isparta girişinde inmek istedim.

“Dayı seni evine kadar bırakalım.” Dediler. Zaten evim yakındı. Kabul etmedim. Teşekkür edip indim.

Eve geldiğimde dilim:

“Evim evim. Güzel evim.” Dese de. Yüreğim:

“Ahmet’im, Suat’ım gardaşlarım benim. Size çok teşekkür ederim.” Diyordu.

Bu yaşadığım olay da kaymak tadında geçen o iki günün üstüne baldı.

Bir daha mı?

İstesin dostlarım, ben dost için post olur onlarla Fizan’a giderim...

Sağ ol Suat’ım.

Sağ ol Ahmet’im.

**

Eveet böyle Kardeşim.

Yakın zamanda yazacağım 3. Mektupta yaşadığımız çok ilginç bir olayı anlatmak istiyorum..

Şimdilik hoşça kal..

Selamlar..

Suat Zobu

--

Yedigöller’le ilgili kısa bilgi:

Milli park bünyesinde Büyükgöl, Seringöl, Deringöl, Nazlıgöl, Küçükgöl, İncegöl ve Sazlıgöl olarak 7 göl vardır. Bu göller aralarında 100 m. yükselti farkı bulunan iki plato üzerindedir. Ortalama 780 m. yükseklikte olan platodaki göllerin en büyüğü Büyükgöl'dür.

.

Alibaba'ya Mektup 3 Peşrev

Sevgili Kardeşim ilk iki mektupta bahsetmedim ama Bedri Abi ve Ahmet'le beraber çok tuhaf bir olay yaşadık. Bu olaydan sonra aramızda "Bundan hiç kimseye bahsetmeyelim" kararı aldık. Aldığımız bu kararımızı çiğneyerek yaşadıklarımızı birine anlatmazsam çatlayıp öleceğim.

Senden sır çıkmayacağını biliyorum. O yüzden sana anlatacağım. Aman aramızda kalsın n'olur. Çok rica ediyorum.

*

Akşam yemeğimizi yedik. Güle oynaya muhabbet ediyoruz. Bedri Abi bi âlem, Ahmet de ondan aşağı kalmıyor. Espriler espriler. Düşünüyorum da 'kalemlerinin gücü esprilerine de yansıyor. Kalite var.' Gülmekten yerlere yatıyoruz. Çevremizde bizden başka kampçılar da var. Onlar yavaş yavaş yatmaya, ortalıktan çekilmeye başladılar. Biz akşamdan biraz geç geldik. Yemek hazırlama, çadır kurma, yemek yeme falan derken muhabbete geç başladığımızdan yatmaya pek niyetimiz yok.

Hani piknik alanlarında vardır ya ahşaptan yapılmış iki tarafında oturakları olan masalar. Hah işte öyle bir masadayız. Ahmet'le Bedri Abi yan yana bir tarafta oturuyorlar, ben diğer tarafta oturuyorum. İki de karşımda.

Bedri Abi gülüyor, gülüy-o-r-r-r birden durakladı. Boğazına bir şey kaçmış gibi oldu. Göğsünü tutuyor, nefes almakta güçlük çekiyor. Ahmet de fark etti. Bedri Abi oturduğu yerden düşmek üzereyken tuttu Ahmet. Ahmet'in kucağına yaslanmış vaziyette kendinden geçti. Ben koştum. Kolunu falan ovuşturuyoruz.

Ahmet telaşlı, ben telaşlı. Hay Allah ne yapsak. Dağın başındayız, pardon Yedigöller'in ortasındayız. Ne ambulans, ne hastane, ne doktor. Bolu 1,5 saat mesafede. Resmen baygın Bedri Abi. Gitti adam gitti. Eyvah, eyvahhh..

"Abi etme eyleme, kendine gel. Biz kime Bedri Abi diyeceğiz, kimin kel'ini öpeceğiz..?!?" Perişanız.

Bedri Abi bir ara gözünü açar gibi oldu. Montunun iç cebinden bir kart çıkardı. Zar zor "Şu numarayı arayın" dedi. Ben hemen kartı aldım. Burada telefon zor çekiyor ama inşallah sorun olmaz. Numarayı çevirdim.

Telefon iki mi çaldı, üç mü çaldı birden ortalık gündüz gibi aydınladı. Tam üstümüzde uçak desem uçak değil, helikopter desem hiç değil, acayip bir şey belirdi. 20-30 metre falan yukarımızda. Her tarafında fener alayı gibi ışıklar yanıp sönüyor. Ritimli hem de. İçeride dinledikleri oyun havasının ritmine mi ayarlı bilmem !! Algılarım beni pek yanıltmaz, "Ankara'nın Bağları" çalıyor sanki. Yukarıdaki nesne her ne ise öyle sessiz çalışıyor ki bizim evdeki buzdolabı halt etmiş yanında. Bizim buzdolabı bu alete göre belki beş misli daha fazla ses çıkarıyor. Biz donduk kaldık. Yukarıdan asansör gibi bir şey indi. Acayip kılıklı 3-4 kişi geldi. Hiç konuşmadan "Sakin olun, her şeyi bize bırakın, Bedri Abi bize emanet, yarım saat bekleyin lütfen" dediler. Konuşmamışlardı ama Ahmet'le ikimiz net olarak anlamıştık. Birbirimizin gözüne baktık. Gözlerimizle onayladık. Başka da yapacak bir şey yok zaten.. Bedri Abi'yi ismiyle cismiyle tanıyorlar..

Bedri Abiyi bir sedye ile yukarı çıkardılar. Biz bekliyoruz. Bir yukarıya bakıyoruz, bir birbirimize bakıyoruz. Gülsek gülemiyoruz, ağlasak ağlayamıyoruz. Ahmet neredeyse fısıltı seviyesinde "Ulan bu ne iş" dedi. "Bedri Abi ne imiş de bizim haberimiz yokmuş" dedim ben de aynı tonda. "Şimdi Bedri Abiyi alıp gitmesinler başımıza, Allah Allah" diyor Ahmet. Endişeli. "Bilmiyorum ki, bekleyin dediler. Gitseler şimdiye kadar çoktan giderlerdi herhalde" diyorum.

Bekledik.

Yaklaşık yarım saat falan sonra aynı asansör tekrar indi. İki kişi var, vedalaştılar. Biri asansörle geri yukarı çıktı, araç bir anda yok oldu. Gözlerimiz o korkunç ışığa alıştığından birden her taraf simsiyah karanlığa kesti. Kör olduk bildiğin. Epey bi süre gözümüz alışmadı. Alışınca gördük ki;

Bu adam bizim Bedri Abi değil.. Sanırım bir karışıklık oldu.. Ahmet şaşkınlıkla, hayretle, kabullenememişlikle "sen de kimsin be adam..?" diye sordu.

Adamda boy 2 metreden fazla, Ahmet'ten de uzun. Saçlar lüle lüle omuzlara dökülüyor. 20 yaşında delikanlı resmen. Kellik mellik yok.

"Benim Ahmet'im, beni tanıyamadın mı..? Az önce şurada sohbet ediyorduk, güle güle yerlere yatıyorduk.. Suat'ım da karşımızda oturuyordu. Gulümme türküsü söylüyorduk.."

Allah Allah, ses Bedri Abinin sesi. Kel nerde Abi kel..!! Ben kimin kelini öpeceğim şimdi..

"Adamlar beni rektifiye ettiler resmen. Ciğer, kalp, bödelek (böbrek), dalak hepsini yenilediler. 'Hazır elimiz

değmişken azıcık gençleştiririm, biraz da saçları olsun' dediler. Ehh benim de işime geldiği için hiç sesimi çıkarmadım tabii.. Nasıl olmuş..?" Parmaklarıyla saçlarını tarar gibi yaparak havalandırıyor.

Biz şoktayız..

Ahmet inanmadı, "Peruk meruk olmasın Abi" dedi gülerek. Erinmedi, yanına gitti, eliyle çekti saçlarını. Saç, bildiğin saç. Çalı süpürgesi gibi.. Ahmet'in boyu yeni Bedri Abinin omuzlarına zor yetişiyor.. O anda var ya Ahmet'in çaktırmadan boy kıyaslaması da yaptığını hissettim.. İnanmadı, yakından kontrol etti yani.

Gülüyor Bedri Abi, öyle mutlu..! Dersin ki prostat ameliyatından çok çok önceki hali. Gençlik iksiri mi vermişler ne.. Yerinde duramıyor. Pire gibi.. "Bak Ahmet'im nasıl gençleştim" diyor. Havada parendeler atıyor. Ters parende, düz parende. Şınav çekiyor rüzgâr hızında. Fırladı. Öyle bir koşuyor ki kamp alanını 10 saniyede turladı resmen. Olimpiyatlarda koşuya katılsa tüm altın madalyalar Türkiye'nin.. Etiyopya, Amerika, Rusya musya nal toplar alimallah.. Usain Bolt tozuna yetişemez..

Eski güreşçiliğini hatırladı sanırım. Etrafımızda peşrev çekiyor.

"Gel Ahmet'im bir güreş turalım, âlem güreşçi görsün" diyor.

"Gel Suat'im seninle de güreşelim. Suat gel bir güreş turalım.. Suat, Suat.."

*

Suat, Suat kalk Ahmet çayı hazırlamış..

Bismillah. Gözümü açıyorum, Bedri Abi..

Karşımda kel parıl parıl parlıyor.

Ohh bee !!! gel Abi şu kelden bi öpeyim. Şaşıyor "Hayırdır inşallah sabah sabah.."

Gülüyorum. Hele şükür Abi ben kimin kelini öpecektim. Bir şey anlamıyor..

Sabaha kadar kâbus görmekten terlemişim.

Atletimi değiştirmeden önce, üst kısmım soyunuk çıkıyorum çadırdan. Yağlı güreşe çıkmış pehlivanlar gibi.. Peşrev çekiyorum. Peşrev öyle çekilmez böyle çekilir Bedri Abiii..

*

Yaa böyle işte Kardeşim.

Vesselam çok güzel 2 gün yaşadık. Kismet olursa bi dahaki sefere birlikte gidelim.

Baki selam eder gözlerinden öperim Kardeşim. Yenganıma saygılar..

Suat Zobu

.

Kolay mı..!

Her mesleğin kendine göre zorlukları var..

Mesleğinizi beğenmiyorsanız bir kez daha, beş kez daha düşünün..

Lağım temizleyenler var mı, var. Ama onurlu..

40. katta cam sileni mi ararsınız. Var mı var.. Ama onurlu..

Karda kışta pazarda limon satmak kolay mı mesela..? Ama onurlu..

Bomba imha uzmanı var mı, 100 metre yüksekte mobil telefon kulesinin bakım görevlisi var mı var. Hepsi onurlu meslekler..

*

Kuzey Ankara'da bir şantiyede çalışıyorum. Sabah işe geldim ortalıkta "hırsızlık olmuş" haberi çalkalanıyor. Doğru mu, yanlış mı araştırdık. Doğru.

Şantiyenin çeşitli yerlerinde güvenlik amaçlı kameralar var. Önem arz eden yerleri görüyor. Olay şantiye girişinde bulunan bekçi kulübesinin orada olmuş. Kamera kayıtlarını inceledik. Yeşil renkli bir minibüs sabah saat 06.00 sularında bekçi kulübesine geliyor. Bekçiyle itiş kakış. Meğerse bekçiyi bıçakla tehdit ederek kulübeye hapsetmişler. Şoför dahil üç kişi. Bariyer kaldırılarak minibüs içeri giriyor. 750 kiloluk kablo makarasını küçük bir kalas yardımıyla minibüsün arkasına yüklüyorlar. Nizamiyeden çıkıp gidiyorlar. Giriş çıkış arası 22 saniye. 750 kiloluk kablo gitti.

Polise haber verildi. Eşkâlleri falan tarif edildi.

Hurdacılar sitesine götürüp satarlar denildi. Oraya adamlar gönderildi.

Yok. Gidiş o gidiş.

Aradan 3-4 yıl geçti.

TOKİ'nin yaptırdığı Ankara Yatık Musluk 472 Konut, 1 Okul ve 1 cami şantiyesinde müşavirlik konumunda çalışıyoruz. Bizim elektrik teknikeri Ramazan diye bir arkadaşımız var. Elektrik işlerinin kontrollüğünü o yapıyor.

Şantiyede çalışan bir elektrikçi ile karşılaşmış. Sohbet, muhabbet derken adamın ne olduğunu anlamış..

Anlattı, çok da komik biri bizim Ramazan.

"Adam hırsız, bildiğin hırsız Abi" diyor.

Şuradan şunu kaldırdık, buradan bunu derken o Kuzey Ankara'daki 750 kiloluk kabloyu da anlatmış. Birden Ramazan dikkat kesilmiş. "Ben de orada çalışıyordum. Onu siz mi yaptınız" diye sormuş.

Hiç bozuntuya vermemiş vatandaş.

"Evet biz kaldırdık" demiş.

"Sen o işleri kolay mı sanıyorsun arkadaş, ben o şantiyeye amele olarak girdim, 1 hafta çalıştım, en kötü, en pis işleri yaptım. Şantiyenin girdisini çıktısını öğrendim. Notlar aldım. Nerede ne var ne yok tespit ettim. Bir sürü planlar yaptım. Bir minibüs çalmak zorunda kaldık. Minibüsün arka koltuklarının tümünü sökmek için o kadar uğraştık. Sonra bir sabah malı kaldırdık" demiş.

Ağzı açık kalmış Ramazan'ın..

Ramazan gülmekten yerlere yatıyor. "Abi öyle korktum ki, neredeyse adam beni borçlu çıkaracaktı" diyor.

"O zaman helal olsun gardaş" demiş Ramazan..

"Aman sakın üzerine gitme borçlu çıkmayalım" dedim ben de gülerek.

Gülüştük.

*

Yaa böyle işte.. Mesleğinizin kıymetini bilin.. Her mesleğin kendine göre zorlukları var.

Kolay mı iş yapmak..

Kendi mesleğinizden başka meslekleri kolay mı sanıyorsunuz..

Haa unutmadan evinize hırsız girdiyse en iyisi evi terk edin kaÇın. Aksi halde evinizde suÇlu duruma düŐebilir
sınız..!!!!

Sağlıklı günler dilerim..

Suat Zobu

.

Gıcık İş

Bizim köy 150 haneli bir Türk köyüydü. Hemen 3 km yakınımızdaki 60 haneli başka bir köyde yaşayanların ise yarısı Türk, yarısı Kürt'tü. O köyün Kürtlerinden Kaya Çavuşu derler çok mugallit (komik ve eğlenceli) yaşlı birisi mezarlıklarının bitişiğinde kuzu güderdi. Rahmetli derdi ki "Türkün kocası (yaşlısı) çocuk bakar, Kürt'ün kocası da kuzu güder".

*

Ben Karslı değilim. Çok samimi olduğum, yıllarca beraber çalıştığımız Karslı bir arkadaşım vardı. Celal bey. Kendi yöresiyle ilgili o kadar çok şey anlatırdı ki ben de neredeyse yarı Karslı olmuştum.

Karsta Yerli, Azeri, Terekeme ve Kürt olmak üzere dört grup yaşıyormuş. Dört grup da hemen hemen eşit ağırlıktaymış. Yani % 25 civarı. Celal bey Yerli'ydi. O anlatmıştı.

Terekeme'nin 4 oğlu bir araya gelmişler, konuşmuşlar, ölçmüşler biçmişler bir karar almışlar. Sonunda babalarına ortaklaşa aldıkları kararı açıklamışlar..

"Baba biz aramızda konuşup anlaştık. Seni hacca gönderme kararı aldık.."

Yaşlı adam başlamış dövünmeye.

"Hay lele, benden ne istersiz..? Davara nahıra bakan ben. Yazın otlatmaya gönderen, akşam olanda karşılayan ben. Kışın ahırda bakan ben, yemini suyunu veren ben, her gün altlarını süpüren temizleyen ben. Baharın yünlerini kırkan yine ben.. Bütün bunlar yetmiş gibi oğul bu hac ne menem şeydir ki onu da bene yihirsiz..?!"

*

Kim ne derse desin serde azıcık kılıbıklık var. Öteden beri müsait olduğumda hanıma yardım etmeye çalışırım. Tatile gittiğimizde, piknikte falan yemek işi bana ait. Evde de et yemeklerini ben yapmaya çalışırım. Emekliyiz ya evdeyiz.

Biz de artık "Türkün kocası" olduk.

Hanım 1 kg sarımsak almış. Aslında bizim evde pek sarımsak tüketilmez ama almış işte.

Gastımonu Gastımonu..

Kastamonu sarımsağı. Çin sarımsağı hormonlu gibi iri dişli (sarımsağın bile Çin'i var Allah Allah). Kastamonu sarımsağı küçük dişli, doğal ve bizden. Çin sarımsağının kokusu bile azmış. Sarımsak dediğin sarımsak gibi kokacak. Yanına kimseleri yaklaştırmıyorsa halis olanı o işte. Zırh gibi.

Hanım "yardım et de şunu temizleyelim" dedi. Ben de "tamam" dedim. Demez komaz olaydım..

Kuzu gütmek nedir ki, eline bir değnek alırsın. Akşama kadar bir yerlerde güder getirirsin.

Çocuk bakmakta ne var. Kendi torunun değil mi, seve seve bakarsın..

Hacca gitmek nedir ki..! Onurla gururla coşarak koşarak gidersin. Üstelik "hacı" olursun. İsminin başına yeni bir sıfat eklenir..

Sarımsak ayıklamak öyle mi ya !!

Diş diş temizleyeceksin. Her dişin etrafında ince, zar şeklinde kabuğu var. Esas o zarı çıkaracaksın. Yapış yapış. Tutkal gibi. Sanki parmaklarını tutkala bandırmışsın.. Zarlar parmaklarına yapışıp kalıyor, Japon yapıştırıcı mübarek. Kesik falan olmadığı halde parmaklarda iğne batmışcasına sızlamalar. Sarımsağın yapışkanı derinin içine mi işliyor ne ! Kokusu ayrı dert zaten..

Hayatım boyunca -hadi adına pis demeyim ama- gıcık olduğum pek çok iş yaptım. Sarımsak ayıklamak kadar gıcık bir işi ise hiç yapmamıştım.

Balık temizledim, kurbanda etleri elden geçirdim ama sarımsak ayıklamak apayrı bir şey. Ayrı bir uzmanlık..

Aman aman..

Biz de Türkün kocası olduk ya; ee henüz torun da yok.. Bize düşen de sarımsak ayıklamak mı ey Yüce Allah'ım.

Hikmetinden sual olunmaz Ya Rabbi.

:)

Suat Zobu

.

İyilik Yapmayı Severiz..

Toplum olarak çok güzel hasletlerimiz var. Taa eskiden beri öyle..

Dayanışmayı, yardımlaşmayı severiz.

Ben 11-12 yaşlarında falan memleketimden ayrıldım. Memlekete ancak yaz tatillerinde, sömestr tatillerinde falan gidebilirdim. Zaman içerisinde o gitmeler de iyice azaldı. Anam babam rahmetli olunca senede 1-2 defaya düştü.

Şimdilerde bir cenaze veya düğün olursa gidebiliyoruz ancak.

Düğünlerdeki yardımlaşma hep vardı. Geline damada takı takma, olayı ne güzel mesela. Bir çeşit yardımlaşma, düğün yapana maddi bakımdan destek olma değil mi..?

Bu gün bana, yarın sana..

İş konusunda imece vardı. O da bu gün bana, yarın sana olayı..

Memlekete gidince özellikle cenaze olduğunda bir şey dikkatimi çekti. Cenaze evinin uzak-yakın akrabaları 1 hafta 10 gün süreyle cenaze evine sürekli yemek taşıyorlar. Ne güzel bir gelenek. Ne güzel bir yardımlaşma..

*

İsteyen istediği kadar konuşsun. Biz bildiğimizi yapıyoruz.

Bilinçliyiz..

Bir arkadaşımın Cuma namazına gittik.

Ben erken çıktım.

Arabayı caminin avlu kapısının 2 metre önüne park etmiştim. Oturdum arabada arkadaşımı bekliyorum. Avlu kapısı burnumun dibinde.

Kapıda sağlı sollu 2 Türk çocuğu Kur'an Kursuna yardım topluyor. 2 Suriyeli çocuk da dileniyor. Camiden çıkanlar Türk çocuklarına para verdiler, Suriyelilere neredeyse hiç veren olmadı..

Halkımız her şeyi çok iyi biliyor. Her şeyin farkında..

*

İyilik severiz..

Yemeyiz yediririz, giymeyiz giydiririz..

Şehirlerarası otobüs şoförünün omuzuna dokundu. Şoför hafifçe başını çevirdi. Yaşlı kadın, elindeki bir avuç bademi verdi.

Şoför teşekkür ederek bademleri aldı, yedi.

15-20 dakika sonra yaşlı kadın tekrar bir avuç daha verdi.. Bu ikram bir kaç defa yapıldı,

"Efendim neden zahmet ediyorsunuz !? Hep bana yedirdiniz. Lütfen kendiniz yiyin" dedi şoför saygıyla.

"Evladım benim dişlerim yok. Çiğneyemiyorum.." dedi yaşlı kadın..

"Öyleyse neden satın alıyorsunuz o zaman?.."

"Evladım ben sadece bademin üzerindeki çikolata kaplamasını emebiliyorum..! Boşa gitmesin diye bademlerini de sana veriyorum.."

!

!

Koskoca otobüsün o derece acı fren yaparak zıncı diye durmasının sebebini kimse anlayamamıştı zaten..

Çok Oldu

Ben öleli çok oldu.

Neden öldüm ki acep..?

Kalpten gitmemişim onu biliyorum. Verem, tifo, uyuz, şarbon, kelebek, dizanteri, kanser, akrep sokması, mantar zehirlenmesi, dil felci, nöropatik osteoartropati, tarantula ısırması, Zollinger Ellison Sendromu falan olmamışım mesela.. Bıçak, silah falan da yok.

Ağzından salyalar akıtan kuduz bir köpeğin ısırması da değil ölüm nedenim. Sibirya'da bir ayı parçalamamış, Serengeti'de bir aslanın saldırısına uğramamışım. Avustralya'da Taipan Yılanı da değil.. Zaten benim oralarda ne işim var..!

Yakuphan'ın kedisi de cırmalamamış.

55 yaşını atlattıktan sonra rahmetli Bıdık Dedem gibi 110 yaşına kadar yaşarım sanıyordum. En azından rahmetli Osman Dedem kadar 79 yıl, büyük amcam kadar 99 yıl.

Erken ölmüşüm.

Ne hayallerim, ne hayallerim vardı oysa. Yürüyerek Zimbabve'ye gitmeyi düşlerdim hep. Yüzerek İskenderun'dan İskenderiye'ye geçmek ne sükse yapacaktı. Dünya tarihine geçecektim.

Olmadı erken öldüm.

Ben görmedim de görenlerin yalancısıyım; otopsi raporundaki teşhis "ölüm nedeni: aşırı dozda aşk" mış.. Mezarımda da "aşktan öldü" yazıyormuş zaten.

aşk mı, sadece yar aşkı yok ki...

Vatan, Bayrak, Türk Milleti'nin aşkı !!! Onlara can feda..

- NEDEN BU YAZI ??!! BAZEN ESİYOR İŞTE -

Sevdiklerinizle birlikte geçireceğiniz sağlıklı mutlu nice güzel yıllar dilerim..

Suat Zobu

Ezo Gelin

Ezo Gelin yalnızca bir çorba adı mı..?

Değil.

Ezo Gelin gerçekten yaşamış biri. Türk kadınının, Türk insanının hüznü bir gerçeği. İçinde gurbet, ayrılık, hasret, çile, gelenekler, acı, yoksulluk olan bir dram. Öyle hüznü bir yaşam ki !!

Asıl adı Zöhre idi Ezo Gelin'in.

1909 yılında Gaziantep İli Oğuzeli İlçesine bağlı Uruş, şimdiki ismiyle Dokuzyol Köyünde doğdu. Üç erkek dört kızı olan, yedi çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğu. Zeynel, Bakır, Ezo (Zöhre), Kenan. Sakine. Rabia ve Şehriban. Barak Türkmenlerinden.

Zöhre'ye neden "Ezo Gelin" denildiğini kimse bilmiyor.

Öyle güzel ki Zöhre. Büyüdükçe daha da güzelleşti. Güzelliği dillere destan oldu. Urfa'nın Birecik, Gaziantep'in Nizip, Oğuzeli, Karkamış, Kilis'in Elbeyli ilçesi ile Suriye'nin kuzeyindeki bazı kısımları da kapsayan Barak Ovası'nda nam saldı Ezo Gelinin güzelliği.

Fakir bir aileden olmasına rağmen ne ağalar ne beyler istedi Ezo Gelini. O gönlünü komşu Beledin (Sergili) köyünden Şitto'ya, Hanefi Açıkgöz'e kaptırdı. Hanefi Açıkgöz saz çalıp türkü söyleyen biri. Düğünlerin vazgeçilmez. Öyle yanık bir sesi var ki, öyle bir saz çalışı var ki insanları mest ediyor.. Kendi besteleri de var.

Fakirliğin gözü kör olsun.

Zöhre ile Şitto berdel (karşılıklı kız alıp verme / Değişiklik) yoluyla evlendiler. Ezo Şitto ile, ağabeyi Zeynel de Hanefi'nin halası Hazik (Hatice) ile evlendi.

1,5 yıllık evlilikleri mutlu mesut geçti. Zeynel'in evliliği hiç beklenmedik bir şekilde sona erince Ezo Gelin ve Şitto'ya da ayrılık yolu gözükte ister istemez. 1930 yılında boşandılar. Birbirlerini çok seviyorlardı ama felek vurunca vuruyor işte. Kader gülmeyince gülmüyor. Bağlılarına taş bastılar. Ezo Gelinin tek ricası var Şitto'dan "Söylediğin türkülerinin hiçbirinde benim adım geçmesin.."

Bu ricayı Şitto Hanefi öldüğü tarih olan 1985 yılına kadar unutmuyor. O'nun hiçbir türküsünde Ezo Gelin'in adı geçmiyor.

Şitto, Ezo Gelin ile olan öyküsünü hayatı boyunca hep tek cümlede özetliyor: "Kötü talih, geç buldum; tez yitirdim..." Ezo Gelin Şitto'dan ayrılınca 6 yıl dul kaldı. 6 yıl boyunca ikisi de evlenmedi. Olmayan bir umutla 6 yıl beklediler ama.. Ama'sı yok.. Olmadı da..

Taa kızlığından beri teyzesinin oğlu Suriyeli Abuzer Memey Ezo Gelinin talibiydi. Memey Suriye'nin Halep İli, Cerablus İlçesi, Kozbaş köyünden. O da Barak Türkmenlerinden. Ezo Gelin altı yılın sonunda, 1936 yılında, yine berdel usulüyle teyzesinin oğlu Memey ile evlendi. Suriye'ye gelin gitti. Bu altı yıllık süreçte Ezo Gelin daha bir güzelleşmiş, daha bir olgunlaşmıştı.

Öyle güzeldi ki..

6 yıl boyunca Ezo'nun Barak'ta çok sayıda isteyeniydi. Onlardan birisiyle evlenmeyip Suriye'den biri ile evlenmesi birazda kendinden ve bulunduğu çevreden kaçışıydı.

Berdel geleneğine kurban olan Ezo Suriye'ye gidince içine kapandı. Evden dışarıya çıkmıyor, kimseyle konuşmuyordu. Dünyaya küsmüştü.

Memey zengin değildi. Düğün yapılmadan gelin alayı gelip Ezo'yu aldı götürdü. Gelin alayı gelmek üzere iken Ezo ortalıktan kayboldu. Herkes Ezo'yu aramaya başladı. Düğün alayı geldi gelecek. Ezo sırtında bir çuvalda çıkageldi. Herkes Ezo'nun sırtındaki çuvalda ne olduğunu merak etti. Çuvalda toprak vardı, vatan toprağı. Vatana hasret kaldığında öpüp koklamak, ileride de mezarına konulmak üzere Ezo bir çuval toprağı sırtında götürdü gelin alayında. Sanki çeyizini taşıyordu. Zaten hüznü olan akrabaları hepten üzülüyorlar.

1936 yılında Ezo Gelin'i Ali Aksoy'a istemek için Uruş köyüne giderken yolda Ezo'nun gelin alayını görünce, İzanlı Bekir Karaduman şu türküyü yaktı:

Turnayı uçurdum Uruş gölünden
Tilsevet gölüne battı mı dersin
Bir haber almadım Zambir köyünden

Şibip'e telinden attı mı dersin

-
Hele Devehüyük geçit yeridir
Bozhöyük de gümanımın biridir
Alıp giden Türkmenlerin eridir
Bir gece Kozbaş'ta yattı mı dersin

-
Önünde Sacır var geçmez orayı
Hep avcılar arar bahtı karayı
Şaine Küllü'yü hem Zugara'yı
Bu üç köyü şavkı tuttu mu dersin

-
Mallarım kaçaktır varma gümrüğe
Geç Karakuyu'dan otur Düğnüğe
Dön ha Ezo dön ha eski yurduna
Sahiplerin seni sattı mı dersin

-
İzanlı Bekir Karaduman
Gaziantep

Ezo giderken sevgisini, aşkını, vatanını bırakmanın acısı ile kavruldu. Yakınları gitmemesi için çok uğraştı. Eski eşi Şitto Hanefi sazını bu kez daha bir dertli çalmaya başladı.

Artık her şey bitmişti. Düğün alayı Barak Ovası'nın düzlüğünde kaybolup gitti. Şitto sazıyla kala kaldı..

Gelin alayının arkasından Şitto'nun:

“Bir ateş düştü hördüme,
Yari düşürsem ardıma.
Benim bilinmez derdime,
Bulsam çareyi çareyi.”

ve

“Benim olsaydın seni vermez idim feleğe,
Başın için olsun da salma beni dileğe.
Anası huridir de kızı benzer meleğe,
Neneyle de sevdiceğim neneyle,
Çık Suriye dağlarına da bana el eyle.

-
Suriye'den çıkıp gelmiş de yaylı araba,
Sevdiceğim gidersen Uruş olur haraba.
Kız seni vermişler de bir kokuşmuş Araba,
Neneyle de sevdiceğim neneyle,
Çık Suriye dağlarına da bana el eyle.”

feryatlarını kimsecikler duymadı.

Hanefi Açıkgöz'ün tüm doğaçlamalarının konusunda Ezo Gelin yatar.
Nerede ne çeşit türkü söylerse söylesin bir ucu mutlaka Ezo'ya dayanır.

Ezo'ya başka türküler de yakılmıştır. Fakat O'nun asıl türkülerini yakan ve O'nun sesini Dünyaya duyuran eski eşi ve aşığı olan Hanefi Açıkgöz'dür. Bu türkülerin içinde Ezo Gelin adı asla geçmez. Geçmez de daha sonra söyleyenler tarafından Ezo Gelin ismi türkülere dahil edilmiştir.

Ezo Gelin yaşamı boyunca Türkiye özlemiyle yandı tutuştu. Suriye'de evli bulunduğu Kozbaş Köyüne bitişik Bozhöyük'teki Höyük tepesinden Türkiye, Uruş görünüyordu. Ezo gelin sık sık o tepeye çıkar Türkiye'ye, memleketine, Uruş'a bakardı.

Daha sonra Lüle Köyüne taşındılar. Tek göz kerpiç bir eve.

Ezo birkaç yılda bir gelip vatanında hasret gideriyor, her geldiğinde de heybesine bir miktar toprak doldurup götürüyordu. Ta ki sınırlar kapanıp, dostlukların akrabalıkların arasına 1950 yılında mayınlar döşenene kadar. Maddi imkânsızlıklar da çok fazla.

Sonra gelemez oldu. 1952 yılında bir de kocası hapse düşünce..

“Vara öleydim de vatanımda öleydim” diye dövünüyor, ağıtlar yakıyordu.

20 yıllık Suriye yaşamında yakalandığı verem hastalığı Ezo Gelin'i adeta eritti ve 18 Mart 1956'da 47 yaşında iken hayata veda etti.

Hayattayken mezar taşına, "Bahtı Kara Ezo Gelin burada yatıyor. Türkiye'ye doyamadan gurbet ellerde veremden öldü" diye yazılmasını vasiyet etmiş olmasına rağmen; mezar taşına "Fatıha Emir Dede Kızı Ezo Gelin. Doğumu: Türkiye'nin Gaziantep Vilayetinin Oğuzeli Kazasının Uruş Köyü 1909. Ölümü: Suriye'nin Halep Vilayetinin Cerablus Kazasının Lüle Köyü. 18 Mart 1956" diye yazıldı. Cenazesi vasiyeti üzerine Bozhöyük'teki tepenin doruğunda Türkiye'ye bakan yamacına gömüldü (Sınıra 2 km, Uruş Köyüne 21 km).

Yıllarca oradan ülkesine özlemlerle bakan, yaşamı boyunca memleket hasretiyle yanan Ezo Gelin'in mezarı, 1999 yılında Suriye'den nakledildi. Naaşı 24 Eylül 1999'da doğduğu evin bahçesine, Uruş Köyüne defnedildi.

Ezo Gelin'in Memey'den iki kızı oldu. Kızlarından biri küçük yaşta vefat etti. Diğeri Celile. Celile Bozgeyik 2013 yılında 7 çocuğuyla birlikte Türkiye'ye sığındı. 2018 yılında da Türk vatandaşı oldu. Şitto'dan çocuğu olmamıştı.

Celile Bozgeyik, annesinin Türkiye özlemi çektiği için verem olduğunu belirterek "Annemin özlemi Türkiye'ydi. 'Türkiye güzel, ben öldüğümde beni oraya gömün' derdi" diye konuştu.

2018 Yılında Suriye Cerablus Zugara'da Çadır Kent yaptık. Ben oranın kontrol şefiydim.

2016-2019 yılları arasında en az 100 defa Suriye'ye gittim geldim. Afrin, Azez, Çobanbey, Cerablus gibi Suriye'nin pek çok yerine gittim.

Zugara kampı Bozhöyük Köyünün bitişiğinde. Çadır kentin taban dolgusu için stabilize malzeme lazım oldu. Tesadüfen Bozhöyük köyündeki höyük tepesinin 50 metre yanından malzeme aldık. Yani Ezo Gelinin 1956'dan 1999 yılına kadar mezarının olduğu tepenin dibinden. Ezo Gelinin gelin gittiği Kozbaş Köyü de 1,5 km uzaklıkta. Uruş (Dokuzyol) Köyü ise Oğuzeli Karkamış yolu üzerinde.

Karkamış da antik bir kentmiş. Harabeler duruyor.

Ezo Gelin hikayesini oralarda içim sızlayarak dinlemiştim. Uzun zamandır da yazmak istiyordum.

Bir de şu soru sorulabilir: Ezo Gelinin naaşı Türkiye'ye getirilince neden mezarlığa değil de doğduğu evin bahçesine gömüldü..?! O bölgede dikkatimi çekmişti, elbette mezarlıklar var ama yol kenarında, bir ağaç altında, evlerin bahçesinde, bir tepenin doruk noktasında da mezarlar görmek mümkün. Ezo Gelinin evlerinin bahçesine gömülmesinde bu nedenle bir mahzur görülmemiştir diye düşünüyorum.

Mekanı cennet olsun.

Suat Zobu

.
<https://www.youtube.com/watch?v=ofCYhaKFD7k>

.

Ölüm Var

Sevgili arkadaşım, kıymetli kardeşim diyor ki “içinde ölüm olan yazı yazma, değilse”

“Değilse okumam” diyor. Bu yazıyı da oku söz yazmamaya çalışacağım.

Aslında haklı.

Birincisi ölümün yüzü soğuk. Yazmamak lazım. Bana kıyamadığından kondurmak istemiyor.

İkincisi geçen günkü yazdığım da resmen saçmalamışım. “Ben erken öldüm” falan.

Erken mi öldün geç mi öldün onu Allah bilir. Nereden biliyorsun erken olduğunu. Her insan ölecek yaşta değil mi..!

Ama kabullenmesek de, istemesek de ölüm var. Ölüm var da Yunus ne demiş “göğ ekini biçmiş gibi” O göğ ekinler insana daha zor geliyor, Allah korusun.

Bazılarına bakıyorum da hiç ölmeyecekmiş gibi hareket ediyor. Sonsuza kadar yaşayacak. Yerini gençlere bırak da taze bir kan gelsin. Benden sonrası tufan düşüncesinde. Ne biliyorsun belki senden sonrası çok daha iyi olacak.

Elbet çalışacaksın ama ölümü de unutmayacaksın.

Ne demiş sevgili Peygamberimiz “hiç ölmeyecekmiş gibi bu dünyaya, yarın ölecekmiş gibi öbür dünyaya çalış.” Söze bakar mısınız, sözün güzelliğine bakar mısınız..!

Hiç ölmemek !!

Ab-ı hayat derler ya eskiler, ölümsüzlük. Hani Masallarda olur “ölümsüzlük iksiri”. Şahsen ben içmek istemem. Diyelim ki içtin, tüm yakınların, çoluk çocuğun geçti gitti Allah korusun. Sen sap gibi ortadasın. Ne yapacaksın. Onların acısı ! Bir de para konusu. Sonsuz para kaynağın yok ki har vurup harman savursan. Onu yaptın sıkıldın, bunu yaptın sıkıldın. Çalışmak istiyorsun. Elinde CV iş görüşmesine gittin. Masada oturan genç eline alıyor CV’yi ‘ Oha 213 yıl saha mühendisliği mi..?’

“Bir şey mi dedin abi”

“Yok yok bir şey demedim”

‘213 yıl saha mühendisliği, abi diyor ya, 186 yıl şantiye şefliği, 114 yıl ince işler şefliği’

“Abi sen Nuh Nebi ile mi yaşıtsın, bu ne..?”

“Hehehe yok canım o kadar da değil, amma yaptın haa..! Henüz 877 yaşındayım, gördüğün gibi zıpkın gibiyim. Çalışmak istiyorum. Ne iş olsa yaparım abi.”

"Emeklilik yok mu abi emeklilik?"

"Bu işin emekliliği mezarda olur. Mezar yok ki, emeklilik olsun !!"

.

Ölüm var..

.

Hocanın biri yaşlanmış.

Köylerde artık hoca olarak tutmuyorlar, iş veren yok.

Sırtında heybesi dertli dertli giderken Azrail’in dikkatini çekiyor. Azrail acıyor haline. Hocaya gözüküyor. Konuyu anlayınca,

“Bak benim sana bir önerim var.

Biz seninle arkadaş olalım. İş birliği yapalım.

Sen çeşitli otlar, ilaçlar hazırla. Ne bileyim nane limon kekik falan sağlığa zararsız şeyler işte. Muska demiyorum haa. Muskadan nefret ederim. Kendini şifacı olarak tanı. Hastaların yanına git. Ben de orada olacağım. Merak etme senin haricinde kimseye gözükmem. Ben hastanın ayakucunda oturuyorsam o hasta iyileşecek demektir. O önceden hazırladığın otlardan verip “günde üç vakit bunun suyunu kaynatıp içirin” dersin hasta iyileşir. Sen de paranı alırsın.

Yok eğer ben hastanın başucunda isem hasta gidici. 'Bu hasta iyileşmez yapacak bir şey yok' dersin. Hiç uğraşma."

Anlaşmışlar.

Bir iki derken hocanın namı almış yürümüş. Para gani keyifler iyi.

Epey sürmüş.

Bir gün sabah hoca bir uyanmış ki Azrail başucunda oturuyor. "Bismillahirrahmanirrahim. Galiba ters yattım" demiş öbür tarafa dönmüş. Azrail yine başucunda. Bir böyle iki böyle derken Azrail "hiç başını kıcını oynatma sıra sende..!" demiş.

Ölüm var abi. Olmalı da..

Allah öyle yaratmış. Emrine şükür.

Her şeyin hayırlısı.

Suat Zobu

.

Sosyal Medya İnsanıyız Biz.. (Arşiv)

İnsanlık tarihini “Milattan Önce” ve “Milattan Sonra” diye ikiye ayırırlar. Hepimiz biliriz.

Ona pek aklım ermez ama şimdilerde Sosyal Medya Öncesi - Sosyal Medya Sonrası diye sınıflandırmak lazım. Denilebilir ki Sosyal Medya icat edileli şunun şurasında kaç yıl oldu? Kaç yıl olması önemli değil. Öyle alıştık öyle alıştık ki.. Yaşamımızda resmen devrim yaptı. Sosyal Medya sayesinde daha bir sosyalleştik, daha bir duyarlı olduk, daha sevecen, daha paylaşımcı, daha bilinçli olduk !!!!!

Elimizde telefonlarımız hepimiz Sosyal Medya insanı olduk..

Ne hasletler kazandık ne hasletler. Saymakla bitmez..

Paylaşımcıyız mesela; piknikte yaktığımız mangalın en güzel resimlerini paylaşmayı severiz. Alamayan, o pikniği yapamayan var mıdır, yok mudur umurumuzda mı? Paylaşır, bekleriz ki, beğenen ve yorum yapan sayısınca mutlu olalım. Bazı yorum yazarlar “Götür götür, biz olmadan götür bakalım” derler. Onlara gülücükler gönderir -asla gelmeyeceğini bildiğimiz için- gönül rahatlığıyla “Buyur gel beraber olsun” deriz.

Paylaşmayı severiz. Dini günleri, kandilleri, bayramları asla kaçırmayız. Güllerle, çiçeklerle cami ya da Kabe motifleriyle süslenerek hazırlanmış resimleri itinayla paylaşırız. “Hayırlı Cumalar” mesajlarını ihmal etmeyiz mesela. Tam da Cuma namazı saatinde gönderdiğimizizin farkında bile değildir. Allah’ın her gününün hayırlı olmasını dilemek varken süslü püslü resimlerle “Hayırlı Cumalar” demeyi alışkanlık haline getirmişizdir.

Dinimize, dini hasletlerimize çok düşkün olduğumuzu da gösteririz. Sosyal Medya’da tövbe haşa "ALLAH CC" adına, "HZ MUHAMMED" adına açılan sayfalar bile vardır. Milyonlarca beğenenleri vardır. O isimleri kullanırken nasıl bir halet-i ruhiye içerisinde olduklarını bilemeyiz elbet. Zira Facebook’tan zaman zaman gelen otomatik mesajlarda “..... seni ve anılarını önemsiyoruz. Bir yıl önce şunu paylaşmıştın” diye mesaj geldiğindeki halet-i ruhiyeleri nasıldır acaba..? Onu bilemeyiz..!!

Paylaşmayı çok severiz. Gördüğümüz hemen hemen her şeyi “Paylaş” butonuna basarak anında paylaşırız. Puta, eşyaya tapmayı yasaklamış bir dine mensubuz ama Peygamberimize ait olduğu söylenen saçma sapan eşyaları paylaşıp altına "beğenmeyen eli kırılınsın" yazarlar bile vardır. Elimiz kırılmasın diye hemen paylaşırız (!).

Biz Sosyal Medya insanıyız sonuçta..!

Yaşam vitrinimizin en güzel taraflarını gösteririz. Fakirlik, işsizlik, yarın endişesi, ülke sıkıntıları falan hiç umurumuzda olmaz. Yeni aldığımız arabanın en sükseli resimlerini anında paylaşmamız gerek. O arabanın borcu var mıdır, nasıl alınmıştır, şartlarımız onu almaya gerçekten uygun mudur, değil midir hiç umurumuzda olmaz. Paylaşırız..

Aştık biz aştık; yokluk, borç morç nedir ki ?! Her şeyimiz dört dörtlük, SIFIR SORUNLUYUZ BİZ.. Sosyal Medya insanıyız sonuçta..

Bir yerlerden bulur, buluşturur Mevlana’nın Yunus Emre’nin en güzel sözlerini paylaşırız. Bu paylaştıklarımızın muhatabı biz değil, başkalarıdır. O sözlerin içeriği bize hitap etmez, zira biz zaten öyleyizdir. Önemli olan başkalarının o sözün kalıbına uyması, ona göre hareket etmesi, zındığın yola gelmesidir..! O sözün sahibi bizmişiz havasındayızdır.

Analara babalara nasıl davranılması gerektiğiyle ilgili sözleri paylaşırız. Abartıyla uydurulmuş hikâyelerle destekleyerek hem de. Yine o da bize hitap etmez, çünkü bizim ana baba sevgimiz, saygımız sınırsızdır, asla sorgulanamaz. Bizim ana babamız zaten baş tacımızdır. Bizler ana-babamızı dört dörtlük yaşatıyoruz zaten. Muhatabımız bizden başka herkeştir.

Sosyal Medya insanıyız biz..

Teröre, vatan hainliğine, haksızlığa müthiş karşıyız. Her gün terörü lanetler, bayrak resimleriyle şehitlerimizi yâd eder, vatan kurtarıyoruz. Şehit sayısı fazla olursa siyah bantlı resimler paylaşırız. Bir kez olsun şehit cenazesine katılmamış, bir kez olsun "TERÖRE LANET MİTINGİ"ne gitmemişizdir. Yine de terörü kınamakta üstümüze yoktur. Hele bir de şiddetle kınarsak, vayy, vayy.. Bir de sabrımızı taşırmaları dersek.. Peh peh.. Vay ki vay onların haline.. Ödleri birbirine katıştır.

Vatanperverizdir.

Amerikan dergilerinden yada internetten bulduğumuz ve üzerine acemice yerleştirerek anında "Türk Malı"na çevirdiğimiz Türk Bayraklı füzelerle Rusya’yı falan yener, anasından doğduğuna bin pişman ederiz. Gene aynı şekilde bayrak ve arma montelenmiş süpersonik gemilerimiz vardır. Bu yüzden Amerika’nın, Çin’in, Almanya’nın, İngiltere’nin, İsrail’in, tüm dünyanın bizden ödü kopar. Amerika’ya ait radara yakalanmayan U2 uçağı resminin

üzerine Türk Bayrağını monte eder "İşte tamamen yerli kendi uçağımız" yazarız altına. Kendi uçağımızı üretmiş olmak işte bu kadar kolaydır. Hem de U2..

Fırsat bulduğumuz anda çay keyfi, kahve keyfi, boğaz keyfi yaparız. Keyfimizi SELFİE çektiğimiz resimlerle ispatlarız. İşi daha da sağlama almak için konum bile atarız.

KEYİF YAPMAK KADAR KEYİFLİ BİR ŞEY YOKTUR BİZİM İÇİN.. KEYİF YAPMANIN KEYFİNİ SÜRERİZ HER DAİM..

“Yüzüne vurur ifadesi, keyif yapıyor bir tanesi” deriz.

Bir elimizde kesin sigaramız vardır.. Mutluluğumuz, keyfimiz yüzümüze yansır..

Facebook, WhatsApp, Instagram insanıyız biz. Hele hele Facebook..

Çook mutluyuz çok..

Bu gidişle de book adam oluruz book..

Suat Zobu

.

Güneş Her Sabah Hüseyin Gazi'den Aydınlık Şehrime Doğuyor Ben Ankara'da Başkent'te Yaşıyorum Ahmet

Ben Ankara'da yaşıyorum Ahmet. Bu mektubun bir eşini de Bedri Abiye yazdım. O Kel de bilsin istiyorum Ankara'da yaşadığımı. Gâhi Ahmet, gâhi Bedri Abi dersem kusuruma bakmayın. Yaşlılık işte..

Aslen Çorumluyum ama 35 yıldır Ankara'da yaşıyorum. Buraya Çankırı'dan, Yozgat'tan, Sivas'tan, Tokat'tan, başka yerlerden gelenler de var. Onlarla birlikte uyum içinde yaşıyoruz. Hepsi medeni insanlar, hepsi çağdaş insanlar.

Ben dini bütün biriyim Bedri Abi. Allah'ımı, kitabımı, Peygamberimi bilen biriyim. Bağnaz değilim şükür, yobaz hiç değilim.

Ben tarikat marikat bilmem. Öyle işlere aklım ermez. Öyle şeylerle işim olmaz. Allah'tan Peygamberimden başkasını kutsallaştırmam. Elimi açtım mı direkt Allah'a ulaşırım, direkt ondan isterim isteyeceğimi. Nur yüzlü Peygamberim, kutsal kitabım bana yeterli. Anadan atadan böyle gördüm ben Ahmet. Anadan atadan böyle işittim. İnsan eliyle yazılmış şeyleri öne çıkartmam. Yazmaya kalktıktan sonra ben de iyi kötü bir şeyler yaşıyorum Bedri Abi. İnsan eliyle yazılanı neden kutsallaştırayım ki..?!!

Her sabah güneş Hüseyin Gazi'den aydınlık şehrime doğuyor.

Bak şu yazdıklarımın tümünü ben yaşıyorum. Bir yerlerden alıp da kopyala yapıştır yapmıyorum. O şekilde ciltler dolusu uzunlukta da olabilirdi bu mektup. Hayır, tümünü ben yaşıyorum.

“Bakkaldan bir ekmek aldım, geldim” i sayfalar dolusu yazmaya gerek yok Ahmet. “Aldım geldim” bitti. “Aslında şöyle ama şöyle iken şöyle olma ihtimalinin ihtimalleri de ihtimal dâhilindeymiş” demem Bedri Abi. Ben net ve kısa söylerim. Eğriyse eğri, doğruysa doğru. Bitti.

Ben ilkokulda ne isem halen de öyleyim. Şunun eskisi, bunun dönmüşü değilim. Ok gibiyim Bedri Abi. Vatanımı, Türk Milletimi severim, ay yıldızlı bayrağımı aziz bilirim, 5 vakit okunan ezan bana gurur verir, huzur verir.. Benim içim önce Doğu Türkistan'a sızlar, önce Hocalı'ya kanar yüreğim. Benim ilk'im bala Kerkük'tür, benim ilkem Atatürk'tür Ahmet..

“Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur” derlerdi. Derlerdi de şu kadar yıllık yaşamımda gerçekten gördüm ki bizim bizden başka dostumuz yokmuş. Yokmuş. Biz gençken derdik ki “Ne Amerika, ne Rusya, ne Çin. Her şey Türk'e göre Türk'lük için.” Çok doğruymuş Ahmet. ArapLarı anlamak mümkün değil. Bizi nasıl bir bir sattıklarını, İsrail'e hatta Yunanistan'a tercih ettiklerini de gördü bu gözler Bedri Abi. Neler görmedik ki “Hepimiz Ermeniyiz” diyeni mi ararsın, “Keşke Yunan kazansaydı” diyeni mi. Sabah akşam ağıt yakılan Filistin'in ne mal olduğunu anladık. En ufak bir şeyde bizi kınadığını da gördük. Peh, peh adam oldular da bizi kınadılar ya Ahmet..

Her sabah güneş Hüseyin Gazi'den aydınlık şehrime doğuyor.

Ben Ankara'da yaşıyorum. Bazen esiyor Bedri Abi diyorum ki:

Başka hiçbir şehir beni kesmiyor
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..
Güneş hiç doğmuyor rüzgâr esmiyor
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Gözünü seveyim güzel Ankara,
İçimde özlemsin içimde yara,
Resmini çizerim taşa duvara,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Ulus Kızılay'ın duruyor hala,
Elmadağ, Çankaya, Gölbaşı, Bala,
Falcılar bularak baktırdım fala,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Yazın çok güzelsin kışın da başka,
Yolların uzanır sevdaya aşka,
Hele denizin de olaydı keşke,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Anıtkabir üstü doğan hilale,
Keçiören Mamak Yenimahalle,
Altınpark, Seğmenler, Sincan'da lale,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Etlük'ten aşağı Samsun yoluna,
İniver sevdanı takıp koluna,
Mevla'm nasip etsin seven kuluna,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Hüseyin Gazi'den güneş doğunca,
Bütün Ankara'yı nur'a boğunca,
İkinci üzeri bulut ağınca,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Ankara sevdadır Ankara aştır,
Günüldede kurulu en güzel köşktür,
Aşığa dermandır maşuka meşktir,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Yukarı Ayrancı yakın Oran'a,
Atakule derler duran durana,
Yeminim Allah'a hem de Kur'an-a,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Etimesgut orda Çayyolu burda,
Dikmen'e kar yağar üç ay durur da,
Mogan Göl'e Ay'ın şavkı vurur da,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Sakarya Caddesi, Gazi, Batıkent,
Tunalı, Kuğulu, İncek, Konutkent,
Cebeci, Siteler, Önder, Yaşamkent,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Solfasol Köyü'nde Bayram-ı Veli,
Ulus'ta türbesi yatar ezeli,
Tezveren, Karyağdı Gülbaba gülü,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Konya Yolu Kepekli'den aşınca,
Görünür her taraf başlı başınca,
Hasretliği gönlümüzden taşınca,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Kazan'dan ötesi Kızılcahamam,
Çubuk turşusunu görür duramam,
Polatlı, Altındağ tamam mı tamam,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Kalecik pekmezi Bala'nın narı,
Beypazarı evi Keklik Pınarı,
Haymana, Nallıhan yarıdan yarı,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Akyurt'tan sonrası Çankırı Çorum,
Memleket kokuyor çok özlüyorum,
Şereflikoçhisar Evren diyorum,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Ayaş'ta dut yedim Gündül'de üzüm,
Çamlıdere derler dayanmaz özüm,
Milletin Meclisi aydınlık yüzüm,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Atatürk bayrağı Kaleye astı,
Kimsenin kimseye olamaz kasti,
Pursaklar yokuşu kendine hastı,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Ankara dediğin incidir inci,
Şehirler içinde bence birinci,
Irmak (Kızılırmak) Ovası'ndan gelir pirinci,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Atamız çok sevmiş burda yatıyor,
Yurdumuzun kalbi burda atıyor,
Adıyla sanıyla değer katıyor,
Varsa da Ankara, yoksa Ankara..

Ancak bize bizden fayda olur, ne varsa kendimizde var Ahmet.

Pırıl pırıl çocuklarımız var, pırıl pırıl gençlerimiz var. Tam da Atatürk'ün emanetini taşıyacak olanlar çoğunlukta emin ol. Kalpleri tertemiz, yürekleri apaydınlık.

Yarınlara ışık olacak medeni ve kalkınmış Türkiye güneşinin çocuklarımız olduğunu biliyorum..

Ben Ankara'da, Başkent'te yaşıyorum..

Cumhuriyet burada kuruldu. Atatürk burada yatıyor. Gurur duyuyorum.. Ben Ankara'da yaşıyorum.

Senin gözlerinden Bedri Abinin elinden ve kelinden öpüyorum..

Sevgilerimle Kardeşim.

Suat Zobu

Dünyanın En Zengin Dilencisi..!

İnsanlar..

Öyle değişik insanlar var ki ! Kendini insanlığa adayanlar da var, arsız, hırsız, cani, katil olan da var..

Ve bu değişik insanların öylesine değişik bir yaşamları var ki..!

“Bu da olabilir mi” diyorsunuz.

Ve hiç ummadığınız, hiç beklemediğiniz hikayeler, yaşanmışlıklar..

Aşağıda bunlardan birini bulacaksınız. Alıntıladığım bu yaşam öyküsünü dikkatle okumanızı rica ediyorum.. Bir kişinin, bir azmin neler yapabileceği var..

-

İnsanların elini öptükten sonra para verdiği dünyanın en zengin dilencisi Abdul Sattar Ehdî;

1 Ocak 1928'de Hindistan parçalanmadan önce doğdu. Doğumu sefalet içinde oldu. Yoksulluk ve tedavi masrafını karşılayamadıkları için annesini kaybetti. İşsizlik ve çaresizlik kendisini dilencilik yapmaya itti. Bunun içinde yirmili yaşlarında dilencilığe başladı.

Dilenerik biriktirdiği paralar ile ilk olarak küçük bir dispenseri kurdu. Kurduğu bu dispenser bedava hizmet verdiği için bu dispenserde kullanılan ilaç ve diğer malzemeleri mümkün mertebede toptancılardan ucuza alıyordu. Tek gelir kaynağı dilencilikti zaten. Ölene dek hep dilencilik yaptı.

1980 yılında Lübnan'a girerken İsrail askerleri tarafından tutuklandı. 2006 yılında 20 saate yakın bir süre Kanada'da gözaltına alındı. 2008'de ABD- New York John F. Kennedy hava alanında tüm resmi evraklarına el konulup 8 saat boyunca sorguya alındı. Gazetecilerin kendisine "neden sık sık gözaltına alınıyorsunuz?" sorusuna karşılık, kendisinin verdiği cevap şu olmuştur. "Benim aklıma gelen tek şey sakalım ve giyimimden dolayı olduğudur." Daha sonra defalarca Gazze'ye girmek istemiş Mısırlı yetkililer engel olmuşlardır.

1951 yılında 500 dolar ile "Ehdî Vakfı" nı kuran Ehdî, dünyanın en büyük ambulans hizmeti veren kuruluşunun da kurucusu oldu. Ayrıca yetiştirme yurtları, madde bağımlılığı ile mücadele merkezleri, kadın sığınma evleri, huzur evleri, akıl sağlığı bozuk olanlar için iyileştirme merkezleri, sağlık merkezleri ve aş evleri dahil bir çok rehabilitasyon merkezi kurmuştur.

Yaşamının sonuna kadar 350 sosyal yardım merkezi, 25 hastane, 1.800 ambulans, cenaze araçları, 28 kurtarma gemisi ve 2 yardım uçağı aldı. Ayrıca 20.000'den fazla çocuk, 50.000'den fazla yetim, 40.000 hemşire ve binlerce çalışan yetiştirmiştir.

Terk edilen bebeklerin ölmemesi için yardım merkezlerinin önüne metal beşikler yaptırdı. Terk etmek isteyenler başka yere atmasın veya ölüme terk etmesin diye. 50.000'in üzerinde bebeğin bakımını üstlendi. O bugün binlerce bebeğin kanunen babasıdır.

2016 yılında hayata gözlerini yumdu. Cenazesine on binlerce insan katıldı. Resmi devlet töreni düzenlendi. Öldüğünde kendisinden geriye kalan tek şey iki çift elbiseydi.

Son vasiyeti ve talebi olan tüm organlarının bağışlanması istemi ne yazık ki yerine getirilemedi. Bunun nedeni ise gözleri dışında, kalan tüm organlarının yaşından ötürü kullanılamamasıydı. İşe yarar tek organını, gözlerini aldılar yalnızca..

Ölümünden sonra "Ehdî Baba" adında kitap çıkarıldı. Devlet bankası Ehdî babanın onuruna para bastı. Ve ben de herkes gibi önünde eğiliyorum Ehdî Baba.

Mati Wein

.

Hayatı boyunca kimseye 1 Lira bile yardım yapmayanların habire verin verin demeleriyle şu anlatılanları karşılaştırınca..

Dilenci bile olsa şu gayreti, şu özveriyi okuyunca..

Söylenecek söz var mı !! ??

Sevgiyle..

SZ

.

Dursun'a Mektup

Sevgili arkakakadaşımmm,

Uzun zamzamamannnnndirrrr sasasana bu mektubu yazmayı çok istititiyordummmmm.

Sizin ooralarda durum nanasllllll bilmiyoruuuum ama bizim bu tarafta maddi yönden sıkıntılarrrr varrrr. Ben bebene bildim bileli şöyle bir “ohhh” diyeyemediiiiik. Hep sıkıntı hep sıkınnntı. Sen Alalalmannnnya’da olduğun içinnnnn işin Almanmanmanyyyya’dan kıyayak tabiiiiiii.. :)

Çevçevremizdeki ülkelerde de sıkıntılarrrrrr var. Önce Irak karkarıştııııı. Ammmerika barbarrrrrıışşı !! getirdi. İnsanlar birbirini yedi bitirrrrdi. Sadsadsadddddam pohhhh çuçuçukurunda saklanmışşı. Yıllar sonra yakalanıp öldüöldürüllllldü. O şaşaaaaalı adamın son halini birrrrbirr göreceklin..! Tüm dünyaya irezillllzilzil kepaze oldu.

Sonnnnsonnra “Ararraarrrrrap Baharı” dediler. Tunnnnus karışşıışşı. Libya karıştı. Kaddafi’yi öldürrrrrrdüler. Allah rahmet eylesin. Kaddafi dededeyip geçççççme. Kıbrıs savaşında bize çooooçook yardım etmişşıtı. Bir Pakistan bir de O. Uçakkkkuçaklarına Türk arrrrrrması yapıştıtırıp göndermişşı Türkiye’ye. “Alınnnnn ananızın ak sütü gibbbbbi helallllll, tepe tepe kullanın” demişşı. Amerikakaka’nınnnnn, İngililllzzzzz’in hakkından o geliyoryoryorduuuuu. Değğğğğışik birbiriyyyyıydı. İtaltaltallllly’a gezmeye gidiyor. Tututturist olarak –resmi ziyaret de deniliyor dadadaaaaa sennnnn inanma-. Rommmmma’nın göbeğine kıl çççççadıırı kurduruyor. O çadırın içinde yatıppppp kalkıyorr. “Başlarım sizin 20 yıldızlı ototttelinizeeeeeee” diyor. (Yıldızzzz ssssssayısından emememinnnnn değilim.)

Pakissstan’da da rahmetli Muhammed Ziyâ ül Hak “Gargargardaşışışı ‘ölöllöll’ de öleyim” demdemmişşı. “Sen emmmemret yayan yapıldak yollara düşüpppppşüppşüpp geleyim” demişşı. Ayrıca demmişşı ki “her ne kadar 3 yıl önce Bangbangbangladeşışı ayrılmış olololsa da işişin içiçinde siz oluncaa beni kırmazlar, onları da alırrrrrr gelirim” demişşı.. Demekle de kalmamış, yardım üstüttüüüüne yardım yağyağdırrrrrrmış.. O da uçakkkkk bile göndermiş.

Neysssse asıl mevzuuuuuya dönelimmmmm.

SSSSSursurriye karıştı.. Önce üç milmilllllyonnnn Suriyeli ülkemize sıgğğğğışığındı. Net rakammm da belli değil hannnnni. 3 milyon mu, beşşşşş milyon mu ben bilemem. 3 de olsa, 5 de olsa geldiler yannnnni.

Tammmm bbbburada şunu anlatmadan geçççççgeç geçemeyeceğğğğğim. Köyden ağa atttttıyla şşşşehirdeki uzaktan akrabasınınnnn yanına misafirliğğğğge geliyor. Yanında daaaaa gelirken bir şeyler getirrrrrrmış. Ağaya izzzzzet ikram bollll. Ağa üççççç gün kalıyor, bir hafta, onnnn gün derrrrken üç ay kalıyor. Gideceği yok ağanınnn. Zammman geçtikçe ağaya ilgi de azzzzalıyor. Üç ayyy ayyyyy ay sonra ağa “ehhhh ben arttttik gideyim” diyorrrr. Ev sahibi “sen bilirsin ağğğğam” diyor. Ağa tam atına biniiiiiyor “deh” diyeccccek ev sssssahibi nezzzzaketen “Ağammmm azzzz azzz az daha kalaydınnnn” diyor. Demez komazzzz olsunnnn. Ağa hehehehemen attan iniyor “atı nereye bağlayayayayım” diye soruyor. Ev sahibi dilini uzatıyorr “getir şuraya bağla ağam, şuraya” diyorrrr.. Ağa hessssabı Suriyelilerrr de bize misafir olup kaldırdırdılar..

Suriye karışşışınca IŞİD diye bir terrrrör örgütü türedi ki sorma gitsinnnn. Tam ccccaniler topluluğu. Kelle kesssmek onlarda, addddam boğazzzzlamak onlarda, insanları diri diri yakkkkmak onlarda. Bu IŞİD’ççççiler Surrriye’nin büyük böböbölümünü işgal ettiler. Esat rejimi, sonraki ismiyle Essssset rejrejrejjiimi ha bitti bitecek. Çok zorda kaldı. İşin içiçinde Russsya olunca yavaş yavaşşı toparlanmaya başladı. Pek çok yeri geri aldı Esssett. Deyrizorrzorrzorr’da hala zorrrrda imiş. Deyrizorr’r’a gidip görmedik tttttabii biz söyleyennnnlerin yalancısıyızzzz. Sonraları IŞİDddd bitti, daha doğrusu ttatatam bitmedi de epeyce azaldı, sonra PYD-YPG-PKK çıktı. Hala Fırat’ın Doğusunda büyük bir bölge onların denetiminde. Onları da Aaaamerika dessssstekliyor. 40.000 TIR dolusu silah vermiş dürdürdürzül. 40.000 TIR bu at arabası değil. El arabası hiç değil.

Tabii Türkiye haklı olarak işşşkilleniyor “Ulannn bunlar burada devlet mevlet kurmasınlar” diyor. Bir tarafta Ammmmerika, bir tarafta Russsya. Diyacahhhhsın ki kaç bin kilkillometre mesafedeki Amerrrika’nın ne işi var, Rusya’nın ne poh işşşı var. Varmış işte. Ne Amerika Rusya’ya iassstir git lan buradandandann, diyebiliyor, ne de Rusrusruusya Amerika’ya. Aralarında gizzzzgizzli bir anlaşmamamamamı var bilmem sansankkkki birbirlerinin varlığğğğğından hiç haberleri yokmuş gibi davdavadvranıyorlar. Yada şura senin bura benim diye payyypayylaştılar mı aceppp..?

Dedimmm ya olan bize oluyor.

Ortalık hala ddddurulmuş değil. Essssah mı bilillllillmem yeni yeni göçççç dalgaları olabilir dennnniliyor.

Durum böyle işte.

Allah ssonnumuzu hayırrr etsin inşaallah..

Ara ara yazıyazıaaazmaya çaçaçallışırım.

Bababaaaki selamlar..

Suat Zobu

Nos Bakkal Kel Dayı Öğretmenler

Köyün tek bakkalı vardı. Bakkala ait üç katlı evin en alt katında mahzen dedikleri bir oda bakkal dükkânıydı. Bakkal amca dükkanını bazen kapatır, yukarıya, evine ya yemek yemeye yada namaz kılmaya falan çıkardı. Kapalı olduğunu görenler aşağıdan seslenince hemen iner, dükkânı açardı. Eğer işi varsa biraz beklettikten sonra gelirdi.

Bakkalın ismi Mustafa, lakabı Nos'tu. Herkes yüzüne Mustafa dayı, arkasından Nos derdi. Mustafa dayı, Nos denilmesine öyle kızardı ki..! Bu durumdan haberi olmayan bazı çocuklar, birilerinin "Nos Dayı diye seslen, daha çabuk gelir" dolduruşuna düşer, o şekilde sesleniverirdi!. Nos hiç sesini çıkarmadan aşağıya, çocuğun yanına kadar gelir, kulaklarından havaya kaldırır, sallardı. Sonrasında gözlerinde şimşekler çaktıran iki tokatı da yiyen çocuk acısını ömür boyu unutamaz, "Nos" lafını da bir daha ağzına almazdı.

Evet şu bir gerçektir ki bakkal "Nos Dayı" diye seslenince daha çabuk geliyordu.

Bir de çerçi gelirdi. Saçları dökülmüş kafası güneşte parıl parıl parlayan çerçi. Herkes ona da "Kel Dayı" derdi. Kel Dayı tek katırının üstüne yüklediği öteberiyi köyün çeşitli noktalarında katırdan indirerek sergiler, satış yapardı. Paradan ziyade biraz yün, tiftik, biraz buğday-arpa, yumurta falan getirenlere kafasına göre hesap kitap yaparak bir şeyler verirdi. Kırık leblebi, kuru üzüm, kınalı şeker, tahin helvası, iğne-iplik, ayna, tarak falan.

Kel Dayı bazılarının ısrarına dayanamaz veresiye de verirdi. Veresiye defterine yazar, öbür geldiğinde alacağını toplardı.

Makbule Çekiç'e de veresiye bir şeyler verdi. Sonraki gelişinde defterden bakarak tesadüfen direkt Makbule Çekiç'e "Bacı Makbule Çekiç nerde, biraz alacağım var da" diye sordu. Makbule Çekiç hiç bozuntuya vermedi,

- Hay gardaşım sormaa sorma, Makbule Çekiç öldü. Allah rahmet eylesin, deyiverdi.

Ne yapsın zavallı Kel Dayı,

- Öyle mi, Allah rahmet eylesin. Tüh tüh, dedi. Defterden ismini sildi.

Makbule Çekiç'in yanındaki kadınlar bıyık altından gülüp Kel Dayıya sezdirmediler ama biraz sonra olay tüm köye yayıldı.

Köye çerçi gelmesinden bir tek kişinin rahatsızlığı vardı; Nos Bakkal'ın.

1969-70 Öğretim Yılı.

İlkokul 4. Sınıfta Mustafa Tıǧlı'nın tayini çıkınca onun yerine dönem başında iki tane öğretmen geldi. Ahmet Tüfekçioǧlu, Ahmet Boylu. İki de oldukça genç. Ahmet Tüfekçioǧlu hem müdürlük görevini üstlendi hem de 4 ve 5. Sınıfların okutulmasını. Uzun boylu, yakışıklı, oldukça kibar tam bir beyefendi. Ahmet Boylu ise soyadının tersine daha kısa boylu, tıknaz, kafası kel biri. Kafa tam babaya çekmiş, çerçici Kel Dayıya yani. 1, 2, 3. Sınıfın okutulmasını da o üstlendi.

Öğretmenlerin ikisi de İskilipli. Ahmet Tüfekçioǧlu'nun motosikleti var, hafta sonları İskilip'e gidiyorlar. Cuma gidip pazartesi erkenden geliyorlar. İskilip nedir ki 23 km mesafede. Dümdüz yol..

Servet ve Hasan Mustafa Tıǧlı'nın attığı temelle yine başarılı, yine yarış halinde.

Birinci yarıyıl bitti. İkinci yarıyıl başladı. Birinci haftanın sonunda motosikletle yine İskilip'e gitti öğretmenler. O hafta sonu köyün en zengininin oğlu Mehmet'in düğünü var köyde. Öğretmenler Pazar sabahı İskilip'ten köye düğüne gelmek için motosikletle çıkmışlar.

Köyde bir söylence dolaşmaya başladı "Öğretmenler kaza geçirmiş, biri ölmüş, biri ağır yaralıymış" diye. O zamanlar telefon yok, iletişim neredeyse sıfır.

Pek sağlıklı bilgi de yok.

Her zamanki gibi ertesi gün sabah erkenden okula gitti Servet. Bir tane de kız öğrenci geldi. Diğer çocuklardan hiç gelen yok. Beklediler, beklediler, öğretmenleri gelmedi.

Sonra öğrenildi ki; düğüne gelirken Bayat yol ayrımında kaza yapmışlar. Ahmet Tüfekçioǧlu kaza yerinde vefat etmiş. Ahmet Boylu ağır yaralı Çorum'a kaldırılmış. (3-4 ay komada kaldıktan sonra çıkabildi).

Okul yaklaşık iki ay kapalı kaldı. Sonra Naciye öğretmen geldi. 4. Sınıftan kalan kısmı ve beşinci sınıfı o okuttu.

Suat Zobu

.

Corona Corona !!

Bir Corona (Korona) yazısı da ben yazayım.

İlk ne zaman nerede görüldü bu Korona illeti? Önce ona bakalım.

“2019 yılının son günlerinde Çin’in Hubei Eyaleti’ne bağlı Wuhan şehrinde hastaneye başvuran pnömoni vakalarında bir kümelenme olduğu fark edilmiştir. İlk vakalar, epidemiyolojik olarak Wuhan’daki bir hayvan pazarı ile ilişkilidir. 27 Aralık 2019 tarihinde Wuhan’daki bir hastaneye ağır pnömoni tanısıyla üç hasta yatırılmıştır. İlk vaka, Wuhan’daki hayvan pazarında balık satıcısı olan 49 yaşında bir kadındır. Bu vakada hastalık, 23 Aralık 2019 tarihinde ateş, öksürük ve göğüste sıkışma hissiyle belirti vermiştir. Dört gün sonra ateşi düşmüş, öksürük ve nefes darlığı ise artmıştır ve Toraks BT’de pnömoni ile uyumlu bulgular görülmüştür. İkinci hasta, hayvan pazarından sıklıkla alışveriş yapan 61 yaşında bir erkektir. Bu vakada, ateş ve öksürük 20 Aralık 2019 tarihinde başlamıştır. Hasta bir hafta sonra solunum sıkıntısı ile hastaneye başvurmuştur. Hastanede ilk iki gün içinde giderek kötüleşmiş ve entübe edilerek mekanik vantilatöre bağlanmıştır.

1 Ocak 2020 tarihinde virüsün çıkış yeri olduğu düşünülen Wuhan’daki hayvan pazarı kapatılmıştır.”

Daha sonra virüsün korkusu kendisinden çok hızlı yayıldı. Televizyonlarda boşalmış Çin sokaklarının önceki kalabalık hali ile tenhalaşmış son görüntüleri kıyaslamalı olarak yayınlanıyor, fabrikaların kapandığı, ticaretin durduğu söyleniyordu. Hatta e-ticaretin bile bittiği haberleri geliyordu.

Öyle korkunç bir hastalık olarak lanse ediliyordu ki “bulaştığı herkesi öldürüyor” izlenimindeydi. Yani önüne geleni buduyor. Hepimiz zannettik ki bir kaç yıla kalmadan tüm Çin nüfusu yok olacak. Bomboş terk edilmiş topraklarda yeni yerleşimcilere yer açılacak.

Haberlerin birinci konusu mutlak şuraya gitti, burada şunu dedi, şunu yaptı’dır ama ikinci konu kesinlikle Corona virüsüdür. Her gün virüsün görüldüğü ülkeler kırmızıya boyanmış gösterildi. Dünya haritasındaki kırmızılık her gün biraz daha arttı.

Sağlık bakanı “Türkiye’de de virüs olabilir” açıklaması yaptı.

Türkiye ve Suriye’nin haricindeki tüm ülkeler kırmızıya boyanmışken virüsle ilgili hafifletici sebepler, teselli edici söylenceler de belirmeye başladı.

Birincisi virüsün 60-65 yaş altındakilere fazla zarar vermediği, bu yaş grubundan ölen hasta olmadığı;

Bu yaş grubunun üstündekilerden de kronik hasta olanların, bünyesi zayıf olanların etkilendiği, eskilerin deyimiyle hastalıklı-çorlu olan kişileri vurduğu;

Maske kullanımının, elleri sık sık 20 saniyeden uzun süre sabunla yıkayarak hijyene uymanın riski azalttığı;

belirtilir oldu..

Televizyonların sabah programlarına çıkan doktorlar, bu virüsle yıllardır çok haşır neşir olmuşlar gibi habire konuşur oldular.

İzmir’den telefonla bağlanan 72 yaşındaki izleyici şu soruyu soruyordu ünlü Prof. Dr’a: “Bu Corona virüsüne yakalanıp iyileştikten sonra tekrar bu virüse yakalanma riski var mıdır?..”

Peh peh..

Ben hemen kendimce cevabı verdim. “Sen hele birinciyi atlat da..!!”

Ünlü Prof. Dr “Hayır, bağışıklık kazanma diye bir şey yok. Bu virüs öyle bir şey ki, bu gün allı morlu giyinmiş olarak karşımıza çıkar, yarın yeşilli mavili giyinmiş olarak çıkabilir.”

72 yaşındaki izleyici ‘kendim için bir şey istiyorsam namerdim’ hesabı “Hastalığı torunuma bulaştırmaktan korktuğum için soruyorum” kısmını da ilave etti..

[[Şimdi gelelim bu yazıyı yazmamdaki asıl maksada. Amacım tamamıyla vatandaşlarımıza iyilik yapmak. Defterdeki arkadaşlarımızdan da laf çıkmayacağını bildiğim için fazla dallanıp budaklansın istemiyorum. Mafyalar falan duymasın.

Ben de hiç kullanılmamış limon kolonyaları var.

Bunlardan bir tanesini çok cüz-i bir ücret mukabilinde birine hediye etmek istiyorum. Yabana gitsin istemem.. 400 ml'lik bu kolonya şişesini 100 bin Avro (Euro)'ya ilk mesaj gönderen arkadaşa vereceğim. Q7 veya X6 jeep'le de takas olabilir.]]

ÇOK ÖNEMLİ:

TOKALAşMAYALIM, ÖPÜŞMEYELİM, SAğLIğIMIZA DİKKAT EDELİM.

Hepinize sağlıklı günler dilerim.

Suat Zobu

.

Allah Beterinden Korusun. Birkaç Yıl Sürecek Bir Savaş Falan Olsa oğumuz A Kalırız.

Yakın zamanda Elazığ' da deprem oldu.

O depremde bazı kişilerin fırsatılıklarını gördük.

şimdi de bu Corona Virüs belası ıktı.

Gene fırsatçılar var.

Marketten alışveriş yaptım. Kasaya yanaştım. Önümde bir kişi var. Onun rnleri geçiyor kasadan. Kenarda 6-7 tane kolonya var. "şu kadar alışveriş yaparsanız 24,90 TL" kampanyasında. Yan kasada kalmamış. O kasadan bir kişi 2 tane almak istedi. Sonra 4 olsun dedi, sonra 6'ya çıkarınca bizim kasada hiç kolonya kalmadı. "Ama bir tane de ben alacaktım" dedim. "Tamam arkadaşım, birini de sen al" demedi. Tümünü aldı gitti. Nasıl bir bencillik ise..!

Allah beterinden korusun. Birkaç yıl sürecek bir savaş falan olsa çoğumuz a kalırız. Neden mi? Marketlere gidin, boş rafları görünce bana hak vereceksiniz. Ne oluyor arkadaş, bu neyin kafası?

- Makarna aldın, stok yaptın anladık.

- Un aldın, stok yaptın anladık.

- Bulgur, piriç, peynir, zeytin aldın, stok yaptın anladık.

Tamam da 32'lik 20 paket tuvalet kağıdını ne yapacaksın Allah aşkına?

Ne olduk biz böyle.. Bu kadar bencil miyiz?

Aldın stok yaptın! Sen yaşayacaksın, benim gücüm yok alamadım. Benim stok yapacak gücüm yok, günlük ihtiyaımı günlük alacak kadar imknım var. Ne olacak..? Ben açlıktan ölürken sen yaşayacaksın öyle mi..? Ve huzur duyacaksın..

Öyle yardımlaşmayı falan geçin.

Sevgili Peygamberimizin söylediği "Komşusu açken tok yatan bizden değildir" sözünü falan da dinleyen olmaz. Hiç sanmıyorum..

Allah beterinden korusun.

Hepinize sağlıklı günler dilerim.

Suat Zobu

Allah Sonumuzu Hayır Etsin..!!

- BEDRİ ABİ,

- SUAT'ım,

- Nasılsın Abi, epeydir görüşemiyoruz, döndün mü Antalya'dan?

- Döndüm döndüm, aman aman ne varsa kendi evimizde var. Antalya'nın adı var sıcak diye. Geceleri öyle soğuk ki, ben bizim burada o kadar üşümemiştım.

- Haklısın abi, deniz sahilinde nemden midir nedir kışın havalar daha soğuk oluyor. Hele hele geceleri.

- Suat'ım bu Corona mıdır, Korona mıdır, nedir nereden çıktı başımıza.

Ne olacak bu memleketin hali böyle? Millette bir panik, bir panik, kendimizi eve zor attık. Markete gidip bir şeyler alayım dedim, bütün raflar boşalmış. Fareler düşse başı yarılacak. Şöyle sulu sulu bir pilav yapsın hanım, bir bulgur alayım dedim ne bulgur kalmış, ne pirinç, ne un. Yanında ayran yapacak yoğurt yok. Sebze meyve hak getire. Kuru soğan, patates bile yok. Kala kala baharatlar, bir de pasta malzemeleri falan kalmış. Kabartma tozu bilmem ne. Aslında bol bol onlardan almak lazım ki yüreğimiz kabarsın hehehe.

- Hahaha evet abi. Hakikaten insanlarda bir panik bir panik. Şaka gibi sokaklar bomboş. Televizyonlarda izlerdik Çin'de, İtalya'da sokakların önceki haliyle sonraki halini. Aynı şey bizde de olmaya başladı.

- Sana bir şey olmaz da biz tam risk grubundaymışız Suat'ım. Evde Suriyeli gibiyim. Koltuğumun altında bir battaniye. Nereyi bulursam oraya kıvrılıyorum. Bekliyorum Corona kapıdan mı girecek, bacadan mı..? Pencereleri falan sıkı sıkıya kapattım haa.

- Hahaha abi acayip adamsın, nereden bulursun böyle şeyleri hahaha... 65 yaşını geçmişsen, hele bir de bünyen zayıfsa, hele bir de yamuk yumuksan yandın. Sen dinçsin maşallah. Çivi gibisin. Allah korusun abi şakası bile kötü. Bir de süreç ne kadar devam edecek? Üç gün, beş gün, on gün desen hadi eve kapanalım, bekleyelim diyeceğim de ne kadarlık bir zamanda geçecek?. Emekliler için neyse de genç çalışanlar ne olacak? Çark durdu resmen abi. İnsanlara iş lazım, aş lazım. Firmalar çalışanlarına ücretsiz izin veriyormuş. ÜCRETSİZ.. Sanki herkesin kenarda milyonluk birikimi var da.. Nereye kadar dayanabiliriz abi. Şimdi herkes rafları boşalttı ama arkadan üretim yapılmazsa onlar bitince ne olacak..? Şaka gibi abi tam bir kısır döngü..

- Allah sonumuzu hayır etsin inşallah.

- Amin abi, görüşmek üzere Allah'a emanet ol. Sağlığına dikkat et. Yengeme selam ve hürmetler..

LÜTFEN;

TOKALAŞMAYALIM, ÖPÜŞMEYELİM, SAĞLIĞIMIZA DİKKAT EDELİM.

Hepinize sağlıklı günler dilerim.

Suat Zobu

.

Bu Nasıl Bela..!

Ne illetmiş bu böyle.

İnternet'ten araştırdım da tarih boyunca korkunç salgınlar olmuş. Milyon milyon ölenler. 50 milyon, hatta hatta 200 milyon insanın öldüğü salgınlar. O dönemlerde iletişim şimdiki gibi değilmiş elbet. Yavaş da olsa insanlar mutlaka bir şekilde haberleşiyordu. Güvercinler, müvercinler nerede ne oluyor bir şekilde haberini alıyordu. O zamanlar insanlardaki panik ne kadar olmuştur bilemeyiz. İlla ki olmuştur ama şimdilerde bu salgın, bu Corona belası apayrı bir panik havası estirdi tüm dünyada. Yakın zamanda Sars Virüsü, Hiv Virüsü, Deli Dana, Domuz Gribi, Kuş Gribi gibi bilmem neyi bilmem neyi yaşadık ama hiç böyle olmadı. Hiç bu kadar dünyayı sarmadı, hiç bu kadar insanlığı sarımadı.

Ekonomiler felç oldu.

İnsanlar evinden çıkamaz oldu.

Ne olacak, ne zamana kadar sürecek kimse bilmiyor.

Bilmem doğru mu yanlış mı “Bu virüse bir defa yakalandın, iyileştin, bağışıklık kazandın diye bir şey yokmuş. Tekrar tekrar yakalanabiliyormuşsun. Bu virüsün tanısını ilk koyan Çinli doktor üç defa yakalanmış, ikisinde iyileşmiş, üçüncüde ölmüş” deniliyor. Ne derece doğru bilemeyiz tabii.. Belki de şehir efsanesi.

Nasıl bir bela Yarabbi..

Benim başından beri korkum sağlık yönünden zarar vermesinin yanında ekonomik zararları çok ağır olacak. İnsanlar için elbette sağlık çok önemli ama bir taraftan da karnını doyurması lazım.

Tüm dünyada resmen çarklar durmuş vaziyette. Virüsün ilk görüldüğü Aralık 2019 öncesine, yani Kasım 2019’a dünya nasıl dönecek..?

Dönebilecek mi..?

“Yeni Dünya Düzeni kuruluyor” diyenler var. Ne çok komplo teorisi üretiliyor.. Neler neler..! Amerika dünyayı ele geçirmek için yapmış, Çin'in önünü kesmek istemiş falan filan.. Dünya zaten Amerika'nın elinde.

O kadarına aklımız ermez. Ermez de;

Benim zoruma en çok ne gitti biliyor musunuz..?

Kabe'de tavafın durması..

Vallahi içimi burktu. O bomboş halini görünce bir tuhaf oldum. Ne olursa olsun Suudi Arabistan bir kaç görevlisi ile tavafı devam ettirmeliydi. Bizler yüzyıllardır kutsal emanetlerin yanında Kur'an okutmaya hiç ara vermemişiz. Savaşlarda yenilmişiz, seferberlik yaşamışız, işgal yaşamışız, ordumuz tasfiye edilmiş, kurtuluş savaşı vermişiz ama hep orada Kur'an okunmaya devam edilmiş.. Bağnaz değilim ama elhamdülillah Müslümanım. Bazı şeyler olmalı arkadaş.

Allah beterinden korusun.

Benim korkum hem sağlık açısından hem de ekonomik açıdan dünyayı da bizi de kötü vuracak.

Allah sonumuzu hayırlı etsin.

Her şeyin bir an önce normale dönmesi dileği ile;

Herkese, hepinize sağlıklı günler diliyorum.

Suat Zobu

Pangolin'inizi Yağda Kızartma mı istersiniz Çöp Şiş mi..?

Bilenler bilir Türk kültüründe hayvanın hiçbir şeyi çöpe atılmamış her yeri değerlendirilmiştir. İşkembe, şırdan, kelle paça, et ve kebab çeşitleri, sucuk-pastırma say sayabildiğin kadar.

Neden hayvanın hiçbir yerini atmamışız..? Bence yokluktan.

Bana göre bizde çorba çeşidinin çok olmasının nedeni de bu.. Malzeme az, bas suyu, bas suyu, koy baharatı, yanında bol ekmek, işte sana ucuz yemek..

Dünya üzerinde bizim bilmediğimiz görmediğimiz ne meyveler, sebzeler, hayvanlar var. Bilmemiş, görmemişiz, yememişiz. Bizde yenilebilecek hayvan sayısı çok az. Gerçi görüp bildiğimiz hayvan sayısı da çok değil. Bizim görmediğimiz hayvanlar gördüklerimizin belki bin katı.

Bunlardan biri de Pangolin.

Ben de adını ilk kez duydum, ilk kez gördüm.

Minyatür dinazor gibi. Sert kabuklu bir garip hayvan. Kimseye, hiçbir canlıya zararı olmayan, karınca, böcek, termitlerle beslenen bir zavallı hayvancık(mış). Bu hayvan Afrika, Orta Asya ve Güneydoğu Asya'da yaşayan memeli grubuna mensupmuş. Bir tehlik anında yusuvarlak olup kendini kapatıyormuş. Top gibi, tıpkı bir kirpi gibi yani. Sert kabukları nedeniyle de hiçbir canlının bunları yemesi mümkün olmuyormuş.

İnsan mı..?

Onların elinden kurtulmak ne mümkün ! İnsanlar bu hayvanı poşete koyup vakumlayarak öldürüyormuş. Nefessiz kalan hayvan ölüyor ve açılıyor dolayısı ile..

Bu hayvanın o sert kabukları var ya, işte o kabukları meğerse ticari unsur haline gelmiş. Çin bu hayvanın kahverengi sert kabuklarını soyarak un haline getirip yılda tonlarca kabuk tozu satıyormuş. Bu toz ne işe mi yarıyor? Kanseri ilacı yapımındaki hammaddelerden biri olarak kullanılıyormuş. İşte bu nedenle bu gariban hayvanların nesli tükenmek üzereymiş.

Ee şimdi bu hayvanın kabuğunu soyup soğana çeviren Çinli, yarasa, çekirge, kurbağa, yılan, kedi, köpek, aklınıza gelen bilimum şeyleri yiyen Çinli bunun tadına bakmayacak mı..? Bakmaz mı..?

Bakmışlar elbet. Yemişler. Üzerine tatlı niyetine bir de yarasa yiyince...

İşte bu CORONA VİRÜSÜ, nam-ı diğer COVİT 19 çıkmış piyasaya.

Yaa işte böyle.. Ben söyleyenlerin yalancısıyım..

Lütfen şu videoyu izleyin:

<https://www.youtube.com/watch?v=GNzQEUE4RA>

Hepinize sağlıklı günler dilerim..

Suat Zobu

(PANGOLİN İLE İLGİLİ BİLGİ SAHİBİ OLMAK İSTERSENİZ AŞAĞIDAKİ KISMI OKUYABİLİRSİNİZ)

Pangolin: Hayvan türleri arasında en zararsız olanlardandır. Son zamanlarda pullarının tıbbi anlamda kullanımları dolayısıyla Çin ve Afrika ülkelerinde avlanan pangolin, 25 cm'lik dile sahiptir. Pangolin tehlik anında top haline gelerek kendisini koruma altına alan hayvan türleri arasında yer almaktadır. Peki, türü tehlik altında olan pangolin nedir ve nerede yaşar?

İşte, pangolin hakkında bazı bilgiler:

Dili 25 cm kadar uzayan pangolin, genellikle böcekler ve termitlerle beslenmektedir. Dişleri olmayan pangolinler, genellikle güçlü dillerini kullanarak besin ihtiyaçlarını karşılarlar. Ağaç üzerinde yaşayan türleri olduğu gibi toprak üzerinde yaşayan türlere de sahip olan pangolinler, armadilolar ile tür akrabasıdır. Afrika ve Çin bölgesinde eti ve pullarının tıbbi karışımlarda etkili olduğu düşüncesiyle bilinçsiz avlanmaları, bu türün soyunun tükenme tehlikesine girmesine neden olmuştur.

PANGOLİN NEDİR?

Pangolin, termitlerle beslenen ve genellikle geceleri avlanan memeli bir hayvandır. Tehlik anında kabuğuna kıvrılarak kendini kapatma tepkisini veren pangolin, uzun ve solucana benzer bir dile sahiptir. Pangolin hayvanı, dişleri bulunmayan canlılar arasında yer almaktadır.

Pangolinlerin vücutları, kiremit gibi dizilmiş büyük keratin pullar sebebiyle, kozalaklı görünümündedirler. Vücudun yalnızca üst bölümünde olan bu pullar kuyruğun tamamında bulunur.

Pangolinler veya pullu anteaterler Pholidota takımından memelilerdir. Mevcut bir aile olan Manidae'nin üç cinsi vardır: Asya'da yaşayan dört türden oluşan Manis; Afrika'da yaşayan iki türden oluşan Phataginus; ve ayrıca Afrika'da yaşayan iki türden oluşan Smutsia.

Başları uzun yapılıdır. Zygomatic yay ortadan kalkmış ya da körelmiş; ptygoidea ise iyi gelişmiştir. Alt çene, basit iki kemik köprü kalacak biçimde körelmiş; angular ve articular çıkıntı yoktur. Bel omurları eklem çıkıntılarında yoksun; köprücük kemiği oluşmamıştır. Kısa yapılı ön üyeleri kazmak için kuvvetli kazıcı tırnaklar taşır; ön ve arka ayaklar 5 ışınlı ve parmakları tırnaklıdır. Dişleri yoktur; dilleri uzun ve solucan şeklindedir. Tükürük bezleri iri yapılı; mideleri çok kaslı ve öğütücü mide dişleri vardır. beynin koklama lobu büyük; büyük beyin ilkel yapılıdır. Midenin iç çeperi keratin çıkıntılıdır.

Pangolin, Orta Asya ve uzak doğunun büyük bir bölümünde yaşayan, termit yiyerek hayatını idame ettiren memeli hayvandır. Vücutlarındaki pullar nedeniyle sert bir görünüme sahip olan Pangolin, genellikle geceleri ortaya çıkmakta ve gündüzleri mağaralarda saklanmaktadır.

Pangolin, pullu ve memeli bir türdür. Genellikle karınca ve termit yiyerek hayatta kalmaktadır.

Vücutları, kiremit gibi dizilmiş büyük keratin pullar sebebiyle, kozalaklı görünümündedirler. Vücudun yalnızca üst bölümünde olan bu pullar kuyruğun tamamında bulunur. Vücudun pulsuz olan alt kısmı ve bacakların iç tarafı ise kılıdır. Pullar arasında da kıl vardır.

Başları uzun yapılıdır. Zygomatic yay ortadan kalkmış ya da körelmiş; ptygoidea ise iyi gelişmiştir. Alt çene, basit iki kemik köprü kalacak biçimde körelmiş; angular ve articular çıkıntı yoktur. Bel omurları eklem çıkıntılarında yoksun; köprücük kemiği oluşmamıştır. Kısa yapılı ön üyeleri kazmak için kuvvetli kazıcı tırnaklar taşır; ön ve arka ayaklar 5 ışınlı ve parmakları tırnaklıdır. Dişleri yoktur; dilleri uzun ve solucan şeklindedir. Tükürük bezleri iri yapılı; mideleri çok kaslı ve öğütücü mide dişleri vardır. beynin koklama lobu büyük; büyük beyin ilkel yapılıdır. Midenin iç çeperi keratin çıkıntılıdır.

Gececil hayvanlardır. Gündüzleri genellikle mağaralarda saklanırlar. Toprak üzerinde ya da ağaçta yaşarlar. Yavrular anne tarafından vücut üzerinde taşınırlar. Tehlik anında tostoparlak olmalarıyla tanınırlar.

DİLLERİ 25 CM UZAYABİLİYOR

Bir pangolin dilini yaklaşık 25 cm uzatabilir ve hayvanın dili kas köklerine sahiptir. Pangolinler tamamen dişlerden yoksundur ve alt çene küçük bir bladelik kemiktir. Pangolinlerin belki de en belirgin özelliği pullu epidermal zırhlarıdır, bu da onları bacaklı çam kozalaklarına benzetir. Bir tehditle karşı karşıya kalan pangolinler top şekline çok sıkı bir şekilde kıvrılır.

PANGOLİN NEREDE YAŞAR?

Pangolinler sadece karıncalar ve termitler gibi böcekleri yutarlar. Bazıları ağaçlarda yaşarken diğerleri yuvalarda yaşar. Pangolinler, karınca ve termit höyüklerine kazmak için kullanılan güçlü, güçlü, pençeli uzuvlara sahiptir.

PANGOLİN TÜRLERİ TEHLİKE ALTINDA

Bugün, habitat yıkımı ve avlanma nedeniyle (Çin ve Afrika tıbbında pangolin ölçekleri kullanılmaktadır), üç Asya türü ve Afrika pangolin türlerinden biri tehlikde olarak kabul edilmektedir.

ARMADİLLOLARLA BENZERLİK GÖSTERİYORLAR

Pangolinler, böcekleri besleyen ve uzun dilleri, güçlü kazma kolları ve azaltılmış veya eksik dişleri olan armadillolara ve anteater'lara benzer.

Armadillolara benzerlikleri daha da çarpıcıdır; ikisi de zırhlıdır ve tehlikeye yanıt olarak kıvrılır.

Yine de pangolinler, armadillolarda ve karıncayiyenlerde görülen oldukça belirgin iskelet özelliklerinden yoksundur.

Dedem Derdi ki..!

Rahmetli dedem bir gn “#evdekal #evdekal” diye bağırarak beyaz donuyla fırladı sokağa. Yarı çıplak..

Efendiiiimm !

Yok canım ilk defa dedem koşarak çıktı evden ve o lafı dedi..

Rahmetli Osman Dedem yani..

Hey gidi koca dedem. Sağ olsaydın şimdi de “buldum buldum” der o beyaz donunla sokağa fırlar, bu Korona Virsne çare bulurdun..!

Mekânın cennet olsun.

SZ

Üçüncü Kılıç

Sakarya Meydan Muharebesi tam 22 gün 22 gece sürdü. Çok büyük çarpışmalar oldu. Türk Ordusunun karşısında Yunan Ordusu bozguna uğradı. Geri çekilmeye, hatta kaçmaya başladılar. Bu, 1683 Viyana bozgunundan bu yana kötü giden makus Türk talihinin de yenilmesiydi. Mehmetçik düşmanı Eskişehir'e, Afyon'a kadar sürdü. Yunan 40.000 kayıp verdi. Kaçanları kovalayan askerlerimiz yanlardan ve arkadan yıpratma hareketiyle epeyce zayıf verdirdi.

Artık Türk Ordusu ilerleyecek.

Ama yeterince silah yok, silah alacak para yok.

İstanbul'daki vatanseverlerin bin bir güçlkle ele geçirip Anadolu'ya kaçak yollardan gönderebildikleri silah, cephaneye yeterli değil. Gelen malzeme, kadın, kız, çoluk çocuk, yaşlılarca kağınlara yüklenip cepheye taşınıyor. Anadolu aç, Anadolu sefil, Anadolu harap, Anadolu yığın.. Yiyecek ekmeğe muhtaç.

TBMM tarafından "Gazi" lik ünvanı verilen Mustafa Kemal Paşa çareler arıyor.

Sakarya zaferini duyan Türk İslam dünyası sevinç içinde. Kırım'dan Kerkük'e, Bakü'den Buhara'ya, Taşkent'ten Urumçî'ye, Tebriz'den Bışkek'e, Semerkant'tan Musul'a tüm Türkistan.. Niceleri canlarını, mallarını vermeye hazır.

Gazi Paşa Türkistan'da kurulmuş olan, Timur'un hazinelerine sahip kardeş Buhara Hanlığı ile temasa geçti. Ne var ki Buhara Hanlığı siyasi olarak Sovyetler Birliğine bağlı. Gerekli ayarlamalar yapıldı, Lenin'le görüşüldü. Buhara Cumhurbaşkanı Osman Hocaoğlu tesadüfen oradaymış pozisyonunda Lenin'i ziyaret etti, Türkiye'ye yardım gündeme geldi. Lenin "bizde para yok" deyince Osman Hocaoğlu "biz yardım yapabiliriz" dedi. Sonuçta Lenin duyduğu rakamdan küçük dilini yutmuş halde, Türkiye'ye Buhara Hanlığı tarafından 100 milyon altın Ruble yardım yapılması kararlaştırıldı.

100 milyon altın Ruble trenle Moskova'ya geldi.

Lenin bu paranın 10 milyon Ruble'lik kısmını silah olarak, 10 milyonluk kısmını da nakit olarak Anadolu'ya gönderdi. 80 milyon ise kendi hazinesine..

Buhara Hanlığı bu yardımdan sonra Türkiye'ye bir heyet gönderdi.

Heyetin beraberinde getirdiği hediyelerin manevi değeri çok yüksek.

Timur'un el yazması Kur'an-ı Kerim'i ile 3 adet Timur'a ait altın kılıç.

Mustafa Kemal Paşa ile görüşen heyet Cumhurbaşkanı Osman Hocaoğlu'nun selamlarını, başarı dileklerini ilettiler. "Kur'an-ı Kerim Türk Milletine armağandır" dediler. 3 adet de kılıç takdim ettiler. Bunlardan birinin Mustafa Kemal'e, bir kılıcın Batı Cepheleri Kumandanı İsmet Paşa'ya, en değerlisinin de İzmir'e ilk girecek Türk birliğinin komutanına, İzmir Fatih'i'ne verilmesi ricasını ilettiler. "Çünkü bu kılıç Timur'un 1402 yılında İzmir'i fethettiğinde belinde olan kılıçtır" dediler. Üzerinde elmas yakut gibi değerli taşlarla süslü bir kılıç. Emsali bulunmaz, değerine paha biçilmez.

Heyettekiler "Rodos Şövalyelerinin elinden 1402 yılında İzmir'i ilk fethedenin Ulu Hakan Timur olması nedeniyle İzmir'in kendileri için apayrı bir anlam ifade ettiğini" belirttiler. Gazi Paşa emanetleri aldı.

Mustafa Kemal,

- Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti ve Orduları adına ekselansları Osman Hacıoğlu'na ve onun şahsında kandaşlarımız bütün Türkistan Türklerine teşekkür ederim. Bu anlamlı ve onur verici armağanları da talepleri doğrultusunda ilgililere takdim edeceğimi bildiririm. Kardeşlerimiz Türkistan Türklerini temsilen yapılan bu teşebbüsten mutlu olup şeref duyduk, dedi.

Mustafa Kemal'in Türk İslam dünyası ile ilgili kimseye açmadığı çok önemli düşünceleri vardı. Osmanlı Devleti'nin de, ondan önceki Selçuklu Devletinin de, daha daha önceki Türk devletlerinin de, Türk gücü ile kurulduğunu çok iyi biliyordu. Bunun için yeniden büyük devlet olabilmenin, Büyük Türkiye'yi kurabilmenin yolunun Türk Birliğinden geçtiğine inanıyordu. Bu sebeple Türk Dünyasının meseleleri ile daha Anadolu'da ölüm kalım savaşı verdiği 1920 li yıllarda ilgilenmeye başlamıştı.

Moskova'ya bir elçilik heyeti göndermeye karar verildi. Moskova'ya gidecek elçilik heyeti gideceğinde Mustafa Kemal şu açıklamayı yaptı,

- Arkadaşlar bildiğiniz gibi Rusya'ya bir elçilik heyeti gönderiyoruz Rusya'da çok büyük İslam millet ve toplulukları

vardır. Bu İslam kitlelere iletteceğimiz pek çok özel mesajlarımız ve onlarla ilgili yapacağımız çalışmalar vardır. Bu görevleri yapmak için bir ilim heyeti görevlendirilmiştir.

Mustafa Kemal'in oluşturduğu bu heyettekiler sadece ilmi çalışma yapmayacak, bazı gizli görevler de yapacaktı. Moskova'ya gönderilen heyetteki kişilerden bazıları bir müddet sonra Türkistan'a geçti. Bu kişiler 1921 Yılı Temmuz ayında Buhara'da görüşmelere başladı. Mustafa Kemal'in direktifleri doğrultusunda Türkistan Milli Birliği'nin kurulması için Türkistan Türkleri arasında arabuluculuk yapmak amacıyla birbirine rakip Kazak, Özbek, Kırgız, Türkmen liderlerle bir araya geldiler. Çeşitli toplantılarla Türkistanlı aydınları Taşkent'te bir araya getirerek kısa adı TMT olan gizli Türkistan Milli Teşkilatının kurulmasını sağladılar.

Buhara elçilik heyetinin gelişinden çok memnun kalan Mustafa Kemal 7 Ocak 1920 tarihinde heyeti Türkiye Büyük Millet Meclisi 'ne takdim etti.

Kürsüye çıkan Mustafa Kemal,

- Buhara halkının Türkiye'deki Türk ve Müslüman kardeşlerine hediye olarak gönderdiği Kur'an-ı Kerim ile Türk ordusuna takdir ve tebrik nişanı olarak gönderdiği kılıçlar hakk-ı din ile hakka hizmet eden kuvveti temsilen fevkalade muazzam ve kıymetli yadigârlardır.

Bu emanetleri elinizden alırken kalbim heyecanla doldu. Halkımız ve ordumuz uzaklardaki kandaşlarımızdan gelen nişanelerden şüphesiz çok mütehasıs ve mesrur olacaklardır. Dindaş ve karındaş Buhara halkının arzusunu yerine getirerek bu Kitab-ı Mukaddes'i millete seyfi muazzezlerden birini ben aldım, ikincisini İsmet Paşa'ya verdim, üçüncüsünü de İzmir Fatih'i'ne teslim edeceğim. Allah'ın inayetiyle İnönü ve Sakarya muzafferiyetlerini kazanan milli ordumuz inşallah pek yakında bu kılıcı da kazanmış olacaktır. Muhterem heyetinize de Türkiye ahalisi ve ordusu ve Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti namına teşekkür ederim, dedi.

Mecliste alkış tufanı koptu.

Haber çok kısa sürede bütün orduya yayıldı. Her birliği Türkistan Türklerinin arzusunu yerine getirme, İzmir'e ilk giren birlik olma, bu şerefe erişme heyecanı sardı. Toplu dualar edildi.

Gazi Paşa yurdu düşmandan kurtarma umudunu hiç yitirmedi. Hep mücadele etti, hep çareler aradı. Yediden yetmişe Türk Milleti onun etrafında kenetlendi.

Aylarca hazırlık yapıldı. Sabırla..

Gazi Başkumandan Temmuz Ayının son günlerinde Akşehir'e geldi. Güya Akşehir'de yapılacak bir futbol turnuvasını izleyecek. Düşman kıs kıs gülüyor "Ülke elden gitmiş, O futbol turnuvası peşinde.." Halbuki O ülkenin kurtarılmasının derdinde. Akşehir'de bulunan Batı Cephesi Karargahı'nda savaş kurultayı yapıldı. Taarruz planları ayrıntılarıyla görüşüldü. 26 Ağustos'ta harekete geçilmesi kararlaştırıldı.

Taarruz günü yaklaşırken Gazi, Ankara Gazetelerine bir demeç verdi. Gazetelerde "Çankaya'da yabancı temsilcilere kokteyl verileceği" yazıyordu.

O ise Timur'un Kılıcını beline takmış Konya yönünde ilerliyordu.

20 Ağustos'ta Batı Cephesi Karargahına vardı. İsmet ve Fevzi Paşalarla taarruz planını tekrar gözden geçirdiler.

Artık Türk'ün şanlı destanlarından biri daha başlıyordu.

26 Ağustos 1922 gününün şafağı, Afyon Kocatepe'de Türk'ün yeri göğü inleyen top sesleriyle yırtıldı.

Gazi Kumandan "Ordular ilk hedefiniz Akdeniz'dir ileri" emrini verdi.

Emri alan Türk Ordusu İzmir'e doğru bir sel oldu, aktı..

Kaçan düşman köyleri, kasabaları yakmış, insanları işkencelerle öldürmüştü.. Her taraf harap, her taraf yangın yeri. Bu durum Türk askerinin hızını daha da arttırdı..

Nihayet 4. Süvari Alayı Sabuncubeli'nden aşağıya sarkarak Mersinli'ye doğru ilerledi. Başlarında 33 yaşındaki Yüzbaşı Şerafettin Bey. Kıvrımlı Yüzbaşı İbrahim Bey'in oğlu.

9 Eylül şafağında İzmir'e daldılar. Saat 09.00 oldu. Yüzbaşı Şerafettin'in Birliği Bornova üzerinden Halkapınar'a doğru ilerledi. Girilen çatışmada 4 asker şehit. Vuruşa vuruşa 80 kişilik birlikle Alsancak'a at sürdüler. Kurşun yağmuru altında saat 10.30 da Kordon'dalar. Kılıç çekip yüzlerce Yunanlıyı biçerek Konak'taki Hükümet Binasına yöneldiler. Atılan el bombası ile Şerafettin Bey'in atı vuruldu. Karnı parçalandı. Şerafettin Bey yere kapaklandı. Hemen at değiştirdi. Göğsünden çeşitli yerlerinden yaralı. Üstü başı kan içinde. Gözler neyi görür ki..!

Konaktan gelen makinalı tüfek yayılım ateşi kimin umurunda..

Kilitli kapıyı yandan dolaşarak açtılar. Şerafettin Bey çatışa çatışa balkondaki Yunan Bayrağını indirerek göğsünde

taşıdığı "Alganlara boyanmış" şanlı bayrağımızı Hükümet Konağına astı.

Yunan askeri 15 Mayıs 1919'da İngiliz ve Fransızların desteğiyle İzmir'i işgal etmişti. Böylece 3 yıl 3 ay 24 gün sonra İzmir kurtarıldı. Büyük Zat "Geldikleri gibi giderler" demişti. Geldikleri gitmediler; perişan halde denize döküldüler..

15 Eylül 1922 'de İzmir'de büyük bir kutlama töreni yapıldı. Kürsüde konuşma yapan Başkomutan Mustafa Kemal Paşa Şerafettin Bey'i yanına çağırarak Timur'un Kılıcının hikayesini anlattı. Kendi elleriyle 600 yıllık Timur'un altın kılıcını Şerafettin Beyin beline taktı.

Suat Zobu

30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMIMIZ KUTLU OLSUN. OĞUZ KAĞAN'DAN ATATÜRK'E TÜM KAHRAMANLARIMIZIN RUHU ŞAD OLSUN..

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE..

SON NOT:

Soyadı kanunu çıkınca Şerafettin Bey Atatürk'ün tavsiyesi ile İZMİR soyadını aldı. Trabzon'daki akrabaları "hangi soyadını alalım" diye kendisine danıştılar. Onlara "Atatürk İZMİR soyadını münhasıran tarafıma verdi. Şanlı bayrağımızı hükümet konağına çekerken alganlara boyanmıştım. Yaralıydım. Hem ben hem de bayrağımız kanlar içindeydi. Size de "ALGAN" soyadını tavsiye ederim" dedi.

6 Kasım 1951'de vefat eden Trabzonlu Şerafettin Komutanın mezarı İstanbul'da Yahya Efendi Dergâhı mezarlığında. Maçka'nın Yeşilyurt köyünden olan Algan'larda Trabzon'da yaşayan, yıllarca Trabzonspor'da yöneticilik ve divan başkanlığı yapmış Dr. Nizamettin Algan, Afrika kıtasını salgın hastalıklardan kurtaran Dr. Celalettin Algan gibi pek çok değerler var.

Gelelim Timur'un bu paha biçilmez kılıcının akıbetine.

Kılıç uzun müddet Şerafettin Bey'de kaldı. Daha sonra "İzmir'de bir müze kurulacak kılıcı bağışlayabilir misiniz" talebi gelince eşi Siret Hanım da İstanbul Valiliğine giderek İzmir'e gönderilmek üzere Timur'un kılıcını teslim etti.

Kılıç mutlak surette devlet envanterine işlenmiştir. 1963 yılında İzmir'deki müzede olmadığı saptanmış.

Şu anda nerede olduğu bilinmiyor. Belki tozlu bir depodadır kim bilir..!

Tüm gazilerimizin, şehitlerimizin, emeği geçen tüm geçmişlerimizin mekanı cennet olsun..

.

Sakin Haa Kaçırmayın..!

TV programlarını izliyor musunuz?

Sakin kaçırmanın. Tümünü izleyin. Aynı anda yayınlanan başka kanallardaki programları da kaçırmamak adına yanyana birkaç televizyon koyup izleyin. Veya televizyonda bir program açıkken bilgisayardan, laptoptan da diğer programları açıp izleyebilirsiniz. Böylece genel kültürünüz artmış olur. Yeni yeni şeyler öğrenmek gibisi var mı..?

Yemek nasıl yapılır bilgilenin. Ana yemek olarak Cafe De Paris Soslu Bonfile yemeği nasıl yapılır biliyor musunuz ? Konya'nın Saçlı Kasap semtinde, Hocağan'da, Arapoğlu Makası'nda, hatta hatta Çorum'un Çepni, Çöplü, Yavruturna mahallelerinde, Dertlinin Köyü'nde her gün o yemek yapılıyor ya nasıl bilmezsiniz ? Öğrenin. Bu yemeğin Sivas'ta Sivas Kebabı'ndan, Erzurum'da Cağ Kebabı'ndan, Urfa'da Ciğer'den, Antep'te Küşleme'den, Maraş'ta Eli Böğrü'nde'den önce geldiğinin farkına varın. Diğer yarışmacı kaynana yarışan gelinin kaynanasına “şu ana yemeğin ismi ne” diye sorunca “Kahvede Paris filesi” dediğini duyun ve cahil kalmayın. Beşamel sos nedir, jülyen doğrama nasıldır, lazanya balık mıdır nedir öğrenin.

Saç yapımında, makyajda, modada aydınlanın..

Şimdi o programlar revaçta.

Zarife Çabukgel bile kulvar değiştirdi. “Döngel” isimli yeni bir program yapıyor. Böylece her Cuma programına konuk olarak çağırdığı “bağırhan hoca” dan da kurtulmuş oldu. O neydi öyle kadıncağzın korkudan ödü *okuna karışıyordu. Şimdi işler tıkırında olmalı ki fıldır fıldır şehla gözünün içi gülüyor valla.

O kadar faydalı bilgiler ediniyoruz ki; yarışmacının biri evdeki canlı çiçekleri göstererek “Burada canlı çiçekler var. Bunlar oksijen üretiyor. Ben sağlığını da düşünmek zorundayım. Kaldırın bunları !!” diyor. Böylece oksijenin ne kadar zararlı olduğunu öğreniyoruz..!

Günlük yaşantımızla ilgili bilgilenirken dini konularda da kafamıza takılan sorular cevabını buluyor.

Gece boyu horul horul uyudunuz. Sabah uyandınız. Haliyle abdestiniz yok. Yataktan kalkıp abdest alacağınız lavaboya kadar abdestsiz nasıl gideceksiniz ??!! Asırlardır çözilemeyen bir sorun bu. İnsanlık sorunu. Bedri Abi zavallımın bunu düşüne düşüne başında saç kalmadı. Esenboğa Havaalanı gibi. Kafayı yiyecek garibim.

Bir dini kanalda sohbet programı yapan iki kadından ilki ortak tanıdıkları birinden bahisle “Falanca kişi bu konuyla ilgili ne diyor biliyor musunuz?” dedi.

Diğeri hemen sordu ilgiyle “Ne diyor, ne diyor..! Çabuk söyle..”

“Sabah uyandın. Abdestin yok. Abdestsiz yere basmamak adına teyemmüm yapacaksın. Lavaboya kadar gidip abdestini alacaksın..”

İkinci kadın yüzyıllardır insanlığın beynini kemiren bir soruya cevap bulunmasının rahatlamışlığında “Aaa ne güzel söylemiş” dedi. Mutlu..

Ohh be.

Bu cevabı duyunca Bedri Abinin saçları da kesinlikle yeniden çıkar.

Haftalık astroloji programını da sakın kaçırmanın. Burcunuza göre nelerle karşılaşacaksınız, cebinizden dolup taşan paralarınızı nasıl yönlendireceksiniz..!! Aman haa.

Aman haa kaçırmanın..

Suat Zobu

Ağız Olan Konuşuyor..!

Öncelikle güzel İzmir'imize geçmiş olsun. Türk Milleti'ne başsağlığı, vefat edenlere Allah'tan rahmet dilerim.

Baştan belirtmekte yarar var, ben mimarım.

Bilindiği üzere ülkemizin neredeyse tamamı deprem kuşağında. Bu durum yıllardan beri bilinen bir şey. Deprem haritaları oluşturulmuş, fay hatları belirlenmiş. 90'lı yılların ikinci yarısından itibaren deprem yönetmelikleri değişmeye başladı. Gelişen teknolojiye paralel olarak nervürlü demir (tırtırlı) kullanımına geçildi. Kolon ve kirişlerde deprem sıkılaştırmaları, temelde radye temel uygulanmaya başlandı. Etriye aralıkları daha sıklaştırıldı. Kolon ve kirişlerde kullanılan demir sayıları hem arttı hem de kalınlaştı. Kolon kiriş ebatları büyüdü. 1999 Gölcük ve Düzce Depremlerinden sonra iş daha da sıkılaştırıldı. Yapı Denetimler devreye girdi. Betonarmede kullanılan betonun dozu daha fazlalaştı. Zemin etüd raporları istenir oldu. Ona göre binanın statik projeleri hazırlanmaya başlandı.

Peki ya öncesi.?

Öncesinde de projeler vardı tabii.

Nervürlü demir yoktu. Düz demir vardı. O kullanılıyordu. Beton dozları daha azdı. Üstüne bir de malzemeden çalınmışsa..! Maalesef sonuçları görüyoruz. İzmir'de İstanbul'da yıkılan binalarda deniz kumu kullanıldığı bile görülüyor.

Ülke çapında riskli o kadar çok bina var ki.. Kesinlikle titiz çalışmalarla önlem alınmalı.

Her deprem olduğunda televizyonlara, basına falan birileri çıkıp konuşuyor. İşin ehli olan da konuşuyor, olmayan da konuşuyor. Adam kolonu bilmiyor, kirişi bilmiyor, donatıyı bilmiyor, zemin emniyetinden haberi yok inşaatın statığı ile ilgili ahkam kesiyor. Kolona dikme diyor. Depremde yıkılarak örselenmiş beton parçalarını eliyle ufalayıp basınç deneyi uyguluyor. Düz demirden nervürlü demire ne zaman geçildiğini bilmeden "Bakın bakın yuvarlak demir kullanılmış" diyor. 30 yıl önce o demir kullanılıyordu halbuki.

Ben mimarım. 35 yıllık mimarım. Meslek hayatımın tamamına yakını şantiyelerde geçti. İnşaatın her aşamasında çalıştım.

İnşaat işinde nelerle karşılaşıyoruz nelerle..

Bir şey olunca ilk suçlanan da biz oluyoruz. Maalesef işi mimarlara mühendislere bırakmıyorlar ki !! BİZDEN BAŞKA HERKES BİZİM MESLEĞİMİZİ ÇOK İYİ BİLİYOR.

Yıllar önce zengin biri televizyon televizyon kendi firmasının reklamlarına çıkarak "Bu değil, bu değil" diye bizim emeğimizin simgesi olan proje rulolarını fırlatıp fırlatıp atıyordu. O kadar zoruma gitmişti ki..

Bizim mesleklerimizden inşaat yapıp da zengin olanlara pek rastlanmaz. Çünkü biz çalmasını bilemeyiz, çalamayız.. Demirden çalsak çalamayız riskini biliriz. Betonun dozundan çalmasını bilemeyiz çünkü riski vardır, iğneden ipliğe düşünürüz.

Adamlar kasaplığı bırakıyor yap-sat yapıyor. Bakkallığı bırakıyor inşaata başlıyor. Sonuç ortada. Araba kullanmak için ehliyet vs bir sürü şey istenir ama inşaat yapacak kişiden hiçbir şey istenmez. Eline üç-beş kuruş geçiren inşaata başlar.

Zira herkesin gözünde en kolay para kazanılacak yer inşaatır.

Biz teknik elemanların işi de zordur.

İnşaat işinde fenni mesullük olayı vardır. Adamlar önlem almaz, kurallara uymaz inşaattan düşer ölür. İlkönce "gel bakalım fenni mesul." Para ve hapis cezası, meslekten men cezası sana. Milyonlara varan para cezasını öde ödeyebilirsen. Fenni mesullüğü üstlenmezsen şantiye şefi olarak veya saha mühendisi olarak işe alınmazsın.

İnşaatta önlem aldirtmak, tehlikli boşlukları (Asansör kuyuları, havalandırma ve ışıklık boşlukları, dış cephe ve balkonlar vb) kapattirtmak bir derttir. Müteahhitlere angarya gelir. Çalışma Bakanlığından denetime gelip de ceza keserlerse "Gardaşım yaptırıydın, yaptırdın da engel olan mı oldu" olur. Senin uyarılarının unutulmuştur çoktan. Çalışanlara emniyet kemeri, baret taktırabilmek ayrı derttir. 10-15 katlı binanın dış iskelesinde çalışan, güya beline emniyet kemeri takmıştır ama ucu boştaadır. Ne iskeleye ne de emniyet halatına bağlı değildir emniyet kemeri. Boştaadır boşta. Sorunca, uyarınca boşta olan ucunu sallayarak cevap verir sana. Dalga geçer gibi güler bir de.. Cevabı "Rahat çalışamıyordur" bir yere takarsa. Düşüp biri ölünce sanki onu sen iteklemiştin gibi de sana düşman olurlar

anında..

Ahh ahh.

Bir dokun bin ah işit. Saymakla bitmez.

Hepinize sağlıklı günler dilerim.

Mimar Suat Zobu

.